

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRK MASALLARI

Türk Masalları

Maya Kitap: 178, Edebiyat: 7
1. Baskı, İstanbul Haziran 2018
4. Baskı, İstanbul Eylül 2019

ISBN: 978-605-9902-89-2

Orijinal Adı: Turkish Fairy Tales and Folk Tales

Copyright © Türk Masalları. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir.

Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz,
kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu
Son Okuma: Alara Ergin
Mizanpaj: Mehmet Büyüktuna
Kapak: Gülay Tunç

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Gürsel Mah. Erzincan Sok. No: 36/B Kağıthane / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Mutlu Basım Yayın - Bahri Mutlu * Sertifika: 18569

Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No: 256 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 577 72 08

Türk Masalları

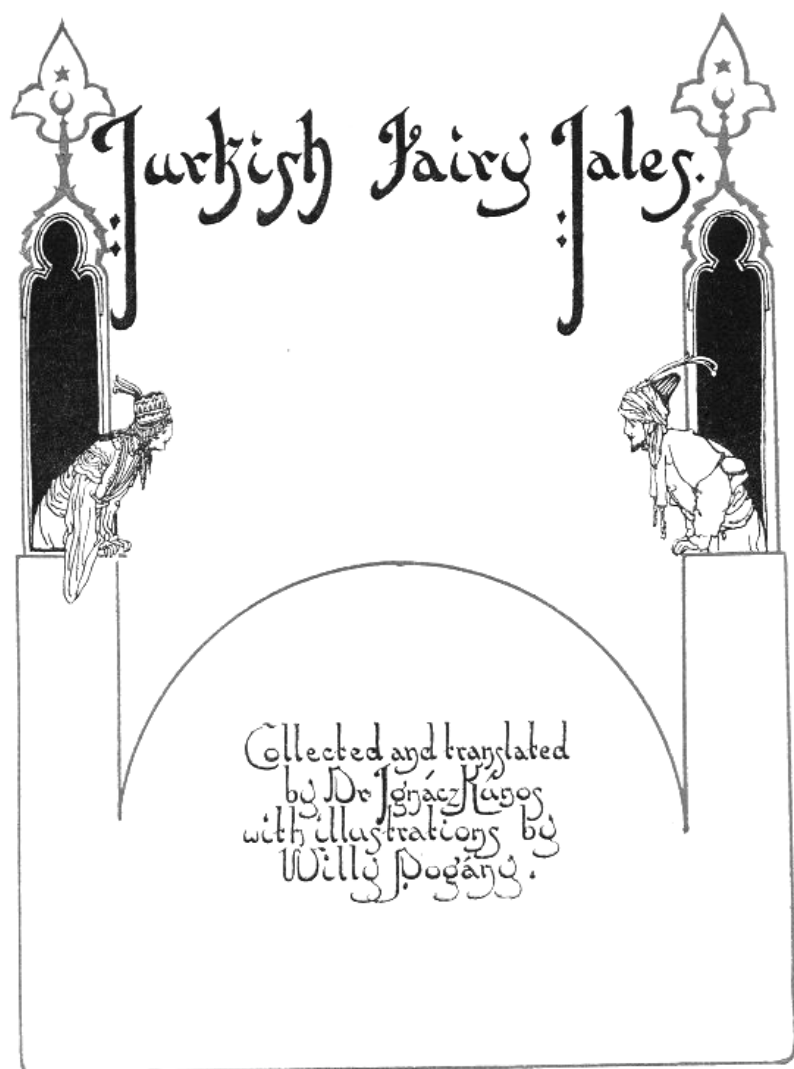
Derleyen

Dr. Ignác Kúnos

Çevirmen

Elif Nihan Akbaş

İçindekiler

Önsöz **7**

Giriş **9**

Geyik Prens **11**

Üç Turunçlar **21**

Gül Güzeli **36**

Yarım Akıllı Mehmet **45**

Altın Saçlı Kardeşler **54**

At-Cin ile Cadı **69**

Kül Oğlan **76**

Bir Parça Ciğer İçin **86**

Sihirli Sarık, Sihirli Kamçı ve Sihirli Halı **90**

Rüzgâr İblisi **98**

Karga Peri **116**

Kırk Şehzade ile Yedi Başlı Ejderha **123**

Dünyanın En Güzel Kızı **133**

Kırk Perinin Padişahı **143**

Yılan Peri ile Sihirli Ayna **151**

Sabır Taşı ile Sabır Bıçağı **161**

Kuyu Hayaleti ile Acuze **167**

Romen Masalları

Aksak Bir Atın Hasta Yarısına Binmiş Yarım Adamın Hikâyesi **181**

Efsunlu Domuz **192**

Güzel Çocuk, Altın Elmalar ve Kurt **208**

Yaşsız Gençlik ve Ölümsüz Hayat **220**

Önsöz

Yayımlayacağımız kitapları seçerken göz önüne aldığımız pek çok ölçüt var: Söz konusu kitabın yayın ilkelerimize ve çizgimize uygunluğu, daha önce dilimize çevrilmemiş olması, yayın dünyasında bir boşluğu dolduracak olması ve elbette ki bizi heyecanlandırması.

2018 yılı için yayın programımızı şekillendirirken bir Japon masalları seçkisiyle karşılaştığımızda ölçütlerimizin hepsine ziyadesiyle uyduğunu fark ettik ve hemen bir masal dizisi çalışmalarına başladık.

Dizi için öncelikle üç ülke seçtik: “Güneşin Doğduğu Ülke*” Japonya, rengârenk kültüründen beslenen rengârenk masallarıyla Hindistan, uzun ve karanlık kış gecelerini zengin masal geleneğiyle aydınlatan Rusya. Şimdi de Doğu ve Batı’yı birleştiren geniş coğrafyamızda, nesillerdir sürdürdüğümüz sözlü geleneği kâğıda taşıyor ve masal dizimize ülke-mizle devam ediyoruz.

Yayımlayacağımız versiyonu bulmaya çalışırken pek çok masal seçkisini inceledik ve en sonunda içimize en çok sinen, okurken en çok keyif aldığımız ve okuyuculara ulaştırmayı en çok istediklerimizi belirledik. Bolca araştırma içeren çeviri ve düzelti sürecinin ardından bu kez “Bu ma-

* Japonlar kendi ülkelerini Nippon diye adlandırırlar ve sözcüğün anlamı “Güneşin Doğduğu Ülke”dir.

salları en iyi yansıtan kapak nasıl olmalı?” sorusunun peşine düştük. Bu kültürlerin en önemli figürlerinin kapakta bulunmasını istedik. Uzun bir hazırlık süreci ve pek çok deneyimin ardından hayalimizdeki kapaklara ulaştık.

Masal, sözlü anonim halk edebiyatıdır. Anlatı yoluyla nesilden nesle ulaşmış, nihayetinde de bir yazar tarafından yazıya dökülerek kalıcı hâle gelmiştir. Her ne kadar masal kahramanları ve yaratıkları doğüstü, masallardaki olaylar ise gerçektir olsa da, masalların o toplumun bir yansıması olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Öyle ki her ülkenin masalları tıpkı kültürleri gibi diğerlerinden tamamen farklıdır. Bizim seçkimizdeki ülkelerde olduğu gibi. Kimisinin ana teması dostlukken diğerininki korku ve ölüm olabiliyor. Fakat bir zamanlar hiçbir teknolojik ürünün olmadığını düşünürsek, masalların toplumların sosyal hayatlarında ne kadar önemli bir boşluğu doldurduğunu tahmin etmek zor değil.

Giriş

Macar âlim Dr. Ignatius Kúnos, bu masalları, Anadolu'ya* yaptığı geziler sırasında Türk köylülerinden dinleyip derlemiştir. Derleme ilk kez 1889'da, tanınmış Macar edebiyat topluluğu "A Kisfaludy Tarsaság" tarafından *Török Népmések* (Türk Masalları) adıyla yayımlanmış, önsözünü ise Profesör Vambéry yazmıştır. Bu seçkin Doğu bilimi uzmanı, Türk-Tatar halklarının primitif kültürleri konusunda yaşayan tartışmasız en büyük otorite, Özbek destanlarına ve Uygur öğretilerine de en az Batı Avrupa'nın poetik yapıtlarına olduğu kadar aşına olan bu bilim insanı, elinizdeki masallara coşkulu övgüler düzmüştür. Türk halk kültürünün hazinelerini, filolojinin yan yollarında yatan, unutulmuş ve bir derlemeci tarafından bulunmayı bekleyen değerli taşlara benzetmiştir.

Dr. Ignatius Kúnos'un bu eşsiz derlemesi, yanmaktan kurtarılmış sayılabilir. Elinizdeki masallar her hâlükârda hem halk bilimiyle ilgilenenler hem de masalları sevenler için önemli bir "bulgu"dur. Bu hikâyelerin daha önce hiç bilinmeyen şeyler içermesini beklemek açıkçası büyük bir beklenti olur. Profesör Vambéry bu masalların pek çoğu ile *Binbir Gece Masalları*'nın temelini oluşturan tamamen Doğu'ya özgü diğer hikâyeler arasındaki yakınlıkları ortaya çıkarmıştır. Birkaç Slav ve İskandinav ögesi de açıkça görülebilir. Mesela gizemli bir kuş olan Zümrüdüanka'nın, *Rus*

* Tecrübelerini 1891'de Pest'te yayımlanan, resimli ve oldukça popüler olan *Anatoliai Kepek*'te (Anadolu Resimleri) aktarmıştır.

Masalları ile Kazak Masalları ve Halk Hikâyeleri'nde sırasıyla Mogol Kuşu ve Zhar Kuşu olarak anılan kuşlarla oldukça yakın olduğu açıktır. Öte yandan *Sihirli Sarık* masalı da kimi noktalarda Hans Andersen'in *Yol Arkadaşı*'yla tuhaf bir benzerlik göstermektedir. Yine de bu masalların kendilerine has bir karakteri vardır. Her şeyden önce, canlı yaratıcılıkları, görkemli imge oyunları ve dikkat çekerler. Buna karşılık Batı'nın en popüler masallarındaki imgeler çoğunlukla sıkıcı olacak denli basittir. Profesör Vambery'nin öne sürdüğü gibi bu *Népmések*, Türk kadınlarının kahvelerini yudumlayıp hoş kokulu nargilelerini tütürerek zaman geçirmeleri gibi eğlenceler sunuyorsa, bu şiirsel tat ve hoş ayrıma hayran olmaktan başka bir şey gelmez elimizden.

Ben bu masalları, ilk Macar baskısından İngilizceye aktardım. Yani bu versiyon, belki de çevirinin çevirisi olarak eleştiriye açık. Ancak metni dikkatle ele aldığım ve Macarca ile Türkçenin aynı soydan gelen diller olduğu düşünülürse (dilbilgisi yapısı olarak hemen hemen hiçbir farkları yok), orijinal tatlarından ve kokularından çok bir şey kaybetmediklerini düşünüyorum.

Tamamen Türk masallarından oluşan bu seçkiye Ispirescu'nun *Legende sau Basmele Românilor* (Bükreş, 1892) eserinin orijinal Romencesinden çevrilmiş dört yarı-Türk masal ekledim. Folk-Lore Society'nin dikkatine sunduğum bu koleksiyon son derece ilgi çekici ve orijinal olmakla birlikte çok bilinen masalların farklı güzellikte ve epey tuhaf çeşitlerini de içeriyor. Latin dilleri, Slav dilleri, Macarca ve Türkçe gibi dillerden öğeler içeren çok unsurlu Romencedeki tuhaf kombinasyonun doğal bir sonucu bu da.

R. Nisbet Bain
Haziran 1896

Geçik Prens

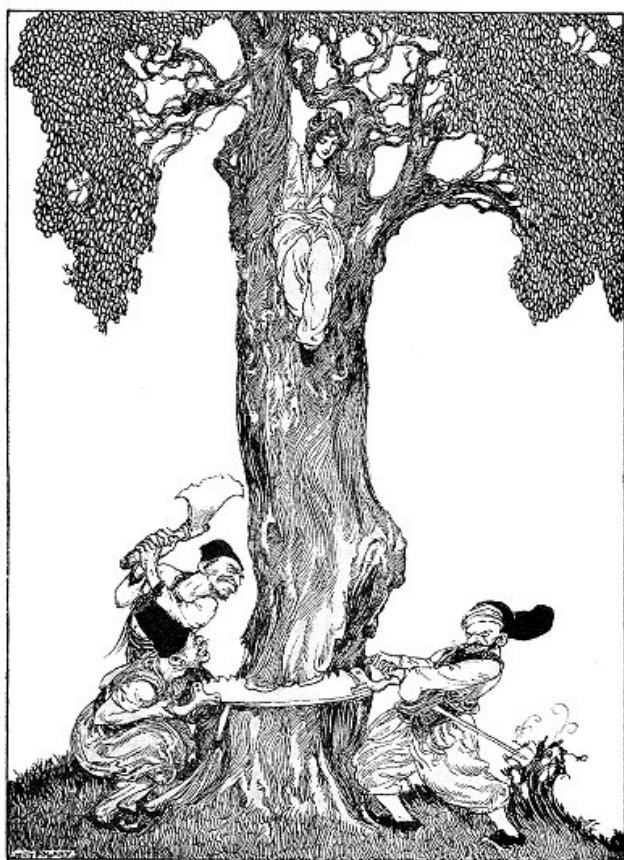
Bir varmış bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş. Bir zamanlar bir oğlu ve bir kızı olan bir padişah yaşarmış. Bu padişah yaşlanmış, zamanı gelince de ölmüş. Yerine oğlu geçmiş. Çok geçmeden de ona kalan bütün mirası çarçur etmiş.

Bir gün kız kardeşine şöyle demiş: “Sevgili kardeşim! Bütün paramız bitti. Eğer insanlar hiçbir şeyimizin kalmadığını duyarsa bizi kapı dışarı eder ve bir daha asla dostlarımızın yüzüne bakamayız. O yüzden taşı tarağı toplayıp başka bir yere gitsek iyi olur.” Böylece iki kardeş ellerinde kalan azıcık eşyalarını toplamış ve bir gece vakti babalarının sarayını terk edip kendilerini yollara vurmuşlar. Az gitmişler uz gitmişler, geniş bir kum çölüne varmışlar. İkisi de yakıcı sıcaktan yere yığılmış. Genç adam yerde küçük bir su birikintisi gördüğünde bir adım daha atacak hâli yokmuş. “Kardeşim!” demiş. “Şu sudan içmeden bir adım bile atmam.”

“Olmaz, sevgili abiciğim!” diye yanıtlamış kız. “Bunun gerçek su mu yoksa çamur mu olduğunu nereden bileceğiz? Bu kadar zaman dayanmışsak, biraz daha dayanabiliriz demektir.”

“Sana söylüyorum,” diye yanıtlamış abisi. “Sonunda ölüm dahi olsa bu sudan içmeden tek bir adım bile atmaya-
cağım.” Bunları söyledikten sonra diz çöküp o bulanık suyu bir damlası bile kalmayana kadar içmiş ve birdenbire bir ge-
yiğe dönüşmüş.

Küçük kız kardeş bu talihsizlik karşısında acı acı haykırış ama yollarına devam etmekten başka bir şey gelmezmiş ellerinden. Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, kum çölünü geçer geçmez koca bir ağacın altında yer alan coşkun bir kaynağa denk gelmişler. O ağacın altına çöküp soluklanmaya karar vermişler. “Bana kulak ver, küçük kardeş!” demiş geyik. “Ben yiyecek bir şeyler bulmaya gittiğimde sen de şu ağaca tırmanmalısın.” Kız ağacın tepesine çıkmış, geyik de yiyecek bir şeyler bulmak için yollara düşmüş. Dere tepe düz gitmiş, bir yaban tavşanı yakalayıp ağacın dibine taşımış. Kardeşiyle birlikte tavşanı yemişler. Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken böylece yaşayıp gitmişler.

Masal bu ya, o ülkenin padişahının ahırında bulunan atlar da koca ağacın dibindeki kaynaktan su içermiş meğer. Bir akşam bir grup atlı, her zaman olduğu gibi atlarını oraya getirmiş. Ama atlar tam suyu içmek üzereyken suyun yüzeyinde genç bir kızın yansımasını görerek geri çekilmişler. Binipleri belki de su temiz değildir diye düşünerek yalağı boşaltıp taze suyla doldurmuş ama atlar son anda yine geri çekilip suyu içmemiş. Atlılar ne yapacaklarını bilemeyerek durumu anlatmak üzere Padişah’a gitmişler.

“Belki de su kirlidir,” demiş Padişah.

“Hayır,” diye yanıtlamış atlılar. “Yalağı tamamen boşaltıp temiz suyla tekrar doldurduk ama atlar yine de suyu içmedi.”

“Tekrar gidin,” demiş efendileri. “Etrafa iyice bakın. Belki kaynağın yakınlarında onları korkutan biri vardır.”

Atlılar geri dönüp kaynağın etrafını iyice aramışlar. Başlarını koca ağacın tepesine çevirince genç kızı görmüşler. Hemen geri dönüp durumu Padişah’a anlatmışlar. Padişah gidip kendi gözleriyle görmeye karar vermiş. Başını kaldırıp da ayın on dördü gibi parlayan kızı görünce gözlerini ondan alamamış. “Cin misin, yoksa peri mi?” demiş Padişah, genç kıza.

“Ne cinim ne de peri, senin gibi bir faniyim,” diye yanıtlamış kız.

Padişah ağaçtan insin diye boş yere yalvarmış kıza. Ne kadar dil döktüyse de kızı inmeye ikna edememiş. Bunun üzerine çok öfkelenen Padişah, adamlarına ağacı kesmelerini emretmiş. Adamlar baltalarını getirip ağaca vurmaya başlamışlar. Vurmuşlar, vurmuşlar, vurmuşlar. Ağacın gövdesi incecik kalana dek vurmuşlar. Fakat o sırada akşam çökmeye, hava kararmaya başlamış. Adamlar da ertesi gün devam etmek üzere işi bırakmışlar.

Onlar gittikten biraz sonra geyik ormandan koşarak gelmiş, ağaca bakmış ve kardeşine neler olduğunu sormuş. Kız, ağaçtan inmediğini, adamların da ağacı kesmeye çalıştıklarını söylemiş. “İyi yapmışsın,” diye yanıtlamış geyik. “Bundan sonra da sana ne derlerse desinler sakın inme.” Geyik ağaca yaklaşıp gövdesini yalayınca ağaç bir anda öncekinden de sağlam ve kalın bir hâle gelmiş.

Ertesi gün geyik, yiyecek bulmak için bir kez daha kardeşinin yanından ayrıldığında, Padişah’ın adamları gelmiş ve ağacın gövdesinin eskisinden de kalın ve sağlam olduğunu görmüşler. Ağacı baltalamaya başlamışlar yine. Neredeyse yarısına gelene kadar balta sallayıp durmuşlar ama yine

akşam çökmüş ve işin kalanını sabaha bırakarak evlerine dönmüşler.

Ardından geyik bir kez daha gelip ağaçtaki boşluğu diliyle yalayınca bütün emekleri boşa gitmiş. Ağaç hiç olmadığı kadar kalın ve sert bir hâl almış.

Ertesi sabah erken saatlerde, geyiğin ayrılmasından hemen sonra Padişah ve oduncuları yeniden ağacın yanına gelmiş. Ağaç gövdesinin yeniden birleştiğini, üstelik daha kalın ve daha sert olduğunu görünce başka yöntemler kullanmaya karar vermişler. Böylece yeniden evlerine dönüp meşhur bir cadıyı çağırtmış, ona ağaçtaki kızıdan bahsetmişler. Kurnazlığa işleyen aklını çalıştırıp kızını aşağı indirirse Padişah'ın ona büyük bir ödül ihsan edeceğini söylemişler. İhtiyar Cadı meseleye hemen el atmış. Demirden ocağını, kazanını ve birkaç çeşit çiğ eti alarak kaynağın yanına gitmiş. Üç ayaklı ocağını yere, kazanı ise onun üzerine yerleştirmiş. Ama ters olarak! Sonra kaynaktan su almış. Kazana değil de hemen yanındaki toprağa dökmüş. Sonra da körmüş gibi gözlerini kapamış.

Genç kız, kadının gerçekten kör olduğunu düşünerek ağaçtan ona seslenmiş. "Sevgili teyzeciğim! Kazanı oraya ters koydun. Suyu da yere döktün."

İhtiyar kadın, "Ah, tatlı kardeşim!" diye haykırmış. "Gören gözlerim yok ki doğrusunu yapayım. Yanımda kirli çamaşırlarımı getirmiştin. Allah aşkına aşağı in de kazanı düzelt. Şunları yıkamama da yardım et." Genç kızın aklına küçük geyiğin sözleri gelmiş ve aşağı inmemiş.

Cadı ertesi gün tekrar gelmiş. Ağacın yanında tökezlemiş, bir ateş yakmış ve ayıklamak üzere bir yığın yiyecek çıkarmış. Ama eleğe yiyecekleri değil de külleri koymuş. "Zavallı akılsız ihtiyar!" diye içlenmiş genç kız şefkatle. Sonra ağaçtan aşağı, ihtiyar kadına seslenerek yiyecekleri

değil külleri elekten geçirdiğini söylemiş. “Ah, güzel kızım!” diye haykırmış kadın ağlayarak. “Körüm, göremiyorum. Aşağı gel de derdimi çözmeme yardım et.” Ama küçük geyik daha o sabah kıza, ona ne söylenirse söylensin ağaçtan asla inmemesini tembih etmiş. Genç kız da abisinin sözüne itaat etmiş.

Üçüncü gün ihtiyar Cadı yeniden ağacın altına gelmiş. Bu kez yanında bir koyun ve onun derisini yüzmek için bir bıçak getirmiş. Ama boğazını kesmek yerine arka tarafından bir çentik atıp deriyi yüzmeye başlamış. Zavallı koyunun melemeleri yürekleri parçalıyormuş. Ağaçtaki kız, hayvanın çektiği eziyeti izlemeye dayanamayarak zavallının acılarına son vermek için aşağı inmiş. Tam o sırada ağacın yakınlarında gizlenmiş olan Padişah harekete geçerek kızı sarayına götürmüştü.

Padişah genç kızdan öyle hoşlanmış ki hiç zaman kaybetmeden onunla evlenmek istemiş. Ama genç kız, abisini, yani küçük geyiği ona getirene kadar buna razı gelmeyeceğini, abisini görmeden katiyen huzur bulamayacağını söylemiş. Bunun üzerine padişah ormana adamlarını göndermiş. Onlar da geyiği yakalayarak kız kardeşine getirmişler. Geyik o günden sonra kardeşinin yanından hiç ayrılmamış. Birlikte yatıp birlikte kalkmışlar. Padişah ve genç kız evlendiğinde bile küçük geyik onlardan uzaklaşmamış. Akşamları nerede olduklarını bulur, yanlarına yatmadan önce ön ayaklarından biriyle ikisini de usulca okşar ve şöyle dermiş:

“Bu ayak kız kardeşim için, bu da eniştem için.”

Zaman dünyada hızla akarken masallarda daha da hızlı akarmış ama en hızlı akıp giden de gerçek aşkla geçen zamanlarmış. Sarayda yaşayan zenci bir cariyeye olmasa, bizimkiler mutlu mesut yaşar gidermiş. Padişah’ın, onu değil de ağaç tepesinden indirdiği perişan bir kızı koynuna aldığını

düşündükçe kıskançlıktan çatlayan bu cariyeye, intikam almak için fırsat kolluyormuş.

Sarayın güzel mi güzel bir bahçesi, bu bahçenin tam ortasında da bir göl varmış. Sultan'ın karısı bu gölün kenarında yürümeyi âdet edinmiş. Bir gün genç kız elinde altın bir tabak, ayağında gümüş bir sandalla göle doğru ilerlerken Cariye de peşinden gidip onu göle itmiş. Bu gölde büyük bir balık varmış ve Sultan'ın karısını hemen yutuvermiş. Cariye de saraya dönmüş, sultanın karısının altından kıyafetini giyip onun yerine geçmiş.

Akşam olup da Padişah gelince karısına yüzüne ne yaptığını, nasıl bu kadar değiştiğini sormuş. “Bahçede fazla yürümüşüm, güneş yüzümü yaktı,” diye yanıtlamış kız. Padişah ona inanarak yanına oturmuş. Ama küçük geyik de gelmiş tabii. İkisini de ön ayağıyla okşamaya başlayıp “Bu ayak kız kardeşim için, bu da eniştem için,” derken Cariye'yi tanımış.

Bunun üzerine Cariye, geyiğin onu ele vermemesi için bir an önce ondan kurtulmanın yolunu arar olmuş.

Biraz düşündükten sonra hastalanmış gibi yaparak doktorları çağırtmış. Onlara çok para vererek Padişah'a onu kurtaracak tek şeyin küçük geyiğin kalbi olduğunu söylemelerini istemiş. Doktorlar da Padişah'a gidip hasta kadının mutlaka küçük geyiğin kalbini yemesi gerektiğini, aksi takdirde onun için hiçbir umut olmadığını söylemişler. Padişah bunun üzerine karısı sandığı kadının yanına giderek öz kardeşinin kalbini yemenin onu üzüp üzmeyeceğini sormuş.

“Ne yapabilirim ki?” diye iç geçirmiş sahtekâr. “Ölürsem zavallı abime ne olacak? O kesilirse ben yaşarım, o da ihtiyar ve hasta hayvanların çekeceği o işkencelerden kurtulur.” Böylece Padişah, kasap bıçaklarının bilenmesini emretmiş. Bir ateş yakılmış, üzerine bir kazan su konmuş.

Zavallı geyik bütün bu koşturmacanın nedenini hissetmiş. Bahçedeki göle koşarak kardeşine üç kez seslenmiş:

“Bıçak taşın üstünde
Su ateşin üstünde
Çabuk kardeşim, çabuk!”

Kardeşi de balığın midesinden üç kez yanıt vermiş ona:

“Buradayım, balığın karnında
Elimde altın tabak
Gümüş sandal ayağımda
Küçük bir de şehzade var kollarımda!”

Sultan’ın karısı, balığın karnında küçük oğlunu doğurmuş meğer.

Bahçedeki göle doğru kaçan geyiği yakalamak niyetiyle peşine düşen Padişah da hemen geyiğin arkasındaymış ve abiyle kardeşin birbirlerine söyledikleri her şeyi duymuş. Hemen gidip göldeki bütün suyun boşaltılmasını, balığın çıkarılıp karnının yarılmasını emretmiş. İstekleri yerine getirilince bir de ne görsün? Balığın karnında elinde altın bir tabak, ayaklarında gümüş sandallar ve kollarında küçük bir oğlan çocuğuyla karısı duruyormuş. Padişah hemen karısına sarılmış, oğlunu öpmüş. İkisini de saraya götürüp karısının başından geçenleri baştan sona dinlemiş.

Küçük geyikse balığın kanında bir şey bulmuş. O şeyi

yutar yutmaz da tekrar insan olmuş. Hemen kardeşine koşmuş. Birbirlerine sarılmış, kurtuldukları için sevinç gözyaşları dökmüşler.

Padişah ise zenci cariyeyi huzuruna çağırtmış ve ceza olarak hangisini istediğini sormuş: dört iyi at mı, yoksa dört iyi kılıç mı? Cariye, “Bırakalım da kılıçlar düşmanlarımın boğazında olsun; bana dört at verin, sırtında zevke geleyim.” Cariye’yi dört atın kuyruğuna bağlayıp atları da yola koşmuşlar. Dört at, kızı paramparça ederek her bir parçasını bir yere dağıtmış.

Padişah ve karısı ise birlikte mutlu mesut yaşamışlar. Bir zamanlar geyik olan Şehzade de onlarla birlikteymiş. Kırk gün kırk gece süren bir ziyafet vermişler.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Üç Turunçlar

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, her yanda bolluk ve bereket hüküm sürse de, insanların sabah akşam yedikleri hâlde yatağa aç gittikleri günlerde, oğlu olmadığı için günleri mutsuzluk içinde geçen bir padişah varmış.

Günlerden bir gün Padişah ile veziri bir gezintiye çıkmış. Kahvelerini içip çubuklarını tütürerek uzun bir yürüyüş yapmışlar. Büyük bir vadiye varana dek yürümüşler. Burada oturup biraz dinlenmişler. Sağa sola bakınırken vadi birden deprem oluyormuş gibi sallanmaya başlamış ve önlerinde bir yarık oluşmuş. Derken karşılarında aniden yeşil urbalı, sarı terlikli, ak sakallı bir derviş belirmiş. Padişah ve Vezir o kadar korkmuşlar ki yerlerinden bile kıpırdayamamışlar. Derviş onlara doğru yaklaşıp “Selamünaleyküm,” diye seslenince cesaret bulan Padişah ile Vezir de “Ve aleykümselem,” diye karşılık vermişler.

“Burada ne işin var Padişahım?” demiş Derviş.

Padişah, “Benim padişah olduğumu bildiğine göre, neden burada olduğumu da bilirsin,” diye yanıt vermiş.

Derviş bunun üzerine koynundan bir elma çıkararak Padişah’a uzatmış ve şöyle demiş: “Bu elmanın yarısını sultana ver, diğer yarısını da sen ye.” Sonra da bir anda gözden kaybolmuş.

Padişah sarayına dönmüş, elmanın yarısını karısına vermiş, diğer yarısını da kendi yemiş. Bundan tam dokuz ay on gün sonra haremde küçük bir şehzade dünyaya gelmiş. Padişah çok mutluymuş. Fakirlere para dağıtmış, köleleri azat etmiş, dostlarına başı sonu görünmeyen bir ziyafet sofrası kurdurmuş.

Zaman hızla akıp geçmiş, el üstünde tutulan Şehzade on dört yaşına basmış. Bir gün babasının karşısına çıkıp demiş ki: “Sevgili padişah babam, bana mermerden küçük bir saray yaptır. İki de çeşmesi olsun. Çeşmelerin birinden yağ, diğerinden bal aksın!” Padişah tek oğlunu çok sevdiğinden isteğini yerine getirmiş ve o iki çeşmeli mermer sarayı yaptırmış. Şehzade bir gün mermer sarayında oturmuş yağ ve bal akıtan çeşmeleri izlerken ihtiyar bir kadının elindeki testiye çeşmelerden akanlarla doldurduğunu görmüş. Şehzade bir taş kapıp ihtiyar kadının testisine fırlatmış ve testiye paramparça etmiş. İhtiyar kadın hiçbir şey söylemeden oradan ayrılmış.

Ertesi gün başka bir testiyle yeniden gelmiş ve testiye doldurmak üzere çeşmelere yanaşmış. Şehzade ikinci kez taş atarak kadının testisini yine paramparça etmiş. İhtiyar kadın yine hiçbir şey söylemeden gitmiş. Üçüncü gün tekrar gelmiş. İlk iki günde olduğu gibi o gün de testisi kırılmış. İhtiyar kadın bunun üzerine dile gelmiş. “Ah delikanlı!” diye haykırmış. “Allah’tan dilerim ki Üç Turunçlar’a âşık olasın!” Sonra da çekip gitmiş.

O andan itibaren Şehzade’nin kalbinde onu yakıp kavuran bir ateş peyda olmuş. Günden güne sararıp solmaya başlamış. Padişah, oğlunun hastalandığını duyunca hemen şifacıları, hekimleri çağırmış ama hiçbiri bu hastalığa bir çare bulamamış. Şehzade bir gün babasına demiş ki: “Ah padişahım! Sizin şifacılarınız bana deva bulamaz. Ne yapsalar

boşuna. Ben Üç Turunçlar denen perilere âşık oldum ve onları bulmadıkça bir daha asla toparlanamam.”

“Ah güzel oğlum,” diye inlemiş Padişah. “Bu dünyada sahip olduğum tek şeysin sen benim. Sen de beni bırakıp gidersen kim güldürür yüzümü?” Fakat Şehzade’nin durumu günden güne kötüleşince ve günlerini ağır uykularla geçirmeye başlayınca babası, oğlunun gidip dilinden düşürmediği Üç Turunçlar’ı bulmasına izin vermenin onun için daha iyi olacağına karar vermiş. “Belki geri döner,” diye düşünmüş.

Böylece Şehzade bir sabah uyandığında yanına yükte hafif pahada ağır birkaç eşya alıp yollara düşmüş. Dağları, vadileri aşmış, günleri günlere eklemiş. Sonunda geniş bir düzlüğün ortasında, bir yolun kenarında bir minare kadar uzun ve heybetli bir Devanası’yla karşılaşmış. Ayağının biri bir dağda, diğeri öbür dağdaki Devanası’nın ağzında da kocaman bir sakız varmış. Sakızı çiğneyişi çok uzaklardan duyuluyor, aldığı her nefes bir kasırğa yaratıyormuş. Kolları ise metrelerce ileri uzuyormuş.

“İyi günler anneciğim!” diye seslenmiş genç adam ve Devanası’nın geniş beline sarılmış.

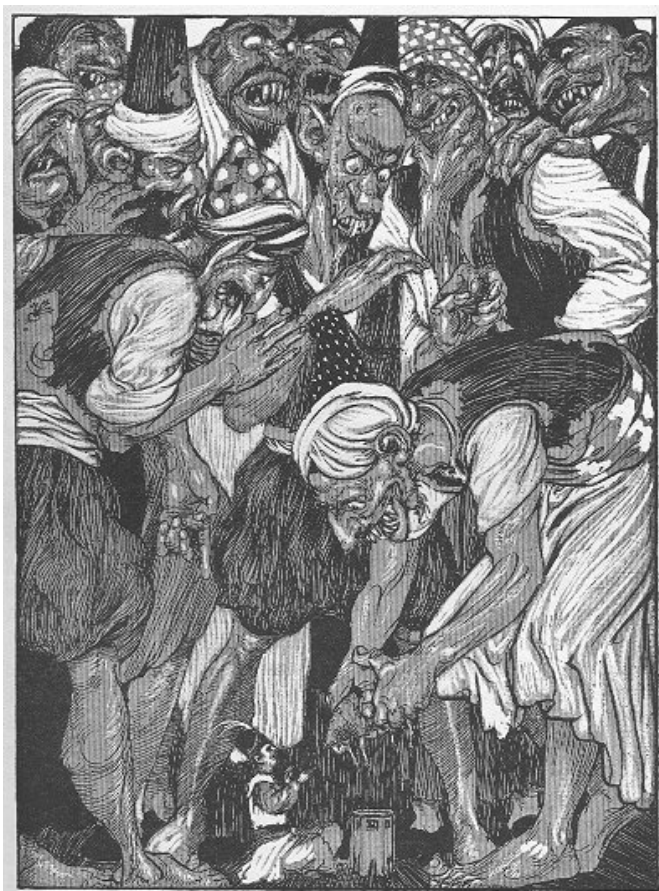
“İyi günler evlat!” diye yanıtlamış Devanası. “Benimle böyle kibar konuşmasan seni tek lokmada yutardım.”

Devanası, Şehzade’ye nereden gelip nereye gittiğini sormuş.

“Ah, ah!” diye iç geçirmiş Şehzade. “Öyle bir talihsizlik geldi ki başıma, ne sen sor ne ben söyleyeyim.”

“Anlat oğlum,” diye ısrar etmiş Devanası.

“Dinle o hâlde anneciğim,” demiş Şehzade ve daha da derin bir iç çekmiş. “Üç Turunçlar’a deliler gibi âşık oldum. Keşke onlara giden yolu bulabilseydim.”

“Şişşt!” demiş Devanası. “O ismi değil dillendirmek, akıldan geçirmek bile günahtır. Ben ve oğullarım onların muhafızları olduğumuz hâlde ben bile yolu bilmem. Kırk oğlum var, kâh yeraltına iner kâh yeryüzüne çıkarlar. Belki onların bildikleri bir şeyler vardır.”

Hava kararmaya başlayıp da devlerin eve dönme vakti yaklaşıncı ihtiyar kadın Şehzade’ye dokunarak onu bir testiye çevirmiş. Hemen ardından Devanası’nın kırk oğlu kapıyı çalmış ve “Ana, insan eti kokusu alırlız!” diye haykırmışlar.

“Saçmalık!” demiş Devanası. “İnsanın burada ne işi olur oğullar? Bence siz dişlerinizi temizleseniz iyi olur.” Sonra kırk oğluna kırk ince dal parçası vermiş ki dişlerini temizlesinler. Birinin dişinden bir insan kolu, diğerinkinden bir insan bacağı düşmüş. Hepsi dişlerini temizledikten sonra sofraya oturmuşlar. Yemeğin ortasında anneleri onlara demiş ki: “Şimdi bir fani kardeşiniz olsa ne yapardınız?”

“Ne mi yapardık?” diye cevaplamış devler. “Onu kardeşimiz gibi severdik tabii.”

Bunun üzerine Devanası su testisine dokunmuş, testi birden Şehzade oluvermiş. “İşte kardeşiniz!” diye haykırmış Devanası oğullarına.

Devler Şehzade’ye onlara katıldığı için teşekkür etmiş, onu da sofraya davet etmişler. Sonra annelerine neden kardeşlerinden daha önce bahsetmediğini, bilseler beraber yemek yiyeceklerini söylemişler.

“Evet ama oğullarım,” demiş Devanası, “o sizin yediğiniz etleri yiyemez. Kuş eti, koyun eti gibi şeylerle beslenir o.”

Bunun üzerine devlerden biri fırlayıp dışarı gitmiş ve bir koyun avlayıp getirmiş, yeni kardeşinin önüne koymuş.

“Ne çocuksun sen!” demiş Devanası. “Onun yiyebilmesi için etin önce pişmesi gerektiğini bilmiyor musun?”

Devler koyunun derisini yüzmüş, bir ateş yakıp etini pişirmiş, Şehzade’nin önüne koymuşlar. Şehzade koyun etinden doyana kadar yedikten sonra kalanını bırakmış. “Ama bitirmedin ki!” diye itiraz etmiş devler ve kardeşlerine daha çok yemesi için ısrar etmişler. “Hayır, hayır oğullarım,” demiş Devanası. “İnsanlar o kadar çok yemez.”

Kırk devden biri, “Bakalım koyun etinin tadı nasılmış?” diyerek birkaç lokmada hepsini bitirmiş.

Ertesi sabah hepsi erkenden kalkmışlar. Devanası oğullarına, “Yeni kardeşinizin büyük bir derdi var,” demiş.

“Nedir derdi?” demiş devler. “Söyle de ona yardım edelim.”

“Üç Turunçlar’a abayı yakmış!”

“Öyle mi?” diye yanıtlamış devler. “Biz Üç Turunçlar’ın yerini bilmiyoruz ama belki teyzemiz bilir.”

“O hâlde bu genç adamı ona götürün,” demiş anneleri. “Benim oğlum olduğunu, ona her türlü saygıyı göstermesini söyleyin. O da kardeşinizi bir oğlu bilsin, derdine derman olsun.”

Devler genç adamı alıp teyzelerine götürmüşler ve neden geldiklerini anlatmışlar.

Devlerin teyzesinin altmış oğlu varmış. Teyze de Üç Turunçlar’ın yerini bilmediğinden, oğullarının dönmesini beklemiş. Yeni oğluna bir zarar gelmesin diye de onu bir dokunuşla çömleğe çevirmiş.

Devler eşikte belirir belirmez “İnsan eti kokusu alıyoruz anne!” diye haykırmışlar.

Anneleri, “Daha önce yediğiniz insanların kalıntıları dişlerinizin arasındadır,” demiş. Sonra onlara dişlerini temizlesinler diye kocaman odunlar vermiş ki başka şeyler de yiyebilsinler. Yemeğin ortasında ihtiyar kadın çömleğe dokunmuş. Altmış dev, ufacık insan kardeşlerini görünce çok sevinmiş. Onu masaya davet etmişler ve canı ne çekerse hemen söylemesini istemişler.

Ertesi sabah uyandıklarında anneleri altmış oğluna, “Evlatlarım,” demiş. “Bu delikanlı Üç Turunçlar’a âşık olmuş. Ona Üç Turunçlar’a giden yolu gösteremez misiniz?”

“Biz yolu bilmiyoruz,” diye cevap vermiş devler. “Ama belki ihtiyar büyük teyzemiz bu konuda bir şeyler biliyordur.”

“O hâlde bu delikanlıyı ona götürün,” demiş anneleri. “Teyzenize söyleyin, ona saygı gösterebilirsin. Bu genç adam benim oğlumdur, o da oğlu bilsin ve ona sıkıntısını gidermesi için yardımcı olsun.”

Böylece devler Şehzade’yi büyük teyzelerine götürmüş ve ona her şeyi anlatmışlar.

“Ne yazık ki ben de bilmiyorum yavrularım!” demiş ihtiyar mı ihtiyar olan büyük teyze. “Ama akşama kadar beklerseniz doksan oğlum eve dönecek. Onlara sorarım.”

Bunun üzerine altmış dev, Şehzade’yi orada bırakarak evlerine dönmüşler. Büyük teyze, akşam çökerken genç adama dokunarak onu bir süpürgeye dönüştürmüş ve kapının arkasına yerleştirmiş. Az sonra doksan dev eve dönmüş. Onlar da insan eti kokusu almış ve dişlerinin arasından insan parçaları çıkarmışlar. Yemeğin ortasında anneleri, insan bir kardeşleri gelse ona nasıl davranacaklarını sormuş oğullarına. Devler onun tırnağına bile zarar vermeyeceklerine yu-

murtalar üzerine söz verince anneleri süpürgeye dokunmuş ve Şehzade devlerin önünde belirmiş.

Dev kardeşler ona nezaketle yaklaşmış, sağlığını sormuşlar ve nefes alacak zaman bile tanımadan içtenlikle yiyecek ikram etmişler. Herkes sofradayken anneleri devlere Üç Turunçlar'ın yerini bilip bilmediklerini sormuş ve yeni kardeşlerinin onlara gönül düşürdüğünü anlatmış. Doksan devin en küçüğü neşeyle ayağa fırlayarak Üç Turunçlar'ın yerini bildiğini söylemiş.

“Madem biliyorsun,” demiş annesi, “bu oğlanı oraya götür de periler kalbinin arzusunu yerine getirsin.”

Ertesi sabah gün doğarken devlerin en küçüğü şehzadeyi yanına almış, neşeyle yola düşmüşler. Yürüdükçe yürümüşler. En sonunda küçük dev şöyle demiş: “Kardeşim, az sonra büyük bir bahçeye varacağız. Aradığın periler de oradaki çeşmede yaşarlar. Sana ‘Gözlerini kapa, gözlerini aç!’ dediğimde gördüğünü hemen yakala.”

Biraz daha ilerleyip bahçeye varmışlar. Dev, çeşmeyi görür görmez Şehzade'ye, “Gözlerini kapa, gözlerini aç!” demiş. Şehzade de ona söyleneni yapmış ve kaynağın fokurdadığı yerde, suyun üzerinde yüzen üç turunç görmüş. İçlerinden birini aldığı gibi cebine atmış. Dev bir kez daha “Gözlerini kapa, gözlerini aç!” demiş. Şehzade yine söyleneni yapmış ve ikinci turuncu da cebine koymuş. Üçüncü turuncu da aynı yolla ele geçirmiş. “Bundan sonra dikkatli ol,” demiş dev. “Sakın suyun olmadığı bir yerde keseyim deme bu turunçları. Yoksa pişman olursun.” Şehzade dikkatli olacağına söz vermiş, sonra da ayrılmışlar. Biri sağa gitmiş, diğeri sola.

Şehzade yürümeye başlamış. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda bir kum çölüne varmış. O sırada aklına turunçlar gelmiş. Birini çıkarıp kesmiş. Keser kesmez

içinden periler kadar güzel bir kız çıkıvermiş. Ayın on dördü gibi parlıyormuş kız. “Allah aşkına bana bir yudum su!” diye haykırmış. Ancak etrafta suyun damlası bile yokmuş. Kız silinip gidivermiş. Şehzade derin bir kedere gömülmüş ama çare de yokmuş, olan olmuş.

Şehzade yeniden yola koyulmuş. Bir süre daha gittikten sonra “Kalan turunçlardan birini daha kesebilirim,” diye düşünmüş. İkinci turuncu cebinden çıkarmış, kestiği gibi içinden güzeller güzeli bir kız çıkıvermiş. O da çaresizce bir yudum su dilense de Şehzade’nin ona verecek suyu yokmuş. İkinci kız da yok olup gitmiş böylece.

Şehzade, “Üçüncüye gözüm gibi bakacağım,” diye ağlaya ağlaya yoluna devam etmiş. Gitmiş, gitmiş, sonunda bereketli bir su kaynağına varmış. Suyundan içip susuzluğunu dindirmiş. Sonra da “Artık üçüncü turuncu kesebilirim,” diye düşünmüş. Turuncu çıkarıp kestiği gibi içinden önceki iki kızdan katbekat güzel bir kız çıkmış. Kız su ister istemez Şehzade ona kaynağı göstermiş, su içirmiş. Kız kaybolmamış bu kez, Şehzade’nin yanında kalmış.

Fakat kız anadan üryanmış. Şehzade onu bu şekilde şehre götüremeyeceğinden kıza suyun hemen yanındaki ağaca çıkmasını söylemiş. O da şehre gidip kıza üst baş alacak, bir de at arabası getirecekmiş.

Şehzade yoluna gittikten biraz sonra, zenci bir köle testisini doldurmak için suya yanaşmış. Ağaçtaki perinin sudaki yansımaları görünce, “Şuraya bak,” demiş kendi kendine. “Gencecik bir kızsın sen. Hem hanımından da çok daha güzelsin. Onun bana su taşıması gerek, benim ona değil.” Elindeki testiye yere çalıp parçaladığı gibi eve dönmüş. Hanımı testinin nerede olduğunu sorunca köle, “Ben senden çok daha güzelim. Senin bana su taşıman gerek, benim sana

değil,” diye cevap vermiş. Hanımı aynayı kaptığı gibi kadına doğru tutmuş. “Aklını kaçırdın herhâlde,” demiş. “Şu aynaya bak hele!” Köle aynaya bakınca çirkin yüzünü görmüş. Hiçbir şey demeden başka bir testi alıp yeniden suyun başına dönmüş. Tam testi dolduracakken suyun yüzeyinde yine genç kızın yansımasını görüp kendisi sanmış.

“Doğruyu söylüyorum işte,” diye haykırmış. “Hanımım-dan çok daha güzelim ben.” Böylece testi yine parçalara ayırarak evin yolunu tutmuş. Hanımı yine neden su getirmediğini sorunca, “Çünkü ben senden çok daha güzelim. O yüzden sen bana su getirmelisin,” demiş.

“İyice delirdin sen,” demiş hanımı. Aynayı çıkarıp kölesine doğru tutmuş. Köle kız aynadaki yüzünü görünce bir testi daha alıp üçüncü kez kaynağın yolunu tutmuş.

Suda yine genç kızın yüzü belirmiş. Ama bu kez köle tam testi kıracakken genç kız ağacın üzerinden ona seslenmiş. “Testileri kırıp durma, suda gördüğün benim yüzümdür. Kendi yüzünü de görebilirsin orada.”

Köle başını kaldırıp bakınca müthiş güzellikteki genç kızı görmüş. Hemen yanına tırmanarak ona tatlı sözler söylemeye başlamış. “Ah benim altın kızım, orada onca zamandır çıkmekten bacaklarına kramp girecek. Gel de başını yasla, dinlen!” Genç kız bu sözler üzerine başını köle kızın göğsüne dayamış. Onu sinesinde hisseden köle ise bir iğne çıkararak genç kızın kafasına batırmış. Turunç kız birdenbire bir kuşa dönüşmüş ve pırrr diye uçup gitmiş. Köle, ağaçta bir başına kalmış.

Şehzade sağlam bir araba ve güzel kıyafetlerle geri dönüp de ağaca baktığında simsiyah bir yüz görmüş ve kıza ne olduğunu sormuş. “Güzel soru,” diye yanıtlamış köle. “Neden beni bütün gün bir başıma bırakıp da uzaklara gittin? Güneşten öyle yandım ki kapkara oldum.” Zavallı şehzade ne yapsın? Zenci kızı alıp arabaya oturtmuş ve doğruca babasının sarayına götürmüş.

Padişahın sarayında herkes hevesle peri gelini karşılamayı bekliyormuş. Kara kızı görünce Şehzade’ye, “Gönlünü nasıl olur da siyah bir köleye kaptırırsın?” diye sormuşlar.

Şehzade, “O siyah bir köle değil,” diye cevap vermiş. “Onu bir ağacın tepesinde bıraktım, güneşten yanıp da kararmış. Biraz dinlensin de yeniden beyazlar.” Böyle dedikten sonra kızı odasına götürerek beyazlamasını beklemeye başlamış.

Şehzadenin sarayında güzel mi güzel bir bahçe varmış. Günün birinde turuncu bir kuş uçarak gelip o bahçedeki bir ağaca konmuş ve bahçıvana seslenmiş.

“Benden ne istersin?” diye sormuş Bahçıvan.

“Şehzade ne yapıyor?” diye sormuş kuş.

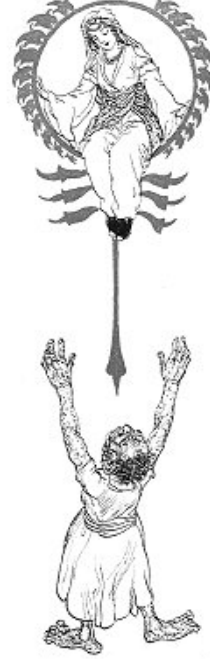
“Bildiğim kadarıyla iyi,” diye yanıtlamış Bahçıvan.

“Peki ya siyah karısı?”

“Ah, o da orada, her zamanki gibi oturuyor.”

Sonra küçük kuş şu sözleri şakırmış:

“Onun yanında oturabilir şimdi,

Ama bu böyle sürmez daimi.
Çünkü o iyi yüzünün altında
Büyüyor dikenleri.
Ben bu ağaca çıktıkça
O sararıp solacak altımda.”

Sonra da uçup gitmiş.

Ertesi gün kuş tekrar gelip Şehzade ve kara eşini sormuş. Bir önceki gün söylediklerini tekrarlamış. Üçüncü gün de aynı şekilde davranmış ve üzerinde sektiği ağaçlar bir bir sararıp solmuş.

Günün birinde Şehzade, karısından sıkılıp yürüyüş yapmak için bahçeye çıkmış. Solan ağaçları görünce bahçıvanı çağırmış. “Bunlara ne oldu bahçıvan? Neden ağaçlarına göz kulak olmuyorsun?” diye sormuş. Bahçıvan onun bakımının faydası olmadığını, birkaç gün önce o ağaçlara küçük bir kuşun konarak Şehzade ile karısının neler yaptığını sorduğunu anlatmış. Kuşa Şehzade ile karısının oturduklarını söyleyince de kadının sonsuza dek oturamayacağı, çünkü dikenlerinin büyüyeceği cevabını verdiğini söylemiş. Üzerine konduğu bütün ağaçların sararıp solduğunu anlatmış.

Şehzade bahçıvana ağaçlara kuş ökseleri kurmasını emretmiş. O küçük kuş yakalanınca da kendisine getirilmesini söylemiş. Bahçıvan bütün ağaçlara ökse kurmuş. Ertesi gün kuş gelip de tuzağa yakalandığında tutup Şehzade’ye götürmüş. Şehzade ise kuşu bir kafese koymuş. Siyah kadın kuşa bakar bakmaz onun bir zamanlar periler kadar güzel olan o genç kız olduğunu anlamış. Hemen bir hastalık numarası yaparak sarayın başhekimini çağırtmış. Onu gösterişli hedi-

yelerle kandırarak Şehzade'ye karısının filanca kuşun etiy-
le beslenmezse asla iyileşemeyeceğini söylemesi için ikna
etmiş.

Şehzade karısının çok hasta olduğunu görünce başhe-
kimi çağırarak hasta kadının yanına götürmüş ve nasıl iyi-
leşeceğini sormuş. Başhekim karısının ancak filanca kuşun
etini yerse iyileşeceğini söylemiş. Şehzade, “Şansa bak, ben
de daha bugün o kuşlardan birini yakalamıştım,” demiş.
Kuşu getirip öldürmüşler, etiyle de hasta kadını beslemişler.
Siyah kadın birden iyileşip yataktan kalkmış. Ancak kuşun
uçuşan tüylerinden biri kazara yere düşüp döşemelerin ara-
sına sıkışmış. Kimse fark etmemiş onu.

Zaman akıp geçmiş. Şehzade hâlâ karısının beyazlama-
sını bekliyormuş. Haremde, artık orada yaşayanlara okuma
yazma öğretecek ihtiyar bir kadın varmış. Bir gün alt kata
inerken döşemelerin arasında bir şeyin parıldadığını gör-
müş. Ona doğru ilerleyince elmas gibi parlak bir kuş tüyü
bulmuş. Tüyü alıp evine götürmüş ve çatı kirişinin arkasına
tutturmuş. Ertesi gün yeniden saraya gitmiş. O yokken kuş
tüyü kirişten atlamış, bir süre titremiş, sonra da güzel mi gü-
zel bir genç kıza dönüşmüş. Odayı toplamış, yemek pişirmiş,
her şeyi yerli yerine koymuş, sonra yeniden kirişe zıplayarak
bir tüye dönüşmüş. İhtiyar kadın eve geldiğinde gördükleri
karşısında çok şaşırmış. “Tüm bunları birisi yapmış olmalı,”
diye düşünmüş. Etrafa bakınmış, bütün evi arayıp taramış
ama kimseyi bulamamış.

İhtiyar kadın ertesi sabah tekrar saraya gitmiş. Tüy aynı
şekilde insana dönüşüp bütün ev işlerini halletmiş. İhtiyar
kadın eve döndüğünde evini tertemiz, her şeyi yerli yerin-
de bulmuş. “Bu işin sırrını çözmem gerek,” diye düşünmüş.
Ertesi sabah saraya gidermiş gibi evden çıkıp kapıyı aralık

bırakmış. Sonra da gidip bir köşeye saklanmış. Birdenbire odada etrafı toplayıp yemek pişiren bir genç kızın belirlediğini görmüş. Saklandığı yerden fırlayarak kızı yakalamış, kim olduğunu ve nereden geldiğini sormuş. Genç kız ona talihsiz hikâyesini anlatmış. Siyah kadın tarafından iki kez öldürüldüğünü ve bir tüy olarak geri döndüğünü söylemiş.

“Kendini üzme artık kızım,” demiş ihtiyar kadın. “Ben işleri yoluna koyacağım. Hem de bugün.”

Bunları söyledikten sonra doğruca Şehzade’ye gidip onu o gece evine davet etmiş. Şehzade siyah kadından artık iyiden iyiye sıkılmış olduğundan onu evinden uzaklaştıracak her bahaneye memnuniyetle sarılıyormuş. O nedenle akşam da tam vaktinde ihtiyar kadının evine varmış. Yemeğe oturmuşlar, ardından da kahve vakti gelmiş. Genç kız elinde fincanlarla odaya girmiş. Şehzade onu görünce bayılacak gibi olmuş.

“Fakat anacığım,” demiş Şehzade biraz olsun kendine gelince, “o kız da kim?”

“Senin eşin,” diye cevaplamış ihtiyar kadın.

“Bu güzel yaratık nasıl buldu seni?” diye sormuş Şehzade. “Onu bana vermez misin?”

“O zaten bir zamanlar senindi, senin olanı nasıl sana vereyim?” demiş ihtiyar kadın. Sonra da genç kızın elini tutarak Şehzade’ye götürmüştü, onun göğsüne yatırmış. “Bu kez Turunç Peri’ye iyi bak,” demiş.

Şehzade neredeyse bayılacakmış mutluluktan. Genç kızı alıp sarayına götürmüş, siyah kadını idam ettirmiş ve perinin şerefine kırk gün kırk gece süren bir şölen düzenlemiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Gül Güzeli

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken; guguk kuşu terzi, kaplumbağa fırıncı, eşekler de hamal iken; ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, siyah kedisi ile bir değirmenci yaşarmış. Yine aynı günlerde biri kırk, biri otuz, biri ise yirmi yaşında üç kızı olan bir padişah varmış. Günlerden bir gün en küçük kızı babasına bir mektup yazmış: “Sevgili babacığım! Büyük ablam kırk, küçük ablam otuz yaşında ve ikisinin de henüz bir kocası yok. Ben koca beklerken saçlarıma aklar düşmesini istemiyorum.”

Padişah mektubu okuyunca üç kızını da huzuruna çağırıp şunları söylemiş: “Dinleyin beni. Her birinize bir ok ve yay vereceğim. Oku fırlatacak ve nereye düşerse evleneceğiniz kişiyi orada arayacaksınız.”

Üç kız yaylarını almış. En büyük kızın oku, vezirin oğlunun sarayına düşmüş; oğlan da kızı eş olarak almış. Ortanca kızın oku şeyhülislamın oğlunun yaşadığı saraya düşmüş, onlar da evlenmişler. Üçüncü kız da okunu fırlatmış ve ok genç ve fakir bir köylünün kulübesine düşmüş. “Sayılmaz, sayılmaz!” diye bağırarak herkes. Küçük kız oku bir kez daha atmış, yine aynı kulübeye denk gelmiş. Üçüncü kez attığında da ok aynı fakir gencin kulübesine saplanmış. Padişah öfkelenerek kızına bağırarak: “Görüyor musun işte? Hak ettin sen bunu. Ablaların sabırla bekledikleri için kalplerinden

geçene kavuştular. Sense en küçükleri olarak bana o küstah mektubu yazmaya cüret ettiğin için cezalandırıldın. Seni de kocanı da gözüm görmesin. Onun sana verebilecekleri dışında hiçbir şeyin olmayacak!” Böylece zavallı kız köylünün kulübesine giderek adamla evlenmiş.

Aradan zaman geçmiş, genç kadının kar- nında taşıdığı çocuğu doğurma zamanı gel- miş. Köylü, ebeyi çağırmaya gitmiş. Kocası gittiğinde genç kadın bu soğuk kış günün- de ne yatacak bir yatağı ne de onu ısıtacak bir ateşi olduğunu düşünerek kederlenmiş. Derken kulübenin duvarları birden bir ileri bir geri sallanmış, üç güzel peri içeri girmiş.

Biri genç kadının başında, diğeri ayak ucunda, üçüncüsü ise yanında dur- muş. Üçü de ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Birdenbire kulübede-

ki her şey bir düzene girmiş. Prenses artık güzel mi güzel, yumuşak mı yumuşak bir kanepede yatıyormuş. Gözünü kapayıp açmasıyla yanında yeni doğmuş güzeller güzeli bir bebek belirmiş. Her şey bitince periler gitmek için hazırlan- mış. Gitmeden önce de teker teker Prenses’in yattığı kanep- ye yaklaşmışlar. Birincisi şöyle demiş:

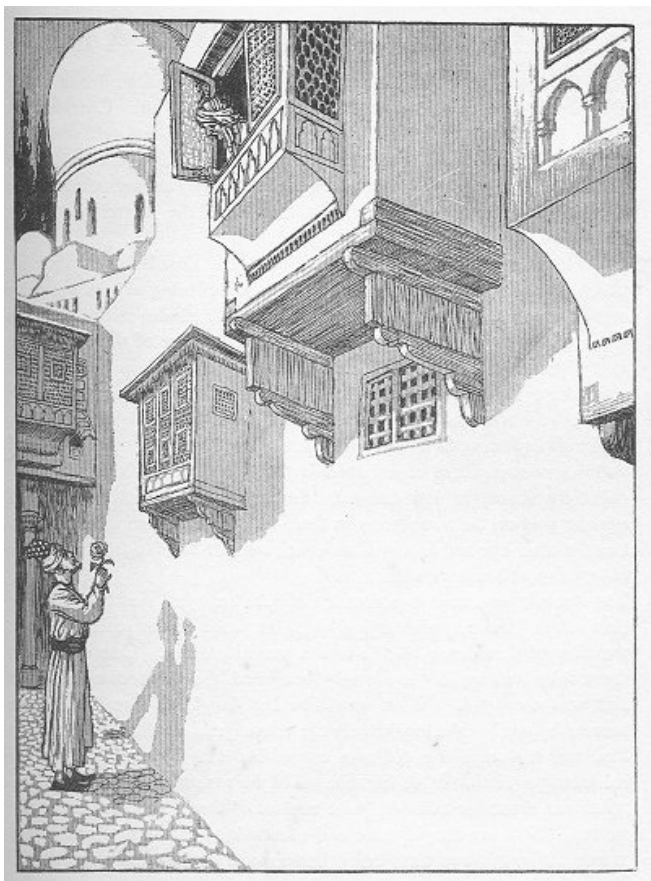
“Gül Güzeli olacak kızının adı ve ağladığında gözyaşı değil inciler dökülecek gözlerinden!”

İkinci peri yaklaşmış ve şöyle demiş:

“Gül Güzeli olacak kızının adı ve gülümsediğinde güller bitecek yanaklarında!”

Üçüncü peri ise şunları demiş:

“Gül Güzeli olacak kızının adı ve ayağını bastığı yerde yemyeşil otlar bitecek!”

Sonra üçü birden gözden kaybolmuş.

Onca zaman her yerde ebe arayan kocası ise kimseyi bulamamış. Eve dönmekten başka ne yapabilirmiş ki? Ama eve döndüğünde o perişan kulübesinde her şeyin güzelleştiğini ve karısının harika bir yatakta yattığını görünce çok şaşır-mış. Genç kadın ona üç perinin hikâyesini anlatınca adam hayret etmiş. Günler günleri, haftalar haftaları kovalarken küçük bebek günden güne serpilip güzelleşmiş. Bütün dünyada onun gibi biri daha yokmuş. Ona bir kez bakan gönlünü kaptırmış. Ağladığında gözlerinden inciler dökülür, güldüğünde yanaklarında güller açarmış. Bastığı yerden yeşillikler fışkırmış. Onu görenin ruhu çekilirmiş. Gül Güzeli'nin şöhreti dilden dile yayılmış.

Sonunda o diyarın padişahı da genç kızın ününü duymuş ve oğlunu onunla evlendirmeyi kafaya koymuş. Oğlunu çağırıp ona kasabada güzelliği dillere destan olan, ağladığında gözlerinden inciler dökülen, güldüğünde yanaklarında güller biten, ayak bastığı her yerden yeşillikler fışkıran bu kızdan bahsetmiş. Oğluna o kızı bulup evlenmesini söylemiş.

Meğer periler, genç adama rüyasında bu genç kızı göstermişler. Şehzade'nin kalbinde aşk ateşi yanmaktaymış ama babasının bunu görmesinden utandığı için isteksiz davranmış. Bunun üzerine babası ona daha çok baskı yaparak bir an önce gidip kızla evlenmesini söylemiş. Saraydaki kadınlardan birini de köylünün kulübesine kadar ona eşlik etmekle görevlendirmiş.

Kulübeye gidip ziyaretlerinin sebebini söylemiş, genç kızı Allah'ın emriyle şehzadeye istemişler. Hane halkı başlarına konan bu talih kuşuna çok sevinmiş ve hemen hazırlıklara başlamışlar.

Ancak sarayda çalışan kadının da güzel bir kızı varmış

ve ona göre Gül Güzeli'nden aşağı kalır bir yanı yokmuş. Bu kadın, Şehzade'nin onun kızını değil de fakir bir köylünün kızını almasına çok üzülmüş. Herkesi kandırıp Gül Güzeli'nin yerine kendi kızını geçirmek için hemen bir plan yapmış. Şölen günü zavallı kıza bir sürü tuzlu et yedirmiş. Sonra da bir testi su ile büyük bir küfe getirip gelin arabasına koymuş. Arabada Gül Güzeli ile kadının kızı varmış. Saraya doğru yola çıkmışlar. Yolda giderken (ki çok uzun zamandır yoldalarmış) genç kız susamış ve saraylı kadından su istemiş. "Bana bir gözünü vermezsen olmaz," demiş saraylı kadın. Zavallı kızcağız ne yapsın? Susuzluktan ölüyormuş. Bir gözünü çıkarıp kadına vermiş, karşılığında suyu alıp içmiş.

İlerlemeye devam etmişler. Bir süre daha gittikten sonra genç kız yine susamış ve biraz daha su istemiş. "Diğer gözünü de vermeden olmaz," demiş saraylı kadın. Zavallı kızcağız susuzluktan öylesine yanıp kavruluyormuş ki su içmek için diğer gözünü de vermiş.

İhtiyar kadın iki gözünü de aldığı âmâ kızı küfeye koyarak bir dağın tepesinde bırakıvermiş. Üzerindeki o güzel gelinliği kendi kızına giydirerek Şehzade'ye götürmüş ve "İşte eşin!" demiş. Büyük bir şölen düzenlenmiş. Şölenin ardından genç kızla odasına çekilip duvağını açan Şehzade, karşısındakinin rüyalarındaki kız olmadığını anlamış. Ama hafiften de olsa onu andırdığı için kimseye bir şey söylememiş. Öylece uyumuşlar. Ertesi sabah erkenden uyandıklarında Şehzade birden rüyalarındaki kızın gözlerinden inciler döktüğünü, güldüğünde güller açtığını, bastığı yerde güzel otlar bittiğini ama bu kıza ne inci ne gül ne de güzel bitkiler olduğunu hatırlamış. Genç adam bu işte bir işler olduğunu hissetmiş. Evlenmek istediği kız bu değilmiş. "Bu işi nasıl çözeceğim?" diye düşünmüş kendi kendine. Yine de kimseye bir şey söylememiş.

Sarayda bunlar olurken zavallı Gül Güzeli de dağın tepesinde ağlıyormuş. Gözlerinden dökülen inciler o kadar çoğalmış ki küfeye sığmaz olmuş. O sırada arabasıyla çamur taşıyan bir arabacı yakınlardan geçiyormuş. Bir genç kızın acı acı ağladığını duyunca, “Kimsin sen? İn misin cin misin?” diye sormuş.

“Ne inim ne cinim,” demiş genç kız. “Bir faniden kalanlarım yalnızca.”

Bunun üzerine cesaretlenen arabacı küfenin kapağını kaldırmış. Zavallı kızcağız içeride hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözlerinden inciler dökülüyormuş. Arabacı genç kızın elinden tutup kulübesine götürmüş. Bu ihtiyar adamın kimsesi yokmuş. O da genç kızın kendi kızı gibi sahiplenip ona göz kulak olmuş. Ama zavallı kız yitip giden iki gözü için ağlayıp durmaktan başka bir şey yapmıyormuş. İhtiyar adamsa kızın gözünden dökülen incileri toplayıp paraya ihtiyacı oldukça satıyormuş. Böylece yaşayıp gidiyorlarmış.

Zaman geçip gitmiş. Sarayda neşe ve sevinç, arabacının kulübesinde sefalet ve keder hüküm sürüyormuş. Günlerden bir gün Gül Güzeli kulübede otururken bir şeyler onu gülümsetmiş ve anında bir gül bitivermiş orada. Genç kız onu evlat bilen arabacıyı çağırmış. “Bu gülü al, Şehzade’nin sarayına götür baba. Sonra da dünyada eşi benzeri olmayan bir gül sattığını haykır herkesin duyacağı şekilde. Saraylı kadın gelirse, ona gülü para karşılığı satmadığını, ancak bir insan gözü karşılığında vereceğini söyle.”

Adam da ona söyleneni yapmış, gülü alıp sarayın önünde dikilmiş ve bağırmaya başlamış: “Satılık gül! Satılık gül! Hiçbir yerde bulamazsınız böylesini.” Güllerin mevsimi bile

değilmiş henüz. Saraylı kadın adamın birinin gül sattığını duyunca, “Kızımın saçına koyarım, şehzade de onu gerçek gelin zanneder,” diye düşünmüş. İhtiyar adamı çağırarak gül için ne kadar istediğini sormuş. “Para istemem,” demiş adam. “Bir insan gözü karşılığında satılıktır.” Saraylı kadın gidip Gül Güzeli’nin gözlerinden birini getirmiş ve gülü almış. Daha sonra bu gülü kızının saçına takmış. Şehzade gülü görünce aklına rüyalarındaki peri düşmüş. Birdenbire nereye kaybolduğunu anlayamamış bir türlü. Yine de onu bulmak üzere olduğunu düşünerek kimseye tek söz etmemiş.

Bu sırada ihtiyar adam aldığı gözü kulübesine götürüp Gül Güzeli’ne vermiş. Gül Güzeli gözünü yerine takarak her şeye kâdir olan Allah’a kalpten bir dua etmiş. Derken tek gözüyle yeniden görmeye başlamış. Zavallı kız öylesine mutluymuş ki gülümsemeden edememiş ve birden bir gül daha bitmiş oracıkta. Kız onu da babasına vererek sarayın önüne gitmesini, bu gülü de insan gözü karşılığında satmasını söylemiş. İhtiyar adam gülü alıp yola koyulmuş. Sarayın önüne gelip de bağırmaya başlar başlamaz saraylı kadın onu duymuş. “Tam zamanında geldi,” diye düşünmüş. “Şehzade güllerle süslediğim kızımı sevmeye başladı. Bu gülü de alabilirsem kızımı daha da çok sever ve o hizmetçi aklından tamamen çıkıp gider.”

Böylece arabacıyı çağırıp gül için kaç para istediğini sormuş ama adam yine gülü para karşılığında satmayacağını, ancak bir insan gözü karşılığında vereceğini söylemiş. Saraylı kadın da ona Gül Güzeli’nin diğer gözünü vermiş. İhtiyar adam gözü aldığı gibi aceleyle evine dönüp kızına ikinci gözünü vermiş. Gül Güzeli ikinci gözünü de yerine takıp Allah’a şükretmiş. Yaşam ışığı saçan iki parlak gözü olduğu için öylesine sevinmiş ki bütün gün gülümsemiş ve her tarafında güller bitmiş. Artık her zamankinden daha güzelmış

kız. Derken bir gün Gül Güzeli yürüyüşe çıkmış. Yürürken durmadan gülümsüyormuş ve etrafında sürekli güller bitiyor, ayağını bastığı yerde taptaze otlar yeşeriyormuş. Saraylı kadın onu görüp dehşete kapılmış. Bu kıza yaptıklarını ortaya çıkarsa başıma neler gelir diye düşünmüş. Yoksul arabacının nerede yaşadığını biliyormuş. Tek başına yollara düşüp kulübeye varmış ve adama bu evde kötü bir cadı olduğunu söyleyerek onu korkutmuş. Zavallı adam daha önce hiç cadı görmediğinden ölesiye korkmuş ve saraylı kadına ne yapması gerektiğini sormuş. “Önce gücü nereden gelirmiş, onu bul,” demiş saraylı kadın. “Ben gelir gerisini hallederim.”

Gül Güzeli eve döndüğünde ihtiyar adam ilk iş nasıl olup da sıradan bir fani olduğu hâlde bunca esrarlı gücü olduğunu sormuş ona. Kız hiçbir şeyden şüphelenmeyerek gücünü üç periden aldığını; tılsımı canlı olduğu sürece incilerin, güllerin ve taze otların kendisine eşlik edeceğini anlatmış.

“Nedir bu tılsım?” diye sormuş ihtiyar adam.

Genç kız, “Tepede yavru bir geyik yaşar. Ne zaman ki o ölür, ben de ölür kalırım,” diye yanıtlamış.

Saraylı kadın ertesi gün gizlice çıkıp gelmiş, arabacıdan her şeyi öğrenmiş ve büyük bir mutlulukla saraya dönmüş. Kızına yakınlardaki tepede bir yavru geyiğin yaşadığını, kocasından o geyiği istemesini söylemiş. Sultan hiç zaman yitirmeden kocasına gidip tepedeki yavru geyikten bahsetmiş ve o geyiğin kalbini getirip ona yedirmesi için yalvarmış. Şehzade’nin adamları kısa sürede geyiği yakalayıp öldürmüşler ve kalbini çıkarıp Sultan’a vermişler. Geyikle aynı anda Gül Güzeli de ölmüş. Arabacı genç kıızı gömmüş ve derin bir yasa gömülmüş.

Küçük geyiğin kalbinde kimsenin fark etmediği küçük, kırmızı bir mercan parçası varmış. Sultan geyiğin kalbini

yerken o mercan düşüp yuvarlanmış ve sanki gizlenmek istermiş gibi merdivenlerin arasına sıkışmış.

Aradan dokuz ay on gün geçmiş, Şehzade'nin karısı, ağladığında gözünden inciler dökülen, güldüğünde yanaklarında güller biten, bastığı yerde otlar yeşeren küçük bir kız bebek doğurmuş.

Şehzade derin düşüncelere dalmış; zira küçük kız onu doğuran kadına benzemiyormuş, Gül Güzeli'nin ise bir kopyasıymış âdeta. Bir gece Gül Güzeli rüyasına girene kadar hiçbir gece huzurlu bir uyku çekememiş. O gece rüyasına giren Gül Güzeli, "Ah, şehzadem! Ah, sevgilim! Ruhum bu sarayın basamaklarında, bedenim mezarda, senin kızın aslında benim kızım ve tılsımım küçük mercan taş," demiş.

Şehzade uyanır uyanmaz merdivenlere koşmuş ve her yeri köşe bucak aramış. Bir aralıkta ne görsün? Küçük mercan bir taş! Taşı alıp odasına götürmüş ve masanın üzerine koymuş. Bu sırada küçük kızı da odaya girerek mercanı görmüş. Taşı eline alır almaz sanki hiç var olmamış gibi yitip gitmiş. Üç peri, küçük kızı alıp annesinin mezarına götürmüş. Küçük kız mercanı ölü kadının ağzına koyar koymaz Gül Güzeli yeni bir yaşama uyanmış.

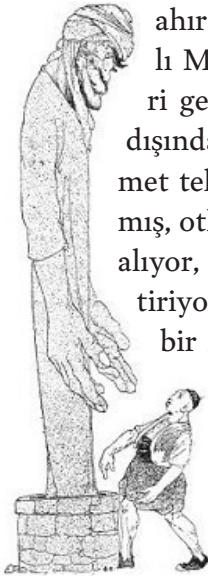
Fakat Şehzade'nin içi hiç huzurlu değilmiş. Mezarlığa gidip bir tabutun içinde kollarında kızıyla Gül Güzeli'ni bulmuş karşısında. Hem ağlayıp hem gülerken ikisinin de gözünden inciler dökülüyor, dudaklarından yere güller saçılıyormuş. Şehzade'ye doğru ilerlerken bastıkları her yerden yemyeşil otlar fışkırmış.

Saraylı kadın ve kızı yaptıklarının cezasını çekerken Gül Güzeli, babasıyla ve sultanın kızı olan annesiyle yeniden bir araya gelmiş. Bunun şerefine kırk gün kırk gece davullar çaldırmışlar.

Yarım Akıllı Mehmet

Evvel zaman içinde, develer tellal iken, kurbağalar kanatlanıp uçar iken, bense havada süzülüp yeryüzünde yürüyerek dereleri tepeleri aşarken, birlikte yaşayan iki kardeş varmış.

Babalarından onlara kalan, birkaç öküz ile birkaç hayvan, bir de hasta analarıymış. Günün birinde, küçük kardeşin içine malları bölüşme arzusu düşüvermiş (Allah yardımcısı olsun, biraz da yarım akıllıymış bu kardeş). Abisine gidip demiş ki, “Bak şimdi abi, şuradaki iki ahırıyor görüyor musun? Biri olabildiğince yeni, diğeri ise eski ve harap. Gel bizim hayvanları buraya getirip serbest bırakalım. Yeni ahıra gidenler benim olsun, diğeri de senin.”

“Öyle olmaz Mehmet,” demiş abisi. “Eski ahıra gidenler senin olsun.” Bizim yarım akıllı Mehmet kabul etmiş. Hemen gidip öküzleri getirmişler. Zavallı, ihtiyar ve kör bir öküz dışındaki bütün öküzler yeni ahıra gitmiş. Mehmet tek laf etmeden gidip kör, ihtiyar öküzü almış, otlamaya çıkarmış. Her sabah gelip öküzünü alıyor, otlamaya götürüyor, akşamları da geri getiriyormuş. Bir gün yolda giderken birden öyle bir rüzgâr çıkmış ki yolun kenarındaki devasa ağacın geniş dalları sızlanır gibi uğuldamaya başlamış. “Hey, sızlanan ağaç!” demiş bizim yarım akıllı, ağaca. “Abimi gördün mü?” Ağaç onu duymamış gibi sızlanmaya devam etmiş. Budala Meh-

met öyle öfkelenmiş ki baltasını aldığı gibi ağaca vurmaya başlamış. Ağacın gövdesinde açılan yarıktan birden çil çil altınlar dökülmeye başlamış. Bunun üzerine yarım akıllı hemen eve gidip toprağı çift öküzle süreceğini söyleyerek abisinden ödünç bir öküz istemiş. Bir araba ile birkaç boş çuval da bulmuş bir yerlerden. Çuvalları toprakla doldurarak ağacın yanına götürmüş. Orada toprağı boşaltarak çuvalları altınlarla doldurmuş ve eve götürmüş. Abisi bu müthiş hazineyi görünce şaşkınlıktan hayretler içinde kalmış.

İki kardeş ellerindeki altınları bölüşmek isteyince küçük kardeş komşularına gidip bir terazi istemiş. Meraklı komşu, bu budala gencin ne tartacağını merak ettiğinden terazinin kefesinin dibine bir parça katran sürmüş. Çok geçmeden bizim yarım akıllı teraziyi geri götürmüş. Kefelerden birinin dibinde bir altın sikke gören komşu hemen gidip bu durumu bir başka komşusuna anlatmış. O birine, o diğerine derken çok geçmeden herkes her şeyi öğrenmiş.

Daha akıllı olan abi, bunca parayla ne yapacaklarını düşünüp korkmaya başlamış. Gidip bir kazma kürek getirmiş, bir çukur kazıp hazineyi oraya gömmüş. Sonra da tabana kuvvet kaçmaya başlamışlar. Biraz sonra abi evin kapısını kapamayı unuttuğunu hatırlayarak kardeşini kapıyı kapaması için geri göndermiş. Deli Mehmet eve dönmüş. Sonra kendi kendine, “Ben burada olduğuma göre ihtiyar annemi de unutmamalıyım,” demiş. Büyük bir kazanı suyla doldurup kaynatmış, sonra da zavallı anneciğini kazana yerleştirerek sesi kesilene kadar haşlamış. Daha sonra ihtiyar kadını bir süpürgeyle birlikte duvara dayayarak kapıyı menteşelerinden söküp omuzlarına almış ve ormanda bekleyen abisinin yanına dönmüş.

Abi, kardeşinin sırtındaki kapıyı görüp zavallı annesi-

nin başına gelenleri dinleyince doğal olarak kardeşine sinirlenmiş ama kardeşi çok akıllıca davrandığını düşünerek övünüyor-
muş. Kapıyı yanında getirdiği için artık kimsenin içeri giremeyeceğini söylemiş. Abisi budala kardeşinden kurtulmak için her şeyini vermiş. İçten içe bu işi nasıl halledeceğini düşünmeye başlamış. Önüne bakmış, ardına bakmış, yola bakmış ve üç atlının dörtnala onlara doğru geldiğini görmüş. İki kardeş, bu atlıların peşlerinde olduğunu düşünerek kapıyla birlikte bir ağaca tırmanmaya başlamışlar. Tam yerlerini almışlar ki üç atlı gelip ağacın dibine yerleşmiş. Akşam karanlığı çöktüğünden atlılar iki kardeşi görememiş.

Aslında birisi yarım akıllı olmasa, iki kardeşin ağacın tepesine çıkması çok iyi bir kararmış. Budala Mehmet, ağacın altında uzanan atlıları rahatsız edecek şakalar yapmaya başlamış. Sonra nasıl olduysa, bam! Uyuyan üç atlının ayaklarının dibine o koca kapı düşüvermiş. Adamlar, “Dünyanın sonu geldi! Dünyanın sonu geldi!” diye bağıra bağıra korkuyla kaçmışlar. Öyle bir kaçmışlar ki belki hâlâ koşuyorlardır. Büyük kardeş için bu olay bardağı taşıran son damla olmuş. Sabah kalkmış ve kendi yoluna giderek yarım akıllı kardeşini bir başına bırakmış.

Zavallı budala Mehmet artık dünyada yapayalnızmış. Bir köye varana dek yürümüş de yürümüş. Köye vardığında karnı zil çalıyormuş. Bir caminin kapısında durup kendine yiyecek bir şeyler almak için girip çıkanlardan para istemiş. Çok geçmeden içeriden şişman, kısa boylu bir adam çıkmış. Gözlerini Mehmet’e dikerek kendisi için çalışmak isteyip istemeyeceğini sormuş.

“Sen istiyorsan neden olmasın,” demiş Mehmet. “Ama bir şartım var: Ne olursa olsun ikimiz de birbirimize öfkelenmeyeceğiz. Eğer bana öfkelenirsen, seni öldüreceğim. Ben sana öfkelenirsem sen de beni öldürebilirsin.” Şişman adam bu şartı kabul etmiş, çünkü köyde hizmetli bulmak çok zormuş.

Uzun lafın kisası, bizim yarım akıllı ilk iş efendisinin kümeslerindeki tavukları, ahırındaki koyunları tek tek kesmiş. Sonra gidip efendisine, “Kızdın mı?” diye sormuş. Efendisi çok şaşırılmış ama “Kızmak mı? Tabii ki hayır! Neden kızacakmışım?” demiş yalnızca. Fakat adam artık ondan korktuğu için hiçbir şey yapmadan evde oturmasına izin vermiş.

Efendisi artık hem karısına hem çocuğuna hem de Mehmet’e bakıyormuş. Mehmet çocuğu havaya atıp tutmayı çok seviyormuş ama sakar olduğundan düşürüp canını yakıyormuş, o yüzden çok geçmeden bunu yapmayı bırakmış. Efendisinin karısıysa hayvanların başına gelenlerden sonra sıranın er ya da geç kendilerine geleceğinden korkuyormuş. Bu yüzden kocasını bir gece vakti bu deliden kaçmak için ikna etmiş. Mehmet onların konuşmalarını duyup sandıklarından birine gizlenmiş. Aile bir sonraki köye vardığında sandığı açmış ve Mehmet birden dışarı fırlayıvermiş.

Bir süre sonra efendi ile karısı bir plan yapmış. Bir gece gidip gölün kıyısında yatacaklarmış. Mehmet’i de yanlarında götürerek, yatağını suyun hemen kıyısına sereceklermiş. Böylece Mehmet uyurken onu suya iteceklermiş. Ama bi-

zim yarım akıllı Mehmet o kadar da aptal değilmiş. Kendisi yerine efendisinin karısının suya düşmesini sağlamış. “Kızdın mı?” diye sormuş efendisine. “Kızdım ya!” demiş adam. “Nasıl kızmayayım? Mallarımı mahvettin, karımı ve çocuğumu öldürdün, beni dilenecek hâle getirdin. Hepsini senin yüzünden!” Deli Mehmet efendisini yakalayıp tanıştıkları günkü anlaşmaları gereği suya atıvermiş.

Mehmet bir kez daha yapayalnız kalmış. Aylak aylak yürümeye başlamış. Kahvesini içip çubuk tütürmekten başka bir şey yapmıyor, arada omzunun üzerinden geriye bakıp rahat rahat yürümeye devam ediyormuş. Bir gün yine böyle avare avare dolaşırken yerde beş para bulmuş. Hemen gidip leblebi almış bu parayla ve yemeye başlamış. Yol kenarındaki bir kuyunun yanından geçerken leblebilerinden birini kuyuya düşürmüş. Bunun üzerine avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamış: “Leblebimi geri ver! Leblebimi geri ver!” Derken kuyudan bir dudağı yerde bir dudağı gökte korkunç bir cin uzatmış başını. “Ne dilersin?” diye sormuş cin. “Leblebimi isterim, leblebimi isterim!” diye haykırmış Mehmet.

Cin kuyuya geri girmiş. Yeniden yukarı çıktığında elinde küçük bir masa varmış. Deli adama bu masayı vermiş. “Acıktığın zaman ‘Küçük masa, bana yemek ver,’ demen yeterli. Doyduğun zaman da ‘Küçük masa, bu kadarı yeter,’ de,” demiş.

Mehmet masayı aldığı gibi köye dönmüş. Bir süre sonra acıkıp “Küçük masa bana yemek ver!” demiş. Karşısında birbirinden güzel yemeklerle

dolu bir masa belirmiş. Mehmet hangisinden başlayacağına karar verememiş. Sonra, “Köydeki yoksulları da bu mucize-den haberdar etmeliyim,” diye düşünerek hepsine bir ziyafet çekmiş.

Köylüler arka arkaya gelmeye başlamış. Sağa bakmışlar, sola bakmışlar ama ne bir ateş görmüşler ne de herhangi bir yemek hazırlığı. “Bizimle dalga geçti herhâlde,” diye düşünmüşler. Ama genç adam masasını getirip orta yere bırakmış ve “Küçük masa, bana yemek ver!” diye haykırmış. Köylülerin karşısında aniden bir sürü lezzetli yiyecek ve içecek belirmiş. O kadar çok yemek varmış ki bütün davetliler tıkabasa doydukları hâlde hizmetçilere de yetecek yemek kalmış arkalarında. Köylüler kafa kafaya vererek her gün böyle bir yemek yemenin yolunu düşünmeye başlamışlar. İçlerinden bazıları, “Bir gün Mehmet’in üzerine yürüyüp masayı elinden alalım da bu ahmağın ihtişamlı sofrası bizim olsun,” önerisinde bulunmuş. Öyle de yapmışlar.

Bizim yoksul ve aç yarım akıllı ne yapsın? Gitmiş yine yol kenarındaki kuyunun başına, “Lelebimi isterim! Lelebimi isterim!” diye haykırmaya başlamış. O kadar çok tekrar etmiş ki bunu, sonunda cin yine başını kuyudan çıkarıp ne olduğunu sormuş. “Lelebimi isterim, lelebimi isterim,” demiş deli.

“Peki masan nerede?” diye sormuş cin.

“Çaldılar,” diye yanıtlamış Mehmet.

Koca dudaklı cin tekrar kuyuya dalmış ve bu kez elinde küçük bir değirmenle çıkmış. Elindekini deliye uzatarak, “Sağa çevirdiğinde altın dökülür, sola çevirdiğinde gümüş,” demiş. Genç adam değirmeni alıp evine gitmiş. Değirmeni önce sağa, sonra sola çevirmiş. Önünde bir yığın altın ve gümüş duruyormuş. O kadar zengin olmuş ki ne köyde ne şehirde bir dengi varmış.

Ama çok geçmeden köy ahalisi bu küçük değirmenden haberdar olmuş. Yine kafa kafaya verip planlar kurmuşlar. Mehmet bir sabah kulübesinde uyandığında küçük değirmenin yerinde yeller estiğini görmüş. Bir kez daha kuyunun başına koşarak, “Leblebimi isterim, leblebimi isterim!” diye haykırmış.

Koca dudaklı cin, “İyi de masan nerede? Değirmenin nerede?” diye sormuş.

Yarım akıllı genç, “İkisini de çaldılar,” diyerek acı acı ağlamaya başlamış.

Cin bir kez daha kuyuya dalmış ve elinde iki değneklerle geri dönmüş. Bu değnekleri Mehmet’e verirken sakın ama sakın “Vurun, vurun değnekler!” dememesini tembihlemiş.

Mehmet değnekleri almış, sağını solunu incelemiş ama ne işe yaradıklarını çözememiş. Sonra “Vurun, vurun değnekler!” demenin ne işe yarayacağını merak etmiş. O, bu sözleri söyler söylemez değnekler acımasızca ona vurmaya başlamışlar. Mehmet’in vücudunda vurulmadık yer kalmamış. Başına, ayaklarına, kollarına, sırtına vurdukça vurmuşlar. Mehmet’in her yanı ağrıyormuş. “Durun, durun değnekler!” diye haykırmış Mehmet can havliyle. O da ne? İki değnek, o bu sözleri söyler söylemez durmuş. Mehmet onca ağrı ve acıya rağmen çok neşeliymiş, çünkü içinde bulunduğu gizemli durumu çözmenin bir yolunu bulmuş.

Değneklerini almış ve hemen evine dönüp köylüleri davet etmiş. Neden davet ettiğine dair de hiçbir şey söylememiş. Birkaç saat içinde herkes Mehmet’in evinde toplanıp büyük bir merakla yeni gösteriyi beklemeye başlamış. Mehmet elinde iki değneklerle gelip, “Vurun, vurun değneklerim! Vurun, vurun!” demiş. Bunun üzerine iki değnek bütün köylüleri davul çalar gibi dövmeye başlamış. Adamlar çaresiz-

lik içinde merhamet dilenirken aklı başına gelen Mehmet, “Masamı ve değirmenimi bana geri verene kadar kimseye merhamet edecek değilim,” demiş.

Yara bere içindeki köylüler her şeye razıymış, hemen gidip değirmenle masayı getirmişler. Mehmet ancak bundan sonra “Durun, durun değnekler!” demiş ve her yere yeniden huzur çökmüş.

Mehmet üç değerli hediyesiyle birlikte kendi köyüne dönmüş. Artık hem varlıklıymış hem de aklı başına gelmiş. Abisi de oradaymış. Gömdüğü hazinenin hepsini ona vermiş. İki kardeş evlenecek birer eş bulmuşlar ve kendi dünyalarında yaşamışlar. Zengin olan Deli Mehmet, köyün en akıllı adamıymış artık.

Altın Saçlı Kardeşler

Bir varmış bir yokmuş. Çok uzun zaman evvel, babam babam iken, ben babamın hem oğlu hem de anası iken, çok uzak diyarlarda, iblisler ülkesinin kıyısında devasa bir şehir varmış.

Bu şehirde yoksul bir oduncunun üç yoksul kızı yaşarmış. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha durmadan dikiş diker, nakış işlerlermiş. İşlemeleri bittiğinde içlerinden biri pazara gidip bunları satar, kazandığı parayla yiyecek almış.

Günün birinde o şehrin padişahı halka öfkelenmiş ve üç gün üç gece boyunca şehirde mum yakılmasını yasaklamış. Bu zavallı üç kardeş ne yapacakmış şimdi? Karanlıkta çalışamazlarmış. Onlar da pencerelere kalın perdeler örmüş, kuru sazdan cılız bir mum yakmış, ekmek paralarını kazanmak için çalışmaya devam etmişler.

Yasağın üçüncü gecesini, Padişah şehirde bir gezintiye çıkarak herkes emirlerine uyuyor mu diye bakmak istemiş. Tesadüf bu ya, bizim üç kardeşin evinin önüne gelmiş. Perdenin katları pencerenin altını tam olarak örtemediğinden içeriden gelen ışığı görmüş padişah. Kardeşler ise evlerinin önündeki tehlikeden habersiz dikiş nakışa devam ediyor, bir yandan da dertleşiyormuş.

“Ah, ah!” demiş en büyükleri. “Keşke padişah beni baş aşçısıyla evlendirse. Her gün leziz mi leziz yemekler yerdim. Ona öyle bir halı işlerdim ki bütün atlarına ve bütün adamlarına yeterdi.”

“Ben,” demiş ortanca kardeş, “padişahın elbiselerinden

sorumlu olan adamla evlenmek isterdim. Nasıl da muhteşem kıyafetlerim olurdu o zaman düşünsenize. Eğer onunla evlenseydim padişaha öyle büyük bir çadır yapardım ki bütün atları ve bütün adamları sığardı içine.”

En küçükleriyse, “Ben kimseyle değil, padişahın kendisiyle evlenmek isterdim,” demiş. “Beni kendine eş alsaydı ona altın saçlı iki çocuk doğururdum. Biri kız, biri oğlan. Oğlanın alnında bir yarım ay parlar, kızın şakaklarında parlak yıldızlar oynayırdı.”

Padişah kızların sohbetine kulak misafiri olmuş. Şafak söker sökmez üç kardeşi sarayına çağırılmış. En büyüklerini baş aşçıyla, ortancayı kâhyasıyla evlendirmiş. En küçüğünü de kendine almış.

Üç kardeş de düşlerine kavuşmuş. En büyük kardeşin bir sürü yiyeceği olmuş ama söz verdiği halıyı işlemeye gelince sürekli yiyip uyuduğu için iğnesini bile kıpırdatmamış. Böylece onu oduncunun kulübesine geri göndermişler. Ortanca kız da altın ve gümüş işlemeli elbiseleri giyinmiş kuşanmış ama söz verdiği çadırı yapmak için lütfedip de elini çamura değdirmemiş. Bunun üzerine onu da oduncunun kulübesine, ablasının yanına göndermişler.

Peki ya en küçüğü? Dokuz ay on gün sonra iki ablası, zavallı kardeşlerinin gerçekten sözünün eri olup olmadığını, iki muhteşem çocuk doğurup doğurmadığını görmek için saraya sokulmuşlar. Sarayın kapısında ihtiyar bir kadınla karşılaşmış, onu hediyeler ve vaatlerle, bu işe burnunu sokması için ikna etmişler. Karşılaştıkları ihtiyar, şeytanın özbeöz kızıymış. Kötülük ve hainlik onun için ekmek ve su gibi bir şeymiş. Hemen gidip iki yavru köpek bularak kadının yatağına yanaşmış.

O sırada ne olmuş dersiniz? Padişahın karısı yıldızlar

gibi parlayan iki küçük çocuk doğurmuş. Biri oğlan, biri kızmış. Oğlanın alnında yarım ay, kızın şakağında bir yıldız varmış. İki çocuğun bulunduğu yerde karanlıklar aydınlanmış. Ama ihtiyar kadın, bu çocukları alıp yerine yavru köpekleri bırakmış. Sonra da Padişah'ın kulağına karısının iki yavru köpek doğurduğunu fısıldamış. Padişah öfkeden kudurmuş. Zavallı karısını tuttuğu gibi beline kadar toprağa gömmüş ve bütün şehre tellallar salarak kadının yanından geçen herkesin kafasına bir taş atmasını emretmiş. Kötü cadı da çok geçmeden iki çocuğu alıp şehrin çok uzağına götürmüş ve bir akarsuyun kenarına bırakmış. Sonra da işini halletmenin memnuniyetiyle saraya dönmüş.

Çocukların bırakıldığı nehrin yakınlarında ihtiyar bir çiftin kulübesi varmış. İhtiyar adamın da sabah saatlerinde otlamaya alışkın bir dişi keçisi varmış. Akşamları da kulübe-ye döner ve sütü sağılırmış. Bu yoksul insanlar bu şekilde geçinip gidermiş. Ancak günün birinde ihtiyar kadın, keçinin bir damla bile süt vermediğini görerek şaşırılmış. Bu durumu kocasına anlatıp sabah keçiyi takip etmesini, sütü çalan biri olup olmadığına bakmasını söylemiş.

İhtiyar adam ertesi gün keçinin peşine düşmüş. Keçi doğruca suyun kenarına giderek bir ağacın ardında gözden kaybolmuş. İhtiyar adam oraya gidince bir de ne görsün? Gören herkesi mest edecek bir manzara! Çimlerin üzerinde altın saçlı iki çocuk uzanmaktaymış. Keçi de yanlarına gidip onları emzirmiş. Başlarında biraz meledikten sonra da otlamaya gitmiş. İhtiyar adam pırıl pırıl parlayan küçük bebekleri görünce o kadar mutlu olmuş ki aklı başından uçmuş. İki bebeği aldığı gibi kulübesine götürmüş, karısına vermiş. (Allah onlara çocuk vermemiş ne yazık ki.) Kadın, Allah onlara bu çocukları gönderdiği için çok ama çok sevinmiş. Onlara bakıp büyütmeye karar vermiş. Küçük keçi ise eve endişeyle

meleyerek gelmiş ama çocukları görür görmez onların yanına gidip bebekleri emzirmiş, sonra yeniden otlamaya gitmiş.

Zaman akıp geçmiş, iki müthiş çocuk büyüüp dere tepe gezmeye başlamış. Karanlık ormanlar onların altın saçlarıyla aydınlanıyormuş. Vahşi hayvanları avlayıp koyunlara bakar, ihtiyarlara güzel sözler söyleyip yardım ederlermiş. Zaman su gibi akmış, çocuklar büyümüş, ihtiyarlar iyice ihtiyarlamış. Altın saçlı kardeşler güçlenirken gümüş saçlı ihtiyarlar zayıf düşmüş. Sonunda bir sabah ölmüşler. İki kardeş yapayalnız kalmış. Ağlayıp sızlanmamışlar. Ağlayarak kim iyileşmiş ki? İhtiyarları gömmüşler. Kız keçiyile birlikte evde kalırken delikanlı da avlanmaya gitmiş. Sonuçta artık yiyecek bulmak onların işiymiş.

Günlerden bir gün, ormanda vahşi hayvanları avlarken gerçek babası olan padişahla karşılaşmış ama babası olduğunu bilmiyormuş. Padişah da oğlunu tanımamış. Buna rağmen bu harika çocuğu görür görmez çok sevmiş. Onu bağrına basmak istemiş. Yanındakilere çocuğun nereden geldiğini araştırmalarını söylemiş.

Bunun üzerine saraylılardan biri çocuğun yanına giderek, “Ne çok hayvan avlamışsın beyim!” demiş. Çocuk, “Allah bol bol yaratmış,” diye karşılık vermiş. “Hem sana hem bana yeter.” Sonra adamı oracıkta bırakıp gitmiş.

Padişah saraya dönmüş ama o çocuk yüzünden kalbi sızlıyormuş. Padişah’a onu neyin iyi edeceğini sorduklarında, ormanda çok güzel bir çocuk gördüğünü, onu çok sevdiğini söylemiş. Altın gibi saçları, alnında da karısının ona vaat ettiği parıltı varmış.

İhtiyar kadın bu sözleri duyunca çok korkmuş. Hemen derenin kenarına giderek kulübeyi bulmuş ve içeri girmiş. Evde ayın on dördü gibi güzel bir kız oturuyormuş. Kız, ih-

tiyar kadını nezaketle karşılamış ve ne istediğini sormuş. İhtiyar kadın, kıza bir kez daha sorma fırsatı vermemiş. Hatta adımını eşikten atar atmaz tatlı sözlerle yalnız yaşayıp yaşamadığını sormuş genç kıza.

“Erkek kardeşimle yaşıyorum,” diye cevaplamış kız. “Bir erkek kardeşim var. Gündüzleri ava çıkar, akşamları eve döner.”

“Bütün gün evde tek başına sıkılmıyor musun?” diye sormuş Cadı.

Kız, “Sıkılsam bile ne yapabilirim ki?” diye sormuş. “Zamanımı olabildiğince iyi geçirmeye çalışıyorum.”

“Söyle bana güzel kızım, abini çok mu seviyorsun?”

“Elbette seviyorum.”

“O hâlde güzel kızım,” demiş Cadı, “sana bir şey söyleyeyim ama kimseye söyleme. Bu akşam kardeşin eve geldiğinde ağlayıp sızlamaya başla. Ağlayabildiğin kadar ağla. Kardeşin sana neyin olduğunu sorduğunda cevap verme. Yeniden sorduğunda da tek kelime etme. Üçüncü kez sorduğundaysa bütün gün bir başına evde kalmaktan çok sıkıldığını, eğer seni gerçekten seviyorsa Peri Kraliçesi’nin bahçesine gidip sana oradan bir dal getirmesini istediğini söyle. Hayatın boyunca hiç görmediğin güzellikte bir dal.”

Genç kız, kadına söylediklerini yapacağına dair söz vermiş, cadı da çekip gitmiş.

Akşama doğru genç kız öyle ağlayıp sızlamış ki gözleri kan çanağına dönmüş. Kardeşi eve gelip de kardeşini böyle üzgün görünce çok şaşırmış ama bir türlü nedenini öğrenememiş. Genç adam, derdinin ne olduğunu söylerse kalbinin arzusunu yerine getirmek için gereken her şeyi yapacağına yerdeki bütün çimler ve ormandaki bütün ağaçlar üzerine

yemin etmiş kardeşine. Altın saçlı çocuk ertesi sabah Peri Kraliçesi'nin bahçesine doğru yola koyulmuş. Kahvesini içip çubuğunu tüttürerek yürüye yürüye periler diyarının sınırlarına varmış. Kuş uçmaz kervan geçmez çölleri, dağları, vadileri aşmış. Allah'a sığınıp devam etmiş. Sonunda ne bir gözün değdiği ne bir âdemin ayak bastığı geniş bir çöle varmış. Bu çölün ortasında güzel mi güzel bir saray varmış. Yol kenarındaysa bir devanası oturmaktaymış. Etrafını bulaşıcı bir hastalık sarmış gibi kokuyormuş.

Genç adam doğruca Devanası'nın karşısına dikilip ona sarılmış, öpmüş. Sonra, "İyi günler anacığım! Ölene kadar evladınım!" diyerek elini öpmüş.

"Sana da iyi günler oğlum," demiş Devanası. "Eğer bana anacığım demeseydin, sarılıp öpmeseydin ve masum annen yerin altında olmasaydı seni tek lokmada yutardım. Şimdi de bana oğlum, nereye gidersin?"

Biçare delikanlı Peri Kraliçesi'nin bahçesinden bir dal istediğini söylemiş.

"Sana bu ismi kim öğretti oğlum?" diye sormuş kadın şaşkınlıkla. "O bahçeyi yüzlerce ama yüzlerce tılsım korur. Yüzlerce ruh orada can vermiştir bu yüzden."

Delikanlı yine de vazgeçmemiş. "İnsan ancak bir kez ölür zaten," diye düşünmüş.

İhtiyar kadın, "O hâlde masum, gömülü annene selam olsun," demiş ve genç adamı yanına oturtup ne yapması gerektiğini anlatmış. "Şafak sökerken yola koyul ve tam karşında bir kuyu ile bir orman görene dek sakın durma. Oklarını ormana doğru at, beş on kuş yakala. Ama hepsi canlı olsun. Bu kuşları kuyuya götür. İki rekat namaz kıldıktan sonra kuşları kuyuya atıp yüksek sesle bağırarak anahtarı

iste. Kuyudan bir anahtar çıkacak. Onu al ve yoluna devam et. Büyük bir mağara göreceksin. Anahtarınla kapısını aç. İçeri adım atar atmaz sağ elini kör karanlığa uzatıp elinin değdiği ilk şeyi al, çekip çıkar. Sonra anahtarı yeniden kuyuya at. Ancak tüm bunları yaparken sakın arkana bakma, yoksa Allah sana merhamet etmez!”

Ertesi gün şafak sökerken genç adam yola çıkmış. Ormandan beş on kuş yakalamış, anahtarı almış, mağaranın kapısını açmış ve sağ elini uzatıp bir şey tutmuş. Arkasına bir kez bile bakmadan ve hiç durmadan kız kardeşinin kulübesine kadar yürümüş. Ancak oraya vardığında elindekinin ne olduğuna bakmış. Bir de ne görsün? Periler Kraliçesi’nin bahçesinden bir dal varmış elinde. Ne dalmış ama! Dalın üzerinde ince filizler, filizlerin üzerinde yapraklar, yaprakların her birinde küçük bir kuş varmış. Her kuş kendine has bir şarkı söylüyormuş. Öyle bir müzik, öyle bir melodiymiş ki bu, ölüye bile can verirmiş. Bütün kulübe neşeyle dolmuş.

Genç adam ertesi gün yeniden ava çıkmış. Ormanın yaratıklarını kovalarken Padişah onu bir kez daha görmüş. Genç adamla birkaç kelam ettikten sonra sarayına dönmüş. Oğluna duyduğu sevgi yüzünden daha da hasta düşmüş.

İhtiyar Cadı bunun üzerine yeniden kulübeye yollanmış. İçeride genç kızın elinde sihirli dalla oturduğunu görmüş.

“Gördün mü kızım?” demiş Cadı. “Ne demiştin sana? Ama sadece bu kadar değil. Eğer kardeşin sana Periler Kraliçesi’nin aynasını da getirirse, Allah bilir bu güzel dalı gözün bile görmez. Sana aynayı getirene kadar kardeşine huzur verme.”

Cadı kulübeden çıktıktan sonra genç kız öyle çok ağlayıp sızlanmış ki kardeşi onu nasıl teselli edeceğini bilememiş. Onu memnun etmek için koca dünyayı omuzlarında

taşıyabileceğini söylemiş. Doğruca Devanası'na giderek öyle içtenlikle anlatmış ki derdini, kadın ona yok diyememiş.

“Sen bir an önce toprak altındaki o masum annenin yanına gitmeye kararlısın, anladım,” diye haykırmış kadın. “Senin peşine düştüğün şey yüzünden yüzlerce, binlerce insan ruhunu teslim etti.” Sonra genç adama nereye gitmesi, ne yapması gerektiğini anlatmış. Adam yola koyulmuş. Demir asaları eline almış, ayağına demirden çarıklar geçirmiş ve Devanası'nın ona önceden bahsettiği iki kapıyla karşılaşana kadar yürümüş. Bu kapılardan biri kapalı, biri açıkmiş. Açık olanı kapatıp kapalı olanı açmış. Tam karşısında bir başka kapı belirmiş. Bu kapının önünde bir aslanla bir koyun varmış. Aslanın önünde çim, koyunun önünde et varmış. Eti alıp aslanın önüne, çimi alıp koyunun önüne bırakmış. İki hayvan da ona bir şey yapmamış, geçmesine izin vermişler. Karşısına yeni bir kapı çıkmış. Bunun önünde de iki ocak varmış. Birinde ateş yanıyor, diğerinde küller tütüyormuş. Ateş yanan ocağı söndürmüş, külleri de yeniden alevlenene dek karıştırmış. Sonra açılan kapıdan periler diyarına, oradan da peri sarayının bahçesine girmiş. Sihirli aynayı kaptığı gibi koşmaya başlamış. Ardından öyle kudretli bir ses yükselmiş ki yer gök inlemiş. “Yanan ocak yakala onu, yakala!” diye haykırmış ses, çocuk ocağın yanındayken.

“Yapamam,” diye yanıtlamış ocak. “Çünkü beni söndürdü!” Diğer ocak da adam onu yeniden alevlendirdiği için minnettar olduğundan izin vermiş geçmesine.

Genç adam iki hayvanın yanından geçerken, “Aslan, aslan! Parçala onu!” diye haykırmış kudretli ses sarayın derinliklerinden.

“Olmaz,” diye yanıtlamış aslan. “Çünkü o bana et verip besledi!” Koyun da ona zarar vermemiş, çünkü o da genç

adam sayesinde ot yemiş. “Açık kapı, sakın bırakma onu!” diye haykırmış saraydaki ses. “Hayır, yapamam!” diye yanıtlamış kapı. “Çünkü o beni açmadıkça kapalı kalacağım!” Böylece altın saçlı genç çok geçmeden evine dönmüş. Kız kardeşi onu görünce çok sevinmiş. Hemen aynayı alıp karşısına geçmiş. O da nesi? Bütün dünya karşındaymış. Genç kız peri diyarından gelen dalı unutuvermiş, çünkü gözlerini aynadan alamıyormuş.

Genç adam yeniden ava çıkmış ve Padişah’la karşılaşmış. Bu kez çocuğu görmek Padişah’ı öyle bir çarpmış ki adamı saraya yarı baygın hâlde taşımak zorunda kalmışlar. Tabii neler olduğunu tahmin edebilen tek kişi Cadı olmuş.

Hemen kalkıp genç kızın yanına gitmiş. Kızın o küçük kafasını hikâyeleriyle doldurup Peri Kraliçesi’ni bizzat alıp getirmeden kardeşine huzur vermemesini söylemiş. “Bu sefer baltayı taş vuracak!” diye düşünüyormuş Cadı. Ama genç kız Peri Kraliçesi’ne sahip olacağını düşündükçe içi içine sığmamış. Öyle sabırsızlanmış ki kardeşinin eve dönüşünü zor beklemiş.

Kardeşi eve geldiğinde genç kız öyle bir ağlıyormuş ki yağmur döken bir bulut gibiymiş. Kardeşi boş yere onu ne kadar uzak ve tehlikeli bir yere gönderdiğini anlatmaya çalışıp durmuş. Kız, “Peri Kraliçesi’ni istiyorum, ona mutlaka sahip olmalıyım,” diyormuş, başka bir şey demiyormuş.

Genç adam yeniden yollara düşmüş. Doğruca Devanası’na gidip eline basıp dudaklarından öpmüş, sonra dudaklarına basıp ellerini öpmüş ve “Ah, anacığım!” demiş. “Bu vahim meselede yardım et bana!” Devanası, genç adamın yiğitliğinden, amacından asla vazgeçmemesinden çok etkilenmiş. Zira bu yola çıkan bütün insanlar helak olmuştaymış. “Ölürüm de onsuz geri dönemem anacığım!” diye ağlamış genç adam.

Devanası da ne yapsın, mecburen ona yolu göstermiş. “Aynı yoldan ilerle,” demiş. “Seni dala götüren yolu takip et, oradan aynayı bulduğun yere doğru ilerle. Devasa bir çöl çıkacak karşına. O çölün ötesinde de iki yol göreceksin. Ne sağdakine git ne de soldakine. İkisinin arasındaki puslu karanlığa doğru ilerle. Ortalık biraz aydınlanmaya başladığında büyük bir servi ormanı göreceksin. Bu ormanda büyük bir mezar olacak. Peri Kraliçesi’ni arzulamış kim varsa o taşlaşmış mezarda olacak. Orada durma ve doğruca Peri Kraliçesi’nin sarayına git. Ciğerinin tüm gücüyle adını haykır. Ondan sonra başına neler geleceğini ben de söyleyemem.”

Genç adam ertesi gün yola koyulmuş. Yolun kenarındaki kuyuda dua etmiş, karşılaştığı bütün kapıları açmış, ne sağa ne de sola girmiş, önünde uzanan puslu karanlığa doğru ilerlemiş. Ortalık birden aydınlanmaya başlamış ve büyük servi ormanı karşısında belirmiş. Ağaçların yaprakları parlak bir yeşilmiş ve sarkık uçlarında kar beyazı mezarlar varmış. Ama hayır, bunlar mezar değil, insan büyüklüğünde taşlarmış. Hayır hayır, taş da değil, katılaşmış taş kesilmiş insanlarmış.

Ne insan, ne ruh, ne bir ses ne de rüzgârın nefesi varmış. Genç adam korkudan iliklerine dek donmuş. Yine de cesaretini toplayıp yoluna devam etmiş. Daima karşısına bakıyormuş. Göz kamaştıran ışık yüzünden neredeyse kör olacakmış. Karşısındaki güneş miymiş yoksa? Hayır, hayır, Peri Kraliçesi’nin sarayıymış. Genç adam var gücüyle koşup tüm kudretiyle Peri Kraliçesi’nin adını haykırmış. Ağzından çıkan sözcükler daha yerine ulaşmadan ayakları dizlerine kadar taş kesilmiş. Genç adam bir kez daha tüm kuvvetiyle haykırmış. Bu kez göbeğine kadar taş kesilmiş. Derken üçüncü kez tüm kuvvetiyle haykırmış ve önce boğazına ka-

dar, ardından da tamamen taş kesilerek diğer mezar taşlarına benzemiş.

Ancak o sırada ayaklarında gümüş terlikler, elinde altın bir tasla Peri Kraliçesi bahçede belirmiş. Elmas bir havuzdan su alıp taş kesilmiş gencin üzerine dökünce, bizim genç adam yeniden canlanıp hareketlenmiş.

Peri Kraliçesi, “Evet genç adam,” demiş. “Demek dalımı ve sihirli aynamı almak sana yetmemiş. Gerçekten ihtiyacın olmalı ki buraya üçüncü kez gelmeyi göze almışsın! Toprağın altına gömülmüş o masum annenin kaderini paylaşacaksın. Taş kesilecek ve öyle kalacaksın. Seni buraya getiren ne? Konuş!”

Genç adam cesaretle, “Senin için geldim,” diye yanıtlamış.

“Beni bu kadar sevdiğine göre senden zarar gelmez. Seninle geleceğim.”

Genç adam bunun üzerine Kraliçe’ye taşa dönüştürdüğü insanlara merhamet etmesi ve onları yeniden canlandırması için yalvarmış. Peri Kraliçesi sarayına dönmüş, yükte hafif pahada ağır bir şeyler almış yanına, sonra küçük altın tasını suyla doldurarak taşların üzerine serpiştirmiş. O an bütün taşlar canlanıp insan olmuş. Hepsi atlarına binerek Periler Diyarı’nı terk etmiş. Onlar hızla uzaklaşırken yedi kat yer ile yedi kat gök birbirine karışıyormuş gibi bir sarsıntı duyulmuş. Peri Kraliçesi yanında olmasa genç adam korkudan ölürmüş. Arkalarına bile bakmadan dörtlü oradan uzaklaşıp genç adamın kardeşinin yanına varmışlar. İki kardeş birbirlerine yeniden kavuşmanın mutluluğunu öyle büyük bir coşkuyla yaşamışlar ki Peri Kraliçesi’ni unutmuşlar. Ama genç adamın artık ava çıkmak için acelesi yokmuş. Çünkü kalbini Peri Kraliçesi’ne kaptırmış ve birbirlerinin olmuşlar.

Peri Kraliçesi iki genç kardeşin ve anne babalarının hikâyesini, masum annelerinin kaderini öğrenmiş. Bir sabah genç adama, “Ormana avlanmaya git ve Padişah’la karşılaş,” demiş. “İlk iş seni sarayına davet edecek, bu daveti kabul etme.” Gerçekten de dediği gibi olmuş. Genç adam ormana adım atar atmaz Padişah karşısına dikilmiş. Laf lafı açmış, sonunda Padişah genç adamı sarayına davet etmiş ama genç adam bu daveti kabul etmemiş.

Ertesi sabah Peri, iki kardeşi uyandırmış. Sonra ellerini çırparak lalasını çağırmış. Odanın ortasında birdenbire bir dudağı yerde bir dudağı gökte bir zenci belirmiş. “Emriniz nedir sultanım?” diye haykırmış lala.

“Babamın küheylanını buraya getir!” diye buyurmuş Peri.

Zenci döne döne kaybolmuş. Bir saniye sonra yanında bir atla geri dönmüş. Dünyada eşi benzeri olmayan bir atmış bu.

Genç adam atın sırtına binmiş. Padişah’ın görkemli kafilesi yol kenarında onu bekliyormuş.

Ama bir dakika, Allah affetsin, hikâyenin en önemli kısmını unuttum. Peri Kraliçesi, genç adama, Padişah’ın sarayına vardığında kulağının atın kişnemesinde olmasını söylemiş. İlk kişnemedede hemen geri dönmeliymiş.

Genç adam elmas dizginli arabasında bekleyen Padişah’a doğru yola çıkmış. Arkasındaysa neşeli ve yiğit adamlardan oluşan bir maiyet varmış. Saraya giden yol boyunca sağ eliyle de sol eliyle de insanları selamlamış. İnsanlar daha önce hiç görülmemiş bir görkemle karşılaşmışlar onu. Bütün gece neşe içinde yiyip içmişler. Padişah’ın içi içine sığmıyormuş mutluluktan. Ancak tam o esnada at kişnemiş ve genç adam ayaklanmış. Kalması için ne kadar yalvarıp yakarsalar da onu yolundan çevirememişler. Genç adam atına binmiş ve

Padişah'ı ertesi gün misafir etmek istediğini söyleyerek eve, kardeşi ile Peri Kraliçesi'nin yanına dönmüş.

Peri Kraliçesi ise bu arada iki kardeşin annelerini mezarından çıkarmış ve peri güçlerini kullanarak onu gençlik günlerindeki hâline döndürmüştü. Ama ne anneye çocuklardan bahsetmiş ne de çocuklara anneden. Konukların geleceği sabah erkenden kalkan Peri Kraliçesi, kulübenin bulunduğu yerde daha önce kimselerin görüp duymadığı kadar haşmetli bir saray yükselmesini emretmişti. Krallığın dört bir yanından bir sürü değerli taş üst üste yığılmış. Derken o sarayı çevreleyen bir bahçe peyda olmuş. Her biri birbirinden güzel çiçekler açmış. Her çiçeğin üzerinde şakıyan bir kuş varmış ve bütün kuşların tüyleri ışıltılı parlıyormuş. Öyle ki bu manzarayı kim görse ağzı açık kalmış. Saray hizmetlilerle doluymuş. Siyahi harem köleleri, beyaz esirler, dansçılar ve şarkıcılar, telli çalgılar çalan sanatçılar... Sayılamayacak kadar, sözcüklerle anlatılamayacak kadar görkemli bir maiyet Padişah'ı karşılamaya gitmişti.

Padişah, "Bu çocuklar sıradan faniler değil," diye düşünmüş tüm bunları görünce. "Ya da onlar sıradan ama bir perinin eli değmiş bu işe."

Padişah'a sarayın en muhteşem odasını vermişler. Kahve ve şerbet ikram etmişler, onun için müzik çaldırarak, kuşların şarkısını dinletmişler. Ah, insan ömrünün sonuna kadar dinleyebilirmiş onları! Az bulunan etlerden ve yemeklerden tabak tabak dizmişler önüne. Dansçılar ve hokkabazlar akşama kadar Padişah'ı eğlendirmişler.

Akşam çökerken hizmetçiler Padişah'ın karşısına geçip başlarıyla selam vermişler. "Efendimiz, esenlikler dileriz! Haremden bekleniyorsunuz!" Padişah böylece kalkıp hareme girmiş ve karşısında alnında yarım ay parlayan altın saçlı

bir genç adam ile karısını, Peri Kraliçesi'ni bulmuş. Onların yanında da yıllar önce toprağa verdiği kendi karısıyla alnında yıldız parlayan altın saçlı kızını görmüş. Padişah gördükleri karşısında kaskatı kesilmiş. Ama eşi yanına koşarak eteğinin ucunu öpmüş. Peri Kraliçesi, Padişah'a her şeyi bir bir anlatmış.

Padişah mutluluktan ölmek üzereymiş neredeyse. Gözlerine inanamıyormuş. Karısını bağrına basarak iki güzel evladını kucaklamış. Peri Kraliçesi'ni de tabii. Sultanın kardeşlerinin hatalarını bağışlamış ama ihtiyar cadıya merhamet etmemiş. Kadın ağır işkenceler çekerek ölmüş. Padişah, karısı, oğlu, Peri Kraliçesi ve Padişah'ın kızıyla damadı kırk gün kırk gece süren büyük bir ziyafet vererek bir araya gelişlerini kutlamışlar. Allah mutluluklarını daim etsin.

At-Cin ile Cadı

Bir zamanlar üç kızı olan bir padişah yaşarmış. Günün birinde bir seyahate çıkmaya hazırlanırken üç kızını yanına çağırarak en sevdiği atını elleriyle beslemelerini istemiş onlardan. Diğer her şeyi ihmal etseler bile bunu ihmal etmemelilermiş. Padişah atını öyle çok seviyormuş ki, bir yabancı-nın ona yaklaşmasına bile tahammülü yokmuş.

Padişah kızlarına bu nasihati verdikten sonra yola çıkmış. En büyük kızı hayvana yem vermek üzere ahıra girmiş ama at onu yanına yanaştırmamış. Bunun üzerine yemi ortanca kız götürmüş. At ona da aynı şekilde davranmış. Kızların en küçüğü yemi götürdüğünde hayvan hiç kıpırdamadan kızın onu beslemesine izin vermiş. Küçük kız ablalarının yanına döndüğünde, ablalar kardeşlerinin atla alakadar olabilmesinden memnun olmuş, kendileri bir daha bu zahmete girmemişler.

Padişah eve döndüğünde ilk işi, kızlarının atıyla ilgilenip ilgilenmediğini sormak olmuş. Büyük kızları, “Bizi yanına bile yaklaştırmadı,” demişler. “Onunla küçük kardeşimiz ilgilendi.”

Padişah çok geçmeden en küçük kızını atıyla, diğer kızlarını da şeyhülislamın ve vezirinin oğullarıyla evlendireceğini duyurmuş. Kırk gün kırk gece süren büyük bir şölenle üç kızın evliliği kutlanmış. Küçük kardeş ahıra dönerken iki abla da görkemli bir sarayda yaşamaya başlamış. Küçük kardeş gündüzleri kocası olan atla birlikte, ev diye bir ahırda yaşarmış. Ancak gece oldu mu ahır bir gül bahçesine, at kocası ise yakışıklı bir kahramana dönüşüyormuş. Kendi

dünyalarında böyle yaşayıp gidiyorlarmış ve bu sırlarını ikisinden başka kimse bilmiyormuş. Gündüzleri olabildiğince iyi zaman geçiriyorlarmış. Geceler ise sabırsız arzularının zamanıymış.

Padişah bir gün sarayda bir yarışma tertip etmiş. Nice yiğit savaşçı müsabakalara ismini yazdırmış ama kimse padişahın büyük kızlarının kocaları gibi cesurca dövüşemiyormuş.

İki abla, “Şuraya bak!” diyorlarmış ahırda yaşayan kardeşlerine. “Şuraya bak! Kocalarımız diğer savaşçıları nasıl deviriyorlar mızraklarıyla. İkisi de aslanlar gibi. Ya senin at-kocan nerede?”

Karısından bunu öğrenen at-koca titreyerek bir insana dönüşmüş, bir atın tepesine atlamış ve karısına ne olursa olsun onu ele vermemesini söyleyerek müsabakalara katılmış. Karşısına çıkan herkesi tek bir mızrak darbesiyle geçmiş, bacanaklarını atların üzerinden devirmiş ve sanki oradan hiç ayrılmamış gibi birden ahıra dönmüş.

Ertesi gün müsabakalar başladığında iki abla küçük kardeşleriyle yine dalga geçmiş. Bilinmeyen kahraman yeniden ortaya çıkmış, herkesi yenmiş ve ortadan kaybolmuş. Üçüncü gün at-koca karısına şöyle demiş: “Günün birinde başın dara düşerse, yardımına ihtiyacın olursa sana vereceğim bu üç saç telini yak. Nerede olursan ol yardımına geleceğim.” Sonra da yeniden müsabakalara katılarak bacanaklarını alt etmiş. Herkes bu yetenekli kahramana hayranlıkla bakıyormuş. İki abla da öyle. Yine kardeşlerine dönüp, “Şu hünerli yiğitlere bak! Senin o pis at-kocana benzemez bunlar!” demişler.

Kız hiçbir şey söylemeden öylece durmaya daha fazla dayanamayarak o yakışıklı kahramanın kocasından başkası olmadığını söylemiş ablalarına. Ancak tam adamı göstere-

cekken adam sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuş. O an akli başına gelmiş. Kocasının ona sırlarını ifşa etmemesini tembihlediğini hatırlayarak telaşla ahıra koşmuş. Ama boşuna! Kocası ne at olarak ne insan olarak çıkıp gelmiş. Gece olduğunda ahır gül bahçesine de dönmemiş.

“Eyvah!” diye ağlamış kız. “Kocama ihanet ettim, onun kalbini kırdım. Ne büyük bir yanlış yaptım!” Bütün gece gözünü kırpamamış. Sabaha kadar ağlamış. Kızıl şafak sökerken padişah babasına giderek at-kocasının kaybolduğunu söylemiş ve babasından gerekirse dünyanın öbür ucuna gidip onu bulmak için izin istemiş. Babası boş yere onu vazgeçirmeye, kocasının muhtemelen ecinnilerden olduğunu, onu bulmanın imkânsızlığını anlatmaya çalışmış ama kızını kararından döndürememiş. Ona izin vermekten başka ne gelirmiş ki elden?

Genç kız büyük bir arzuyla yola koyulmuş, narin bedeni yorgun düşene dek hiç durmadan yürümüş. Nihayet yüce bir dağın eteğinde bitkin düşerek çöküp kalmış. O an aklına üç saç teli gelmiş. Hemen çıkarıp tellerden birini tutuşturmuş. O saat kocasının kollarında bulmuş kendini. İkisi de mutluluktan konuşamayacak durumdaymış.

“Sana sırrımı kimseye söyleme demedim mi?” demiş genç adam kederle. “Cadı anam seni görürse hiç durmaz, parça parça eder. Bu dağda yaşarız biz. Birazdan burada olur. Seni görürse vay haline!”

Sultanın zavallı kızı çok korkmuş ve onu bulmak için katlandığı onca sıkıntıdan sonra kocasını yeniden kaybedeceğini düşünerek ağlamaya başlamış. Cin çocuk, karısının acısını görünce derinden etkilenmiş. Onu bir dokunuşla elmaya dönüştürerek rafın üzerine bırakmış. Oğlanın cadı anası dağın tepesinden telaşla aşağı inerek insan eti kokusu aldığını, bu kokunun ağzını sulandırdığını söylemiş. Oğlu ise

boş yere anasını oralarda insan olmadığına ikna etmeye çalışmış. Kadın oğluna inanmamış.

“Eğer saldırmayacağına yumurta üzerine yemin edersen sana ne sakladığımı gösteririm,” demiş oğlu. Cadı kadın yemin edince oğlan elmaya hafifçe dokunmuş ve elma güzel bir kıza dönüşmüş. “İşte karım,” demiş adam annesine. İhtiyar kadın tek söz etmemiş. Olan olmuş, olmuşa çare yokmuş. “Gelinime birkaç iş veririm,” diye düşünmüş.

Genç çift birkaç gün huzur ve mutluluk içinde yaşamışlar. Ancak cadı kadın harekete geçmek için oğlunun evden ayrılmasını bekliyormuş. Sonunda bir gün genç adamın dışarıda bir işi çıkmış. Adam kapıdan dışarı adımını atar atmaz cadı kadın genç kıza, “Süpür ve süpürme!” diyerek dışarı çıkmış ve akşama kadar dönmemiş. Genç kız tekrar tekrar düşünmüş. “Ne yapmam gerek şimdi? Süpür ve süpürme derken ne demek istedi?” Sonra aklına saç telleri gelmiş. İkinci saç telini de yakmış. Karşısında birden kocası belirmiş ve ona ne olduğunu sormuş. Genç kız kocasına annesinin emrini söylemiş: “Süpür ve süpürme!” Kocası, annesinin kızıdan odayı süpürmesini ama girişi süpürmemesini istediğini açıklamış.

Kız da kocasının dediği gibi yapmış. Akşam cadı kadın eve geldiğinde gelinine verdiği görevi yerine getirip getirmediğini sormuş. “Evet anneciğim,” diye yanıtlamış kız. “Süpürdüm ve süpürmedim.”

“Seni yalancı sen!” diye haykırarak ihtiyar cadı. “Bunu sen akıl edemezsin, kesin oğlum söylemiştir sana.”

Ertesi sabah cadı kalktığında genç kıza üç tas vererek hepsini gözyaşlarıyla doldurmasını söylemiş. Cadı evden çıkar çıkmaz genç kız tasları önüne koyup ağlamaya başlamış ama onun gözünden akan birkaç damla yaş bu tasları nasıl doldursunmuş? Hemen çıkarıp üçüncü saç telini de yakmış.

Kocası bir kez daha karşısındaymış. Genç kıza üç tası da suyla doldurup sonra her birine bir tutam tuz atmasını söylemiş. Kız da aynen öyle yapmış. İhtiyar cadı akşam eve geldiğinde kıza ne yaptığını sormuş. Genç kız da ona gözyaşıyla dolu üç tası göstermiş. “Seni kurnaz seni!” diye haykırmış kadın yine. “Bu senin işin değil. Ama ben sana da oğluma da gösteririm.”

Ertesi sabah ihtiyar cadı genç kıza bir iş daha vermiş. Ancak annesinin karısına yükleneceğini sezen genç adam, annesi çıkar çıkmaz eve, karısının yanına gelmiş. Zavallı kız artık üçüncü teli de yakmış olduğundan verilen görevle başa çıkmak için bir başına uğraşıyormuş ve bir çıkış yolu bulamıyormuş. “Artık kaçırmaktan başka yapacak bir şey yok,” demiş kocası. “Çünkü annem senin başına bir iş gelene kadar durmayacak.” Sonra karısını alarak yollara düşmüş.

Akşam ihtiyar cadı eve geldiğinde ne oğlu ne karısı ortalıktaymış. “Kaçmışlar, alçaklar!” diye haykırmış tehditkâr bir sesle. Sonra yine bir cadı olan kız kardeşini arayarak oğluyla gelininin peşine düşmesini istemiş. Kadın bir testiye atlayarak bir yılını kamçı gibi kullanmaya başlamış ve genç çiftin ardına düşmüş.

Teyzesinin peşlerinde olduğunu gören cin çocuk, karısını bir hamama, kendini ise hamamın kapısında bekleyen bir adama dönüştürmüş. Cadı testisinden atlayıp hamamcıya doğru ilerlemiş ve buralardan genç bir kızla oğlanın geçip geçmediğini sormuş.

Genç adam, “Ben yalnız hamamı ısıtırım,” demiş. “İçeride kimse yok. İnanmazsan gir de kendin bak.”

Cadı, “Böyle bir adamla konuşmanın anlamı yok,” diye düşünerek yeniden testisine atlayıp uçmaya başlamış. Abilasına da onları bulamadığını söylemiş. Ablası ona yolda bi-

rileriyle konuşup konuşmadığını sormuş. Kardeşi, “Evet,” diye yanıtlamış. “Yol kenarında bir hamam vardı. Hamamcıya onları sordum. Ama adam ya ahmaktı ya da sağır. İşe yarar bir şey söylemedi.”

Ablası, “Asıl ahmak senmişsin,” diye çıkmış. “O adamın oğlum olduğunu anlamadın mı? Hamamınsa gelinim olduğunu?” Sonra hemen diğer kardeşine haber göndermiş ve kaçakların peşine düşmesini söylemiş.

Cin çocuk diğer teyzesinin de bir testiyle uçtuğunu görmüş. Karısını bir dokunuşta su kaynağına dönüştürmüş, kendisi de yanına oturup testiyle su almaya başlamış. Cadı ona yanaşarak oralardan geçen bir kızla oğlan görüp görmediğini sormuş.

“Kaynağın suyunu içmesi pek hoş,” diye karşılık vermiş çocuk boş bakışlarla. “Hep buradan su alırım.” Cadı, karşısındaki adamın aptal olduğunu düşünerek geri dönmüş ve ablasına kaçakları bulamadığını söylemiş. Ablası yine yolda birileriyle karşılaşp karşılaşmadıklarını sormuş. “Karşılaştım aslında,” demiş kardeşi. “Yarım akıllının teki kaynaktan su alıyordu. Ağzından tek bir mantıklı laf çıkmadı.”

“O yarım akıllı dediğin benim oğlum, kaynak dediğinse karısıydı çok bilmiş kardeşim,” diye cırlamış cadı. “Anlaşılan iş başa düştü.” Böyle dedikten sonra testisine atlayıp kamçı niyetine bir yılanı kaptığı gibi yola düşmüş.

Bu arada genç adam yine arkasına bakıp annesinin peşlerinde olduğunu görmüş. Genç kıza dokunarak onu bir ağaca dönüştürmüş, kendi de bir yılan olup ağacın gövdesine dolanmış. Cadı kadın onları tanımış ve ağacı söküp parça parça etmek için öfkeyle ağaca doğru ilerlemiş. Ancak o esnada ağaca sarılmış olan yılanı görünce kendi oğlunu da öldürmekten korkmuş. “Oğlum, yavrum, bana kızın serçe

parmağını ver hiç değilse. Ben de sizi rahat bırakayım,” demiş oğluna. Oğlan, başka türlü annesinden kurtulamayacaklarını, annesinin kızın serçe parmağını yemesi gerektiğini anlayınca kızın parmağını cadıya göstermiş. İhtiyar cadı parmağı mideye indirdiği gibi kendi topraklarına dönmüş. Bunun üzerine genç adam kıza ve kendine dokunmuş, yeneden insan şekline bürünmüşler. Sonra da genç kızın babasına, padişaha gitmeye karar vermişler. Tılsımını kaybeden delikanlı bir faniye dönüşmüş, şeytani yanıysa annesinin ve akrabalarının yanında kalmış. Padişah çocuklarını büyük bir sevinçle karşılayarak onların şerefine bir düğün ziyafeti kurdurmuş. Padişahın ölümünden sonra ülkenin idaresi bu genç çiftin olmuş.

Kül Oğlan

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu bol, insanın derdi çokmuş. O zamanlar üç oğlu ve bir kızı olan yoksul bir kadın yaşarmış. En küçük oğlu yarım akıllıymış. Bütün gün sıcak külleri karıştırır dururmuş.

Günün birinde iki abi tarlalarını sürmeye giderken anelerine, “Bize yiyecek bir şeyler pişir, kız kardeşimizle tarlaya gönder,” demişler. Tarlanın yakınlarında üç başlı bir dev yaşadığından kardeşlerine fazla yaklaşmamasını, devin onu kandırabileceğini, uzaktan dolaşarak gelmesini söylemişler.

Anne yemeği pişirmiş, kız da yüklenip tarlaya doğru yola düşmüş. Ancak dev, kızın yolunu şaşırmamasını sağlamış. Zavallı kızcağız gitmek istediği yerden uzaklaştıkça uzaklaşmış. Sonunda kafası iyice karışmış. Tam o sırada devin karısı kızın karşısına dikilerek orada ne aradığını sormuş. Ardından da tatlı diller dökerek kızı onunla eve gelmeye ikna etmiş; onu kocasının gazabından koruyacağına söz vermiş.

Üç başlı dev ise onlardan önce eve gitmiş. İhtiyar kadın ve genç kız eve vardıklarında devin karısı, hizmetçi ateşi yakarken yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylemiş genç kıza. Ancak genç kız yemeği hazırlamaya henüz başlamışken dev gizlice kızın ardından yaklaşmış, ağzını kocaman açarak kızı kıyafetleriyle birlikte tek lokmada yutuvermiş.

Bu arada kızın abileri de tarlada yemeklerini bekliyormuş. Ancak ne kızıdan ne de yemeklerden bir iz varmış. Gün geçmiş, akşam olmuş. Delikanlılar evlerine dönmüş. Anneleri kız kardeşlerinin sabahtan çıktığını, onlara yemek gö-

türmek için yola düştüğünü söyleyince, kardeşlerinin başına bir iş geldiğinden şüphelenmişler. Küçük kardeşlerinin devin eline düşmüş olabileceğini anlamışlar. İki abi pek de üstünde durmamış ama en büyükleri kardeşlerini bulmak için hemen devin evine doğru yola koyulmuş.

Çubuğunu tüttürüp, çiçekleri koklayarak ve kahvesini içerek yürümüş de yürümüş. Yol kenarında bir fırın görmüş. Fırının yanında ihtiyar bir adam oturmaktaymış. Genç adama nereden gelip nereye gittiğini sormuş. Genç, kardeşini aradığını, üç başlı devin evine bakacağını ve o devî öldürene kadar rahat etmeyeceğini söylemiş.

“Bu fırında pişen ekmekleri yemeden o devî asla yene-mezsın,” demiş adam.

Genç adam bunun o kadar da zor bir iş olmadığını düşünerek fırındaki ekmekleri almış. Ancak daha bir lokma yiyebilmişken fırın da, adam da, ekmekler de gözlerinin önünden kaybolup gitmiş. Yuttuğu lokma ise midesinde yanıp durmaktaymış

Adam birkaç adım ilerleyince yol kenarında kocaman bir kazan görmüş. Kazanın içi şarap doluymuş. Önünde de bir adam oturuyormuş. Genç adam kazancıya yolu sormuş ve devin hikâyesini anlatmış. “Bu şaraptan içmeden o devle asla baş edemezsin,” demiş adam. Genç adam şarabı içmiş ama içer içmez de “Ah, karnım! Ah, bağırsaklarım!” diye inlemeye başlamış. Öyle iki büklüm yürüyüp durmuş. Sonunda karşısına iki köprü çıkmış. Bu köprülerden biri ahşaptanmış, diğeri ise demirden. İki köprünün öte yanında iki elma ağacı varmış. Birinde olgunlaşmamış ekşi elmalar, diğesinde olgunlaşmış tatlı elmalar varmış.

Üç başlı dev yol kenarında durmuş adamın hangi köprüyü seçeceğini görmek için bekliyormuş. Ahşap mı, yoksa

demir mi? Ekşi elmaları mı yiyecekmiş yoksa tatlı olanları mı? Genç adam ahşap köprüünün yıkılabileceğinden korkarak demir köprüden geçmiş ve yeşil olanlar ekşidir diye tatlı elmalardan birini koparmış. Dev de onun bunları seçmesini bekliyormuş zaten. Hemen annesine haber göndererek genç adamı eve çağırmasını istemiş. Çok geçmeden genç adam da kendini devin midesinde bulmuş.

Derken ortanca kardeş, geciken abisini merak ederek kardeşlerini aramaya çıkmış. O da ekmeği yiyememiş. Şarap karnını ağrıtmış, demir köprüden geçmiş ve tatlı elmayı yemiş. Dolayısıyla o da kendini devin karnında bulmuş. Geriye yalnızca bütün gün küllerin karşısında yatıp duran en küçük oğlan kalmış. Annesi ona gitmemesi, onu bu yaşında bir başına bırakmaması için yalvarmış. Diğerleri gitmiş ama en azından o kalabilir ve biricik annesine bakabilirmiş. Ama genç adam onu dinlememiş. “Üç kayıp kardeşimi bulup o devi öldürmeden bana huzur yok,” demiş Kül Oğlan. Sonra oturduğu yerden kalkmış. Üzerindeki külleri silkelemesiyle birlikte büyük bir fırtına kopmuş. Öyle ki tarlalardaki bütün işçiler sabanlarını olduğu yerde bırakıp kaçışmışlar. Genç adam bu sabanların demirlerini toplayarak bir demirciye gitmiş ve demirciden ona bir mızrak yapmasını istemiş. Bu mızrak öyle bir mızrak olmalıymış ki havaya atılınca hiç kırılmadan yeniden onu fırlatan ele dönmeliymiş. Demirci mızrağı yapmış. Genç adam mızrağı kapıldığı gibi havaya fırlatmış ancak geri geldiğinde bir dokunuşla paramparça olmuş. Genç adam üzerindeki külleri bir kez daha silkelemiş. İşçiler bir kez daha sabanlarını bıraktıkları gibi korkunç fırtınadan kaçmışlar. Genç adam bütün saban demirlerini bir araya toplayarak demirciye getirmiş. Demirci ikinci bir mızrak yapmış ama o da ilk denemede paramparça olmuş. Bunun üzerine delikanlı üçüncü kez küllerini silkelemiş. Öyle bir fırtına kopmuş ki, bütün köylüler yine kaçışmış ve genç

adam kalan saban demirlerini de toplamış. Demirci büyük uğraşlarla üçüncü bir mızrak yapmış. Bu kez eline geri dönen mızrağın kırılmadığını gören genç adam, “Bu işimi görür,” diyerek mızrağı almış ve yola koyulmuş.

Yürüdükçe yürümüş, sonunda o da fırınla ve kazanla karşılaşmış. Fırının ve kazanın başındaki adamlar onu da durdurup kim olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini sormuşlar. Onun da devi öldürmenin peşinde olduğunu öğrenince önce fırının ekmeğini yemesi sonra da kazandaki şarabı içmesi gerektiğini söylemişler. Kül oğlanın canına minnetmiş. Fırında pişen somun somun ekmeği yemiş, bütün şarabı içmiş. Biraz yürüdükten sonra ileride ahşap köprüyle demir köprüyü görmüş. Köprülerin ardında da elma ağaçlarını.

Dev, genç adamı uzaktan izliyormuş. Kül Oğlan’ın yaptıklarını gördükçe cesaretini yitirmeye başlamış. “Demir köprüden ahmaklar bile geçer,” demiş Kül Oğlan. “Ben ahşap olandan geçeceğim.” Sonra tatlı elmaları yemenin bir beceri gerektirmediğini, asıl işin ekşi elmaları yemekte olduğunu söylemiş.

Dev, “Bu kez işin şakası yok,” demiş. “Mızrağımı alıp onunla boy ölçüşmeye hazırlansam iyi olacak.”

Kül Oğlan uzaktan devi görmüş ve kendinden emin bir şekilde doğruca üzerine gitmiş.

Dev, “Eğer bana hürmet etmezsen seni tek lokmada yutarım!” diye haykırmış.

“Asıl sen bana hürmet etmezsen mızrağımın seni parçalara ayırırım,” diye karşılık vermiş genç adam.

“Vay canına! Göründüğün kadar cesursan hiç zaman kaybetmeden mızraklarımızı çekelim,” diye haykırmış üç başlı dev.

Ardından mızrağını çıkarıp başının etrafında döndürmüş ve tüm gücüyle genç adama doğru fırlatmş. Genç adamsa parmağını hafifçe oynatmş ve at! Dev mızrağı paramparça olmuş. “şimdi sıra bende!” diye haykırmış Kl Oğlan. Mızrağını deve doğru öyle bir güçle fırlatmş ki devin ruhu burnundan çıkıp gitmiş. Dev son bir çabayla, “Erkek-sen bir kez daha yap bakalım!” diye bağırmş. Genç adamsa “Olmaz,” demiş. “Annem beni yalnız bir kez doğurdu.” Dev bunun üzerine son nefesini vermiş. Genç adam da devin karısını bulmaya gitmiş. Onu da yolun kenarında bulup kocasının yanına göndermiş. Ardından devin karnını yarmş ki ne görsün?  kardeşi de karşısında. Hepsini yanına katmş, eve doğru yola koyulmuşlar. Kl Oğlan’ın kardeşleri, devin karnında geçirdikleri sürede çok susamşlar. Yol kenarında büyükçe bir kuyu görünce su içmek istemişler. Hepsi kuşaklarını çıkarıp u uca bağlamşlar, en büyük kardeşi aşağı salmşlar. Kuyuya inen kardeş daha yolun yarısındaymş ki çaresizce bağırmaya başlamış: “Ah! Yandım Allah! Beni yukarı çekin, yeter!” Böylece kardeşler onu yukarı çekmişler, ortanca kardeş şansını denemeye karar vermiş. O da aynı şekilde yarı yoldan dönmüş. “şimdi benim sıram,” demiş Kl Oğlan. “Ama sakın ha, ne kadar bağırırsam bağırayım beni yukarı çekeyim demeyin!” Böyle dedikten sonra kardeşleri onu kuyuya indirmeye başlamış. O da bağırıp inlemiş ama kardeşleri ona kulak asmamş, ayakları kuyunun dibine değene dek indirmeye devam etmişler. Kl Oğlan aşağı indiğinde karşısında bir kapı bulmuş. Kapıyı açınca bir odada oturan  güzel kızla karşılaşmış. Her biri ayın on dördü gibi parlıyormuş. Bu  kız, genç adamı görünce çok şaşırmşlar. Dev maağarasına girmeye nasıl cüret edebildiğini düşünmüşler. Sonra da canını seviyorsa buradan kaçıp gitmesi gerektiğini söylemiş, hatta ona yalvarmşlar. Ama bizim genç ne pahasına olursa olsun bir yere kıpırdamamş, çünkü bu

devin de hakkından gelebilirmiş. Sonunda devi alt ederek üç genç kızı kurtarmış. Meğer bu kızlar sultanın kızlarıymış ve babalarının evinden kaçırılmışlar, yedi yıldır burada tutulurlarmış. İki büyük prensesi abileriyle evlendirmeye niyetlenen Kül Oğlan en genç ve en güzel prensesi de kendine eş yapmayı düşünmüş. Testiyi doldurduktan sonra kızları kuyunun dibine, ağzının tam altına getirmiş.

İlk önce en büyük abisi için en büyük prensesin çekilmesini sağlamış. Sonra ortanca kardeşi için ortanca prensesi göndermiş yukarı. Sıra en küçük prensese geldiğinde genç kız ne olursa olsun önce Kül Oğlan'ın yukarı çıkmasını isteyerek kendisinin ondan sonra yukarı çıkacağını söylemiş. "Yoksa abilerin en güzel prensesi kendine sakladığın için öfkelenir ve kıskançlıktan seni yukarı çekmezler," diye açıklamış.

"Öyle olursa ben yolumu bulurum," diye yanıtlamış genç adam. Prensese ne kadar yalvarıp yakarsa da, dilinde tüy bitene kadar dil dökse de genç adam onu dinlememiş. Bunun üzerine prenses koynundan bir kutu çıkararak Kül Oğlan'a vermiş ve şöyle demiş: "Başına bir talihsizlik gelirse bu kutuyu aç. İçinde bir taş parçası var. Onu ovuşturduğunda bir siyah cin çıkacak içinden, ne dilersen yapacak. Eğer kardeşlerin seni kuyuda bırakırsa, devin sarayına gidip kuyunun yanında bekle. Her gün iki koç gelir o kuyunun başına. Biri ak, biri karadır. Ak olana sımsıkı sarılırsan, seni yeryüzüne çıkarır. Kara olana sarılırsan yerin yedi kat dibini boylarsın."

Genç adam bunları dinledikten sonra genç prensesi yukarıya göndermiş. Kül Oğlan'ın abileri, kardeşlerinin eşini görüp de güzelliğine vurulunca kıskançlığa kapılmışlar ve küçük kardeşlerini kuyuda bırakarak prensesleri de alıp eve dönmüşler.

Bizim genç oğlan ne yapsın, mecbur devin sarayına gidip kuyunun kenarında iki koğu beklemeye başlamış. Çok geçmeden ak koğu kara koğu gelmiş. Bizimki ak koğu yakalayacağına kara koğu uzanmış, o saat de kendini yerin yedi kat dibinde bulmuş. Burada yürümeye başlamış. Az gitmiş uz gitmiş, bir gün bir gece, dere tepe düz gitmiş. En sonunda artık daha fazla gidemeyecek hâle gelmiş, koca bir ağacın dibinde biraz dinlenmek için durmuş. Ama o da ne? Ağacın gövdesinde büyük bir yılan kayıyormuş. Kül Oğlan izin ver-se ağaçtaki bütün küçük kuşları öldürecekmiş. Bizim genç mızrağını çektiğı gibi yılanı tek vuruşta ikiye ayırmış. Sonra işini başarıyla halledenlerin edasıyla ağacın dibine uzanmış. Hem yorgun olduğundan hem de havanın sıcaklığından uyuyakalmış.

O uyurken kuşların anası ve peri padişahı olan Zümrüdüanka oradan geçiyormuş. Uyuyan adamı görünce onu çocuklarını her yıl yok eden düşmanı sanmış. Tam onu parçalara ayıracakmış ki kuşlar Zümrüdüanka'ya genç adama zarar vermemesini, çünkü düşmanları olan yılanı onun öldürdüğünü fısıldamışlar. Zümrüdüanka ancak o zaman ikiye bölünmüş yılanı fark etmiş. Ondan sonra da uyumakta olan genç adama kimse zarar vermesin diye etrafında dönüp durmuş. Usulca okşamış, güneş tenini yakmasın diye iki kanadıyla siper olmuş. Genç adam uykusundan uyandığında kuşun kanatlarını bir çadır gibi üzerinde bulmuş. Anka kuşu uyanan gence yaklaşarak yaptığı iyiliğın karşılığında ona bir hediye vermek istediğini, dileğini açık etmesini istemiş. Genç adam, “Yeniden yeryüzüne çıkmak isterim,” diye yanıtlamış.

“Öyle olsun,” demiş Zümrüdüanka. “Ama önce kırk ton inek eti, kırk testi de su alıp onlarla birlikte sırtıma binmelisin. Gak dediğimde yemek, guk dediğimde su vermelisin bana.”

Genç adam hemen kutusunu çıkarıp içindeki taşı ovalamış. O anda bir dudağı yerde bir dudağı gökte kara bir cin dikilivermiş karşısına. “Emriniz nedir sultanım?” diye sormuş. “Kırk ton inek eti, kırk testi de su isterim,” demiş genç adam. Cin hemencecik eti ve suyu getirmiş. Genç adam hepsini yüklediği gibi kuşun kanadına binmiş. Yola koyulmuşlar. Genç adam Anka gak dese et, guk dese su vermiş ona. Yerin yedi katını tek tek aşarak kısa zamanda yeryüzüne varmışlar. Genç adam kuşun sırtından inerek, “Burada bekle, az sonra döneceğim,” demiş.

Ardından yine kutusunu çıkarmış, taşı bulup ovuşturmuş ve kara cine üç prensesten haber getirmesini söylemiş. Cin çok geçmeden Kül Oğlan’ın abileri için bir ziyafete hazırlanmakta olan üç prensesle birlikte geri dönmüş. Kül Oğlan prensesleri kuşun sırtına oturtmuş, yanına yine kırk ton inek etiyle kırk testi su almış ve hep birlikte üç prensesin ülkesine doğru yola çıkmışlar. Anka gak dediğinde et, guk dediğinde su vermiş ona Kül Oğlan. Ancak bu kez genç adamın yanında üç kişi daha olduğundan et yetersiz kalmış. Anka bir kez daha gak dediğinde Kül Oğlan’ın elinde ona verecek hiçbir şey yokmuş. Bunun üzerine bıçağını çekip kalçasından bir parça et keserek kuşun ağzına yerleştirmiş. Kuş, bunun insan eti olduğunu anlayarak yememiş ama ağzında tutmaya devam etmiş. Prenseslerin ülkesine vardıklarında kuş, Kül Oğlan’a artık rahat rahat gidebileceğini söylemiş.

Fakat zavallı delikanlı bacağındaki ağrı yüzünden bir adım bile atamamış. “Sen önden git,” demiş kuşa. “Ben burada biraz dinleneceğim.”

Kuş ise ağzındaki insan etini çıkararak, “Ne gülünç bir sahtekârsın sen,” demiş ve eti hiç kesilmemişçesine yerine yerleştirmiş.

Sultanın kızlarının döndüğünü gören şehir halkı hayretler içinde kalmış. İhtiyar padişah gözlerine inanamıyormuş. Kızlarına tekrar tekrar baktıktan sonra en büyük kızını kucaklamış. Sonra dönmüş, uzun uzun ortanca kızına bakmış ve onu öpmüş. Prensesler padişah babalarına başlarından geçenleri anlatınca ihtiyar padişah krallığını da üç kızını da Kül Oğlan'a vermiş. Genç adam bunun üzerine annesiyle kız kardeşini de yanına getirtmiş. Hep beraber büyük bir şölen kurmuşlar. Kül Oğlan, kız kardeşini vezirin oğluyla evlendirmiş, kırk gün kırk gece düğün bayram etmişler.

Bir Parça Ciğer İçin

Bir zamanlar ihtiyar bir kadıncağızın canı bir parçacık ciğer çekmiş. Kızının avucuna iki üç kuruş sıkıştırıp çarşıdan ciğer almasını, gölde yıkayıp eve getirmesini söylemiş. Genç kız çarşıya gitmiş, ciğeri almış ve yıkamak için göl kenarına götürmüş. Tam yıkamaya başlamışken leyleğin biri gelip ciğeri kızın elinden kaptığı gibi uçup gitmiş. Kız arkasından, “Leylekciğim leylek, ciğerimi geri ver ki anneme götüreyim, annem de beni dövmesin,” diye haykırmış.

Leylek, “Bunun yerine bana arpa getir, ciğerini sana geri vereyim,” demiş.

Kız kalkmış, çiftçiye gitmiş. “ifti, ey ifti,” demiş. “Bana biraz arpa ver ki leyleğe vereyim, leylek de bana ciğerimi versin, ben de ciğeri anneme götüreyim.”

Çiftçi, “Sen Allah’a yağmur yağdırması için dua et ben de sana arpa vereyim,” demiş. Kız hemen duaya başlamış: “Allah’ım, bana yağmur ver, ben de yağmuru çiftçiye vereyim, ifti bana arpa versin, arpayı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri versin ben de onu anneme götüreyim.”

Kız böyle dua ederken adamın biri yanına yaklaşarak tütsü yakmazsa dualarının gökyüzüne ulaşmayacağını, o yüzden çarşıya gidip tütsü alması gerektiğini söylemiş.

Kız da yeniden çarşıya dönerek bir dükkâna girmiş. “Dükkâncı, bana bir tütsü ver, tütsüyü Allah için yakayım, Allah bana yağmur versin, yağmuru çiftçiye götüreyim, çiftçi bana arpa versin, arpayı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri versin, ben de onu anneme götüreyim,” demiş.

Tütsü satıcısı, “Sana tütsü veririm ama bana ayakkabıcıdan bir bot getirirsen,” demiş.

Kız bunun üzerine ayakkabıcıya gidip, “Ayakkabıcı, ey ayakkabıcı! Bana bir bot ver, ben de onu tütsücüye vereyim, tütsücü bana bir tütsü versin, tütsüyü Allah için yakayım, Allah bana yağmur versin, yağmuru çiftçiye götüreyim, çiftçi bana arpa versin, arpayı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri versin, ben de onu anneme götüreyim,” demiş.

Ayakkabıcı, “Sana bot veririm ama bana bir öküz postu getirirsen,” demiş.

Kız soluğu tabakhanede almış. “Derici, ey derici,” demiş. “Bana bir öküz derisi ver, ben de onu ayakkabıcıya vereyim, ayakkabıcı bana bir bot versin, ben de onu tütsücüye vereyim, tütsücü bana bir tütsü versin, tütsüyü Allah için yakayım, Allah bana yağmur versin, yağmuru çiftçiye götüreyim, çiftçi bana arpa versin, arpayı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri versin, ben de onu anneme götüreyim,” demiş.

“Olur,” demiş derici. “Bana bir öküz postu getirirsen sana ayakkabılık bir öküz derisi veririm.”

Kız bunun üzerine bir öküze gidip, “Öküzçüğüm öküz, bana postunu ver ki dericiye vereyim, derici bana ayakkabı-

lık bir deri versin, ben de onu ayak-
kabcıya vereyim, ayakkabcı bana
bir bot versin, ben de onu tütsücüye
vereyim, tütsücü bana bir tütsü ver-
sin, tütsüyü Allah için yakayım, Allah
bana yağmur versin, yağmuru çiftçiye
götüreyim, çiftçi bana arpa versin, arpa-
yı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri
versin, ben de onu anneme götürüyüm,”
 demiş.

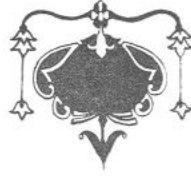
Öküz, “Bana saman getirirsen sana postumu veririm,”
 demiş.

Kız gidip bir köylü bulmuş, “Köylü amca, köylü amca,
bana saman ver ki gidip onu öküze vereyim, öküz bana
postunu versin, ben de postu dericiye vereyim, derici bana
ayakkabılık bir deri versin, ben de onu ayakkabcıya vere-
yim, ayakkabcı bana bir bot versin, ben de onu tütsücüye
vereyim, tütsücü bana bir tütsü versin, tütsüyü Allah için
yakayım, Allah bana yağmur versin, yağmuru çiftçiye götü-
reyim, çiftçi bana arpa versin, arpayı leyleğe vereyim, leylek
ciğerimi geri versin, ben de onu anneme götürüyüm,” demiş.

Köylü, “Beni öpersen sana saman veririm,” demiş.

Kız, “Eh,” diye düşünmüş. “Bunca zahmetten sonra bir
öpücük pek de büyük bir istek değil.” Gidip köylüyü öpmüş,
köylü de bu öpücük karşılığında ona saman vermiş. Kız sa-
manı öküze götürmüş, öküz ona postunu vermiş. Kız postu
dericiye götürmüş, derici de ona ayakkabılık deri vermiş.
Kız deriyi ayakkabcıya götürmüş, ayakkabcı da ona bir bot
vermiş. Kız botu tütsücüye götürmüş, tütsücü de ona bir
tütsü vermiş. Kız tütsüyü yakmış ve “Allah’ım, bana yağmur
ver, ben de yağmuru çiftçiye vereyim, çiftçi bana arpa ver-

sin, arpayı leyleğe vereyim, leylek ciğerimi geri versin ben de onu anneme götüreyim,” diye yakarmış. Bunun zerine Allah yağmur yağdırmış. Kız yağmuru çiftçiye götürmüş, ifti de ona arpa vermiş. Kız arpayı leyleğe vermiş, leylek de ona ciğerini geri vermiş. Kız ciğeri alıp annesine götürmüş. Annesi ciğeri pişirmiş, afiyetle yemişler.

Şehirli Sarık, Şehirli Kamçı ve Şehirli Halı

Bir varmış, bir yokmuş. İki erkek kardeş bir arada yaşarmış. Anneleri ve babaları ölünce bu iki kardeş tüm malları aralarında bölüşmüş. Büyük kardeş bir dükkân açmış ama küçük kardeş biraz kuş beyinliymiş. Parayı har vurup harman savurmuş. Yemiş içmiş, gezip tozmuş ve sonunda hiç parası kalmamış. Abisine giderek ona biraz borç vermesi için yalvarmış. Aldığı borcu da aynı şekilde harcadıktan sonra yeniden abisine gitmiş. Bu şekilde yaşayıp gitmiş bir süre.

Abisi sonunda bu israftan bıkip usanmış. Kardeşinden kurtuluş olmadığını anlayınca da malını mülkünü satıp başka bir diyara gitmek üzere gemiye binmiş. Ancak küçük kardeş abisinin niyetini sezmiş ve gemi kalkmadan güverteye sızarak herkesten gizlenmeyi başarmış. Abi de kardeşinin bu yolculuktan haberi olursa onu takip edeceğinden şüphelendiği için güvertede pek görünmemeye çalışmış. Ancak geminin yelken açmasından hemen sonra iki kardeş karşı karşıya gelmiş.

Büyük kardeş biraz öfkelenmiş ama ne fayda! Gemi Mısır'a varana kadar durmayacakmış. Mısır'a vardıklarında abi kardeşine, "Sen burada bekle de ben gidip iki katır getireyim, yola onlarla devam ederiz," demiş. Küçük kardeş denizin kıyısına oturup abisini beklemeye başlamış. Ama beyhude bir bekleyişmiş bu. Ne gelen olmuş ne giden. "Kalkıp abimi arasam iyi olacak," diye düşünen küçük kardeş, bir kez daha abisinin peşine düşmüş

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, altı ay bir güz gitmiş, dönüp bir bakmış ki ancak bir arpa boyu yol gidebilmiş. Bir kez daha kalkıp koyulmuş yola. Altı ay hiç durmadan yürümüş, menekşeleri toplaya toplaya bir dağın eteklerine varmış. Orada birbirleriyle kavga eden üç gençle karşılaşmış. Yanlarına varıp neden tartışıklarını sormuş.

En küçükleri, “Biz bir babanın evlatlarıyız,” diye açıklamış. “Babamız kısa süre önce öldü. Bize de miras olarak bir sarık, bir kamçı ve bir halı bıraktı. Sarığı başına geçiren, fanilere görünmez olur. Halının üzerine uzanıp kamçıyla ona vuran da kuşlar gibi uzaklara süzülür. Biz de sarık kimin, kamçı kimin, halı kimin karar veremediğimizden böyle kavga ediyoruz.”

Sonra hep bir ağızdan, “Üçü tek birimizde olmalı,” diye haykırmışlar.

“En büyüğünüz benim, hepsi benim,” demiş biri.

Diğeri, “Hayır, onlar benim hakkım, çünkü ben ortanca çocuğum,” demiş.

Üçüncüsü, “En küçük ben olduğuma göre hepsi benim,” diye haykırmış.

Sözleri yumruklar takip etmiş. Öyle hızlılarmış ki bizim küçük kardeş onları zor ayırmış.

“Bu işi böyle halledemezsiniz,” demiş. “Size ne yapacağımızı söyleyeyim. Elimdeki şu ağaç parçasından bir ok ya-

pıp fırlatacağım. Hepiniz onun ardından koşacaksınız. Oku ilk kim bana getirirse, üç eşya da onun olacak.” Oku tutup fırlatmış, üç kardeş de apar topar peşine düşmüşler. Bizimki de sarığı kafasına geçirmiş, halıya yerleşmiş, kırbacı şaklatmış ve “Beni abimin yanına götür!” diye haykırmış. Göz açıp kapayana kadar büyük bir şehrin kapısında bulmuş kendini.

Şehre adım atar atmaz da padişahın ulağına denk gelmiş. Ulak, şehir halkına sultanın kızının her gece saraydan kaybolduğunu duyuruyormuş. Ona ne olduğunu her kim bulursa hem prensesle evlenecek hem de krallığın yarısına sahip olacakmış. “Ben sırrı çözerim!” diye bağırılmış bizim küçük kardeş. “Beni padişaha götürün. Çözemezsem başımı vursun!”

Böylece bizim oğlanı saraya götürmüşler. Genç adam bir gözü açık, bütün gece sultanın kızını izleyip neler olduğunu anlamaya çalışmış. Genç kız ise adamın uykuya dalmasını bekliyormuş. Oğlanın uyuduğuna emin olunca topuğuna bir iğne batırarak oğlan uyanmasın diye odadaki mumu yanına almış ve yan kapıdan dışarı çıkmış.

Genç adam sarığı kaşla göz arasında kafasına geçirip aynı kapıdan dışarı çıkmış. Çıkar çıkmaz da başında altın bir kalkanla dikilen kara bir ifrit görmüş. Sultanın kızı kalkanın üzerinde oturmaktaymış ve hareket etmek üzerelermiş. Delikanlı onları kendi başına yakalayabileceğini düşünecek kadar ahmak değilmiş. O da kalkanın üzerine atlayıvermiş. Neredeyse hepsi birden yere devrileceklermiş. İfrit birden afallayarak sultanın kızına ne yaptığını sormuş, düşmelerine ramak kaldığını söylemiş. “Kıpırdamadım bile,” demiş kız. “Beni nasıl koyduysan öyle duruyorum burada.”

Kara ifrit birkaç adım attıktan sonra kalkanın alışmadığı kadar ağır olduğunu fark etmiş. Tabii genç adamın sa-

rığı onu görünmez kıldığından ifrit kıza dönüp, “Sultanım, bugün o kadar ağırsınız ki neredeyse altınızda ezileceğim!” demiş.

“Bugün çok tuhafsın Lala,” diye yanıtlamış kız. “Dün-künden ne daha ağırım ne daha hafif.”

Kara ifrit başını sallayarak yeniden yola koyulmuş. Muazzam güzellikte bir bahçeye denk gelene kadar yürümüşler. Öyle bir bahçeymiş ki bu, ağaçlarının hepsi gümüşten ve elmastanmış. Genç adam bir ağacın dalını kırıp cebine koyuvermiş. Ağaçlar o anda iç çekip ağlayarak, “Burada bizim canımızı yakan bir insanoğlu var! Burada canımızı yakan bir insanoğlu var!” demeye başlamışlar.

İfritle genç kız birbirlerine bakmışlar. Sultanın kızı, “Bugün beni gözlemesi için bir genç gönderdiler,” demiş. “Belki de ruhu bizi takip ediyordur.”

Böylece yollarına devam etmişler ve başka bir bahçeye varmışlar. Bu bahçedeki ağaçlarda altın ve değerli taşlar parlamaktaymış. Genç adam burada da bir ağaçtan bir dal koparıp cebine koyuvermiş. O an yer gök sarsılmaya başlamış ve ağaçlar, “Burada canımızı yakan bir insanoğlu var! Burada canımızı yakan bir insanoğlu var!” diye hışırdamaya başlamış. Sultanın kızı da genç adam da korkularından düşeceklermiş neredeyse. İfrit bile ne yapacağını bilememiş.

Az sonra bir köprüye gelmişler. Köprü-nün ötesinde bir peri sarayı uzanmaktaymış. Bir köle ordusu ellerini önlerinde ka-vuşturmuş, başlarını alınları neredeyse yere

değecek kadar eğmiş, prensesi bekliyormuş. Sultanın kızı ifritin tepesinden inince bizim genç de atlayıvermiş. Prenses'e elmaslarla ve değerli taşlarla süslü bir çift terlik getirmişler. Genç adam terliklerin tekini kaptığı gibi cebine atmış. Prenses terliklerden birini giymiş ama diğer tekini bulamamış. Yeni bir çift terlik getirmişler ama onun da teki kaybolmuş. Prenses öyle sinirlenmiş ki terlikleri giymeden saraya gitmiş. Genç adam da başında sarığı, elinde halısıyla kamçısı, onu takip etmiş. Nereye gitse gölgesi gibi peşindeymiş. Prenses'in peşinden bir odaya girmiş ki bir dudağı yerde bir dudağı gökte kara bir periyle karşılaşmış. Peri, genç kıza öfkeyle neden bu kadar geciktiğini sormuş. Prenses ona yeni gelen genç adamdan ve yolda başına gelenlerden bahsetmiş. Ama peri tüm bunların kuruntu olduğunu, artık endişelenmemesi gerektiğini söyleyerek onu sakinleştirmiş. Peri, genç kızla birlikte oturur oturmaz bir köleye şerbet getirmesini söylemiş. Siyahi bir köle, elmas bir kap içinde hoş bir içecek getirmiş. Ama sultanın kızı tam bardağa uzanırken görünmez genç, kölenin eline vurarak bardağı düşürüp parçalamasına sebep olmuş. Tabii kırık bardağın bir parçasını da cebine atıvermiş.

“Her şey ters gidiyor demedim mi işte?” diye haykırarak sultanın kızı. “Ne şerbet istiyorum ne başka bir şey. Hemen eve dönsen iyi olacak!”

Peri, “Hişşş, hişşş,” diye sakinleştirmiş onu. Diğer kölelere yiyecek bir şeyler getirmelerini emretmiş. Köleler üzeri envai çeşit yiyeceklerle dolu küçük bir masa getirmiş. Beraberce yemeye başlamışlar. Bunca zamandır acıkmış olan genç adam da sofraya oturmuş ve yiyecekler, iki kişi yerine üç kişi yediği için hızla yok olmaya başlamış.

Siyah peri de endişelenmeye başlamış, çünkü yalnız yiyecekler değil çatal ve kaşıklar da tek tek kaybolmaya başlamış. Sultanın kızına eve dönmesinin iyi olacağını söylemiş. Kara peri kızı öpmek istemiş ama genç adam aralarına girerek onları ayırmış. Biri sağa biri sola düşmüş. İkisi de bembeyaz kesilmiş. Lala ile kalkanını çağırmışlar. Genç kız kalkana kurulmuş ve yola koyulmuşlar. Bizim

genç adamsa duvardan bir kılıç kaptığı gibi siyah perinin başını gövdesinden ayırırvermiş. Perinin başı omuzlarından düşer düşmez gökyüzü öyle bir gürlemiş, yeryüzü öyle bir inlemiş ki... Kudretli mi kudretli bir ses, “Eyvahlar olsun! Bir insanoğlu kralımızı öldürdü!” diye haykırmış. Genç adam öyle bir korkmuş ki elini ayağını nereye koyacağını bilememiş.

Hemen halısına uzanmış, üzerine kurulmuş ve kamçısını şaklatmış. Sultanın kızı saraya döndüğünde genç adamı odasında horlarken bulmuş. “Seni sefil dazlak!” diye haykırmış gaddarca genç kız. “Senin yüzünden berbat bir gece geçirdim! Senin başına daha beteri gelsin!” Sonra bir iğne çıkarıp genç adamın topuğuna batırmış. Adam hiç kıpırdamayınca genç kız da onun uyuduğunu düşünmüş, kendi de gidip yatmış.

Ertesi sabah uyandığında genç adama ölmeye hazır olmasını, son saatlerini yaşadığını söylemiş. “Hayır,” diye cevaplamış genç adam. “Sana hesap vermem. Gel beraber padişahın karşısına çıkalım.”

Berberce kızın babasının karşısına çıkmışlar. Ama genç

adam gece olanları ancak tüm şehrin karşısında anlatacağını söylemiş. “Belki böylece abimi de bulurum,” diye düşünüyor-muş. Bunun üzerine tellallar şehre dağılıp herkesi bir araya toplamış. Genç adam, padişah ile sultanın yanındaki yüksek platforma çıkıp ifritin kalkanından peri kralına kadar her şeyi anlatmış. “Hayır, ona inanmayın padişahım ve babacı-ğım. Yalan söylüyor!” diye kekelemiş Prenses. Genç adam bunun üzerine cebinden elmas bir dal, değerli taşlarla dolu bir dal, altın bir terlik, değerli kaşık ve çatalları çıkarmış. Sonra tam siyah periyi nasıl öldürdüğünü anlatırken kalaba-lığın içinde uzun zamandır aradığı abisini görmüş. O andan sonra ne kimseyi görmüş ne kimseyi duymuş. Platformdan atladığı gibi kalabalığı yararak abisine doğru ilerlemiş.

Abi kendi hikâyelerini anlatmaya başlamış. Küçük kar-deş de bu sırada padişaha kızını ve krallığın yarısını abisine vermesi için yalvarıyormuş. O sihirli sarığı, sihirli kamçısı ve sihirli halısıyla hayatının sonuna dek mutlu yaşayabilirmiş. Tek isteği, abisinin yakınlarında olmakmış.

Sultanın kızı ise en çok peri kralının ölümüne sevinmiş. Çünkü bu peri zamanında kızı odasından zorla kaçırarak gücüyle etkisi altına almış ve kız ondan bir türlü kurtulamı-yormuş. O mutlulukla genç adamın abisiyle evlenmeyi kabul etmiş. Büyük bir ziyafet hazırlamışlar ve kırk gün kırk gece eğlenmişler. Ben de var idim o ziyafette. Aşçıdan o kadar çok pilav istemiştım ki, elime vurmuştu sonunda. O gün bu-gün acımadadır hâlâ.

Rüzgâr Ablisi

Bir zamanlar üç oğlu ve üç kızı olan bir padişah yaşarmış. Günün birinde ihtiyar adam hastalanmış. Bütün hekimleri çağırsalar da adamın hastalığında hiçbir iyileşme olmamış. “Ölüm beni çağırıyor,” diye düşünmüş padişah ve oğullarıyla kızlarını çağırarak onlarla konuşmuş: “Ben öldüğümde, mezarımı üç gün hanginiz beklerse o padişah olacak. Kızlarıma gelince, ilk isteyene verdim gitti.” Bunları söyledikten sonra ölmüş ve padişahlara yaraşır bir şekilde gömülmüş.

Ülkenin başına bir padişah gerektiğinden en büyük oğlan babasının mezarına gidip gece boyu seccadesinin üzerinde dua ederek şafağı beklemeye başlamış. Ancak birdenbire karanlığın ortasında korkunç bir gürültü kopmuş. Büyük oğlan öyle korkmuş ki terliklerini ayağına geçirdiği gibi arkasına bile bakmadan eve koşmuş. Ertesi gece ortanca oğlan mezara gitmiş. O da gece yarısına kadar oturmuş. Ancak o da aynı gürültüyü duyarak hızla eve kaçmış. Böylece sıra en küçük oğlana gelmiş.

Üçüncü oğlan kılıcını alıp kınına sokmuş ve mezara gitmiş. O da gece yarısına kadar orada oturmuş. Aynı korkunç gürültüyü o da duymuş. Öyle yüksek bir sesmiş ki bu, yer sarsılmış. Genç adam cesaretini toplayarak gürültünün en yüksek olduğu yere doğru ilerlemiş. Ne görse beğenirsiniz?

Karşısında devasa bir ejderha durmaktaymış. Genç adam kılıcını çektiği gibi ejderhaya öfkeyle savurmuş. Korkunç canavar son gücüyle, “Erkeksen çek kılıcını, bir kez daha vur bana!” demiş.

“Yapmam,” demiş padişahın oğlu. “Anam beni yalnız bir kez doğurdu.” Ejderha bu sözler üzerine kötülük dolu ruhunu teslim etmiş. Padişahın oğlu hayvanın kulaklarını ve burnunu kesmek istemiş ama hava öyle karanlıkmiş ki hiçbir şey göremiyor, el yordamıyla bulmaya çalışıyormuş. O esnada uzaklarda bir ışığın parladığını görmüş. Doğruca ışığın geldiği yere gitmiş. Işığın ortasında ihtiyar bir adam durmaktaymış. Bir elinde ak, bir elinde de kara bir küre durmaktaymış. Kara küre aralıksız dönerken ak küre de ışık saçıyormuş.

“Ne yapıyorsun burada ihtiyar?” diye sormuş padişahın oğlu.

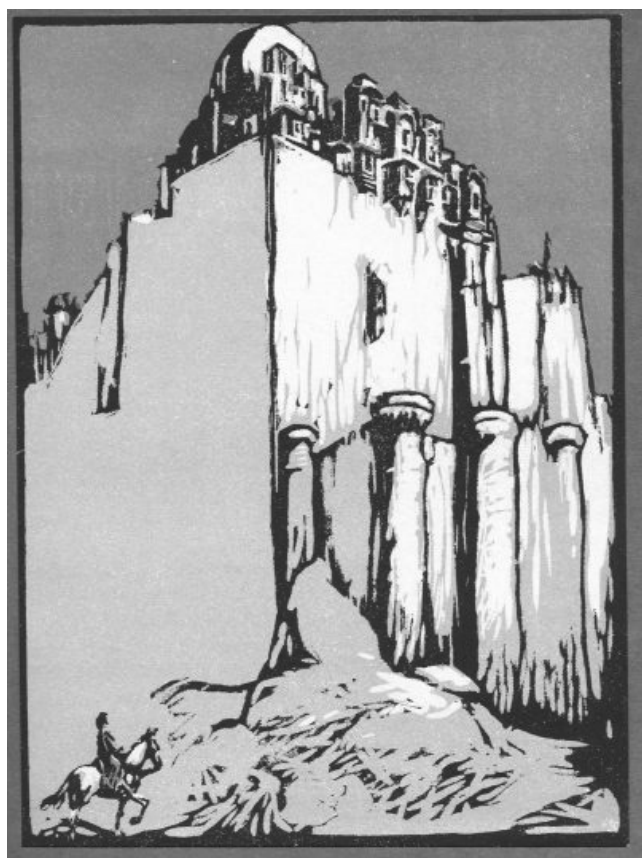
“Ah evlat,” demiş ihtiyar adam. “İşim zordur. Gecelere dayanır, günleri bırakırım.”

“Ah babacığım,” diye yanıtlamış padişahın oğlu. “Benim işim seninkinden de zordur.” Sonra ihtiyar adamın kollarını bağlamış ki günleri bırakmasın. Ardından yeniden ışığı aramaya koyulmuş. Bir kale duvarına gelene dek yürümüş. Bu duvarın önünde kırk adam hararetle bir tartışma içindeymiş.

“Mesele nedir?” diye sormuş Padişahın oğlu.

Adamlar, “Kaleye girip hazineyi çalacağız,” demişler. “Ama nasıl yapacağımızı bilmiyoruz.”

“Eğer bana bir parça ışık verirseniz size yardım ederim,”

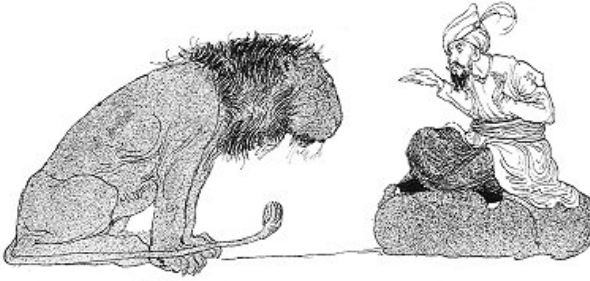
demiş padişahın oğlu. Hırsızlar, genç adamın teklifini hemen kabul etmiş. Genç adam bir avuç çivi alarak kale duvarının altından başlayıp yukarıya doğru çıkmış. Sonra da bu çivilere tutunarak yukarı çıkmış. “Şimdi hepiniz sırayla benim yaptığım gibi yukarı çıkın,” demiş adamlara.

Hırsızların kırkı da teker teker çivilere tutunarak yukarı tırmanmaya başlamış. Ama genç adam da boş durmuyormuş. Kılıcını çekmiş ve en tepeye ulaşanların başlarını vücutlarından ayırıp avluya atıvermiş. Kırkıdan da tek tek kurtulmuş böylece. Sonra avluya inmiş. Karşısında güzel mi güzel bir saray varmış. Kapıyı açar açmaz bir yılan yanından süzülüp geçmiş ve merdivenin yanındaki sütuna dolanmış. Genç adam kılıcını çekip yılanı ikiye bölmüş ama duvara saplanan kılıcını geri almayı unutmuş. Merdivenleri tırmanarak birinci kata çıkıp bir odaya girmiş. Odada güzel bir kız uyumaktaymış. Genç adam odadan çıkarak kapıyı ardından usulca kapamış ve ikinci kata çıkmış. Burada da bir odaya girmiş. Az öncekinden de güzel bir kız yatmaktaymış karşısında bu sefer. Genç adam bu kapıyı da kapayıp üçüncü ve en üst kata çıkmış. Orada da bir odaya girmiş. O da ne? Bu oda tamamen çeliktenmiş ve muazzam güzellikte bir kız yatıyormuş. Öyle güzel, öyle güzel bir kızmış ki bu, genç adamın bin kalbi olsa binini de ona verirmiş. Sonra kapıyı kapatıp merdivenlerden inmiş, kale duvarına tırmanıp çivilere tutunarak diğer tarafa inmiş. Bir süre ilerledikten sonra kollarını bağladığı ihtiyarın yanına varmış. “Ah oğul,” diye haykırmış adam. “Çok geç kaldın. Bunca zaman kim böyle yatsa her yanı ağrır.” Padişahın oğlu, ihtiyar adamı çözmüş ve adam da ak küreyi yeniden döndürmeye başlamış. Genç adam ejderhanın yanına gidip kulaklarını ve burnunu kesmiş, heybesine atmış. Sonra da doğruca saraya dönmüş. İçeri girdiğinde büyük abisini padişah yaptıklarını görmüş. Hiç sesini çıkarmamış, kimseye bir şey anlatmamış.

Bir zaman sonra sarayın kapısını bir aslan çalmış, doğruca Padişah'ın karşısına çıkmış. "Ne istersin?" diye sormuş Padişah. "En büyük kız kardeşini kendime eş isterim," diye yanıtlamış aslan. Padişah, "Kardeşimi vahşi bir hayvana veremem," diyerek aslanı huzurundan kovmaya yeltenmiş. O esnada en küçük erkek kardeşi ortaya çıkarak, "Babamızın vasiyeti ortada," demiş. "Kız kardeşlerimizi ilk isteyene vermek zorundayız." Bunun üzerine kızı getirip aslana vermişler. Aslan da eşiyile birlikte çıkıp gitmiş.

Ertesi gün bir kaplan dayanmış kapıya ve Padişah'tan ortanca kız kardeşini istemiş. İki büyük abi kızı vermemeye kararlı olsa da küçük kardeşleri babalarının dileğini yerine getirmekte ısrar etmiş. Böylece ortanca kızı da kaplana eş vermişler.

Üçüncü gün saraya bir kuş gelmiş ve kız kardeşlerin en küçüğünü istemiş. Padişah ile ortanca abi yine kabul etmemek niyetinde olsa da en küçükleri karşlarına dikilerek kuşun kardeşini almasına izin vermiş. Bu kuş, Peri Padişahı Zümrüdüanka'dan başkası değilmış.

Şimdi daha önce bahsettiğimiz kalede neler olduğuna bir bakalım.

Bu kalede bir padişah ve üç kızı yaşamaktaymış. Bir sabah uyanıp pencereye yanaşan Padişah, sarayda bir adam görür gibi olmuş. Avluya indiğinde merdivenlerde bir yılanın ikiye bölündüğünü görmüş ve duvara saplanmış kılıcı bulmuş. Dışarı çıkıp her yana göz gezdirdiğinde kale hendeğinde kırk hırsızın cesetleriyle karşılaşmış. “Bunu bir düşman değil ancak bir dost yapmıştır,” diye düşünmüş. “Beni hem hırsızlardan hem de yılandan korumuş. O kılıcın sahibi benim dostum ama kendisi nerede acaba?” Bu konuda ne yapacağına dair vezirine danışmış.

“Bu meseleyi kolaylıkla halledebiliriz,” demiş vezir. “Büyük bir hamam sefası tertip edelim ve herkesi davet edelim. Gelen herkesi tek tek izler, bu kılıcın kınını taşıyanı buluruz. Dostumuz o adamdır.” Padişah da aynen öyle yapmış. Büyük bir hamam sefası tertip ettirmiş ve bütün ülke bu şölene iştirak etmiş.

Ertesi sabah vezir, “Padişahın üç oğlu dışında herkes geldi, bir onlar yoktu,” demiş. Bunun üzerine Padişah, diğer saraya davet göndererek üç kardeşi hamama davet etmiş. Geldikleri zaman kıyafetlerini dikkatle izleyerek en küçük kardeşin kılıcsız bir kın taşıdığını fark etmiş.

Padişah, genç adamı huzuruna çağırarak, “Bana büyük bir iyilik ettin. Ne dilersen dile benden!” demiş.

“En küçük kızınızı isterim, başka da bir şey istemem,” demiş genç adam.

“Eyvah! Oğlum, kızımı isteme de ne istersen iste benden,” diye iç geçirmiş Padişah. “Tacımı iste, ülkemi iste, hepsini vereyim ama kızımı sana veremem.”

“Küçük kızını verirsen alırım,” demiş padişahın en küçük oğlu. “Başka bir şey istemem.”

“Oğlum,” diye inlemiş adam. “Büyük kızımı iste, vereyim. Ortanca kızımı iste, vereyim. İstersen ikisini birden vereyim. Ama en küçük kızımın tehlikeli bir düşmanı var. Rüzgâr İblisi. Kızımı ona vermedim zamanında. Şimdi de odasının duvarlarını çelikle kaplattım ki iblis soyundan kimse yanına yanaşmasın. Rüzgâr İblisi öyle korkunç bir canavar ki hiçbir ok onu vuramaz, hiçbir göz onu göremez. Fırtına gibi eser, rüzgâr gibi bir anda gelir.”

Ancak Padişah genç adamı kızından vazgeçirmek için ne demişse olmamış. Genç adam duymazdan gelmiş ve kızı almak için öyle yalvarıp yakarmış ki sonunda konuşmaktan bitkin düşen Padişah kızı ona vermiş, hemen düğün dernek kurulmuş. Genç adamın iki abisi de diğer iki kızla evlenmiş ve saraylarına dönmüşler. Ancak genç adam, karısını Rüzgâr İblisi’nden koruyabilmek için kalede kalmış.

Gel zaman git zaman bizim küçük şehzade, sevgili karısı hatırına gün ışığı görmeden yaşar olmuş. Fakat günün birinde karısına gidip, “Dinle beni sultanım,” demiş. “Bunca zaman yanından ayrılmadım ama bugün bir saatliğine bile olsa ava gitmek istiyorum.”

“Eyvah! Sevgili kocacığım, sen yanımdan ayrılırsan bir daha beni hiç göremeyebilirsin,” diye yanıtlamış genç kadın. Ama kocası gitmek için dil döküp de hemen döneceğine sözler verince kadın da ne yapsın, razı gelmiş. Şehzade silahlarını aldığı gibi ormana gitmiş.

Rüzgâr İblisi onca zamandır böyle bir fırsat kollamaktaymış meğer. Meşhur şehzadeden korktuğu için karısını onun kollarından koparmaya cesaret edememiş ama yiğit delikanlı kapıdan dışarı adım atar atmaz Rüzgâr İblisi içeri girip şehzadenin karısını da alarak kayıplara karışmış.

Şehzade kısa bir süre sonra saraya döndüğünde karısını hiçbir yerde bulamamış. Karısını sormak için padişahın huzuruna bile çıkmış ama eli boş dönmüş. Sonunda İblis'in karısını kaçırdığından, başka hiçbir canlının karısının yanına yanaşmadığından emin olmuş. Kederle ağlamış, kendini yerden yere atmış ama sonra hızla toparlanmış, eşinin ölüsünü ya da dirisini bulmaya karar vererek atına atladığı gibi kendini yollara vurmuş. Günlerce, haftalarca dinlenmeden atını sürmüş. Karşısında birdenbire bir saray belirmiş. Ama gözleri o kadar yorgunmuş ki karşısındaki sarayı bir seraptan ibaret sanmış. Aslında burası en büyük kız kardeşinin sarayıymış. O sırada genç kadın pencereden bakıyormuş ve bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde bir adam görünce çok şaşırılmış. Sonra bu adamın abisi olduğunu fark edip daha da şaşırılmış. İki kardeş birbirlerini gördüklerine öyle sevinmişler ki kucaklaşıp öpüşmekten konuşamamışlar bile.

Vakit akşama yaklaşırken genç kadın şehzadeye, “Birazdan aslan burada olur. Bana karşı çok iyi davranıyor ama ne de olsa vahşi bir hayvan, sana zarar verebilir,” demiş ve abisini alıp gizlemiş.

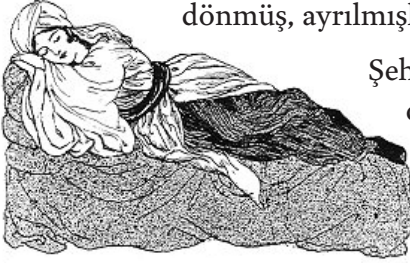
Akşam aslan eve döndüğünde karısıyla oturup sohbet etmeye başlamışlar. Karısı aslana abileri buraya gelse ne yapardı diye sormuş. Aslan, “En büyükleri gelirse,” demiş, “onu tek darbede öldürürüm. İkincisi gelirse onu da avlarım ama eğer en küçükleri gelirse pençelerimin üzerinde dilediği gibi uyumasına izin veririm.”

Karısı rahatlayarak, “Gelen en küçük abimdir,” demiş.

Aslan, “Nerede? Hani? Getir de göreyim onu!” diye haykırmış. Şehzade ortaya çıkınca aslan sevinçten ne yapacağını şaşırılmış. Oturup konuşmaya başlamışlar. Aslan genç şehzadeye onu buralara hangi rüzgârın attığını sormuş. Şehzade

de ona olup bitenleri tek tek anlatmış ve Rüzgâr İblisi'ni aradığını söylemiş.

“Ondan bahsedildiğini duymuştum,” demiş aslan. “Sözlerime kulak ver, onun peşini bıraksan iyi edersin. Çünkü kimse Rüzgâr İblisi'yle baş edemez.” Ama şehzade onu dinlememiş. O geceyi aslanın sarayında geçirdikten sonra ertesi sabah yeniden atına atlamış. Aslan ona yolu göstermek için bir süre yanında ilerlemiş, sonra biri sağa, diğeri sola dönmüş, ayrılmışlar.

Şehzade yine ayaklarında derman kalmayana kadar yürümüş ve o sırada başka bir saray görmüş. Ortanca kız kardeşinin sarayıymış bu.

Pencereden bakan kadın yolda bir adam olduğunu gördükten hemen sonra abisini tanıyarak ona koşmuş ve saraya davet etmiş. Akşama kadar neşe içinde muhabbet etmişler. Akşam olduğundaysa genç kadın şehzadeye, “Birazdan kaplan kocam burada olur. Seni ondan saklayayım ki başına bir iş gelmesin,” diyerek abisini alıp saklamış.

Kaplan eve gelmiş. Sohbet ederlerken karısı laf arasında abileri onları görmek için uğrarsa ne yapacağını sormuş kaplana.

“Büyük olanlar gelirse,” demiş kaplan, “onları tek darbede öldürürüm. Ama en küçükleri gelirse önünde diz çökerim.” Bunun üzerine genç kadın en küçük abisini saklandığı yerden çıkarmış. Kaplan onu gördüğüne çok sevinmiş, kayınbiraderini sıcak karşılamış ve ona nereden gelip nereye gittiğini sormuş. Şehzade, kaplana bütün derdini anlatmış ve Rüzgâr İblisi'ni tanıyıp tanımadığını sormuş. “Yalnızca

duymuşluğum var,” diye yanıtlamış kaplan. Sonra da şehzadeyi gitmemesi için ikna etmeye uğraşmış. Bu işin tehlikesinin büyük olduğunu anlatmaya çalışmış. Ancak şafak sökerken şehzade bir kez daha yola çıkmaya hazırmış. Kaplan ona yolu göstermiş, sonra ayrı yönlere gitmişler.

Şehzade sonsuza dek sürecekmış gibi görünen yolda ilerlemiş de ilerlemiş. Masal bu ya, zaman hızla geçmiş ve karşısında bir karaltı belirmiş. “Bu da ne ola ki?” diye düşünmüş şehzade. İyice yaklaştığındaysa bir saray olduğunu görmüş. En küçük kız kardeşinin sarayymış bu. Genç kadın da o sırada pencereden bakıyormuş. “Hey! Abim mi o?” diye haykırmış ve sevinçten pencereden düşeyazmış. Hemen gidip abisini eve getirmiş. Genç adam kardeşini bu kadar iyi gördüğüne çok sevinmiş olsa da karısının yokluğu kalbinde derin bir yaraymış.

Neredeyse akşam çökecekken genç kadın abisine, “Kuş kocam az sonra gelir. Seni ondan gizleyelim ki görür görmez kalbini söküp almasın,” demiş. Sonra da abisini güvenli bir yere gizlemiş.

Az sonra gürültülü bir kanat çırpışıyla Anka gelmiş. Genç kadın dinlenmesine bile fırsat vermeden abileri onları görmeye gelse ne yapardı diye sormuş kocasına.

“O iki büyük abin gelirse,” demiş kuş, “Onları ağzıma alır, göğe yükselir sonra da onları yere bırakırım. Ama küçük abin gelirse onu kanatlarıma oturtur, nereye isterse götürürüm.” Bunun üzerine genç kadın abisini çağırmış.

“Ah! Benim güzel yavrum,” diye haykırmış kuş. “Buraya kadar nasıl geldin? O uzun yolculuk seni korkutmadı mı?”

Genç şehzade başına gelenleri anlatıp Anka’dan ona Rüzgâr İblisi’ni bulması konusunda yardım etmesini istemiş.

“Hiç kolay bir iş değil,” demiş kuş. “Hem onu bulsan bile bulaşmamamı tavsiye ederim sana. Burada bizimle kal.”

“Yapamam,” demiş kararlı genç. “Ya karımı kurtarırım ya da bu yolda ölürüm!” Bu sözler üzerine Anka onu yolundan döndürmenin imkânsızlığını görmüş ve kayınbiraderine Rüzgâr İblisi’nin sarayı hakkında ne biliyorsa anlatmış. “Şimdi uykuda,” demiş Anka. “Karını onun elinden kurtarabilirsin. Ama eğer uyanır da seni görürse şüphesiz parça parça eder. Kendini ona karşı koruman imkânsızdır, zira hiçbir göz onu göremez, hiçbir alev onu yakamaz. O yüzden kendine dikkat et!”

Genç adam ertesi sabah yola koyulmuş. Uzun uzun yolları aşmış ve karşısında ne kapısı ne bacası olan devasa bir saray görmüş. Burası Rüzgâr İblisi’nin sarayıymış. Tesadüf bu ya, bizim şehzadenin karısı o esnada penceredeymiş. Kocasını görünce pencereden kendini ona doğru bırakıvermiş. Şehzade karısını kollarına almış. İkisi de öyle mutluymuş ki gözyaşları sel olup akmış. Ta ki genç kadın sonunda korkunç iblisi hatırlayana kadar.

“Üç gündür uykuda,” demiş kız. “Kırk günlük uykusu sona ermeden gidelim buradan hemen.” Atlarına binip dörtnala ilerlemeye başlamışlar. Ancak Rüzgâr İblisi dördüncü gün uykusundan uyanmış. Kızın odasına gidip bir anlığına da olsa yüzünü görmek umuduyla kapıyı çalmış. Beklemiş ama cevap gelmemiş. Sinirlenip kapıyı kırınca bir de ne görsün? Genç kızın yerinde yeller esiyormuş.

“Demek öyle Şehzade Mehmet!” diye haykırmış İblis. “Demek buraya gelip sultanımı kaçırdın? Bekle bakalım sen! Dilediğin kadar hızlı kaç, eninde sonunda seni yakalayacağım.” Bu sözlerin ardından rahatça oturmuş, kahvesini içip çubuğunu tüttürmüştü. Sonra da kalkıp şehzadeyle karısının peşine düşmüştü.

Bu sırada şehzade, karısıyla birlikte tüm gücüyle kaçıyor. Genç kadın birden İblis’in nefesini ensesinde hissetmiş ve dehşetle, “Eyvah! Şehzadem, Rüzgâr İblisi burada!” Görünmez canavar bir hortum kılığında onlara yaklaşarak genç şehzadeyi yakaladığı gibi kollarıyla bacaklarını ayırmış, kafasını ezmiş ve kırılmadık tek bir kemiğini bile bırakmamış.

Genç kadın kederle ağlamaya başlamış. “Madem kocamı öldürdün,” demiş hıçkırıklar içinde, “müsaade et de kemiklerini toplayıp bir yere yığayım. Gömülmelerini isterim.”

İblis, “Kemikleriyle ne yapacağın beni ilgilendirmez!” diye haykırmış.

Bunun üzerine genç kadın şehzadenin kemiklerini alıp bir araya toplamış, atın alnını öpmüş, kemikleri eyere koymuş ve atın kulağına, “Bu kemikleri ait oldukları yere götür güzel atım,” diye fısıldamış. İblis, genç kadını alıp saraya geri götürmüştü. Kız öyle güzelmış ki İblis bir an olsun yanından ayrılmak istemiyormuş. Kız ise canavarın ona yaklaşmasına izin vermiyormuş. Odasının kapısında durmak zorunda kalıyor, yalnızca ara sıra kendini göstermesine izin veriliyormuş.

Bu arada şehzadenin atı, eyerinde genç şehzadenin kemikleriyle dört nala ilerleyerek en küçük kız kardeşinin sarayının kapısına varmış. Şehzadenin kardeşi onu duyana kadar kişnemiş de kişnemiş. Genç kadın alelacele atın yanına

gelmiş ve kemiklerle dolu çuvalı görünce kederle ağlamaya başlamış. Kendini yerden yere vurarak üstünü başını paralamış. Anka'nın eve dönmesini zor beklemiş. Nihayet kudretli kanatların sesi duyulmuş ve kuşların padişahı Zümrüdüanka eve dönmüş. Şehzadenin kırılmış kemiklerini bir sepet içinde görünce bütün kuşları bir araya toplayarak, "Daha önce Cennet Bahçesi'ne hanginiz gittiniz?" diye sormuş.

Kuşlar, "Yalnız bir kez, ihtiyar bir baykuş gitmişti oraya," diye yanıtlamışlar. "Artık o kadar ihtiyar ki böyle bir yolculuk yapacak takati yok."

Anka bunun üzerine ihtiyar baykuşu sırtında taşıyarak sarayına getirmesi için bir kuşu görevlendirmiş. Kuş uçup gitmiş ve çok geçmeden de sırtında ihtiyar baykuşla birlikte geri dönmüş.

"Babacığım," demiş kuşların padişahı, "Daha önce hiç Cennet Bahçesi'ne gittin mi?"

"Evet evlat," demiş ihtiyar baykuş çatlak sesiyle. "Çok, çok uzun zaman önceydi. Belki on iki yıldan da çok geçti üzerinden. O gün bugündür bir daha gitmedim."

"Eğer orada bulunduysan," demiş Anka, "Şimdi tekrar git ve bana oradan bir bardak su getir." İhtiyar baykuş bunun, onun kaldıramayacağı kadar uzun bir yolculuk olduğunu söylemek istemiş ama Anka onu dinlememiş. Baykuşu bir kuşun sırtına oturttuğu gibi Cennet Bahçesi'ne göndermiş. İkili Cennet Bahçesi'ne varıp bir bardak su almış ve Anka'nın sarayına dönmüş.

Anka, genç şehzadenin kemiklerini alıp yan yana getirmiş. Kollarını, bacaklarını, kalçalarını dizmiş, bütün kemikleri yerlerine yerleştirmiş. Sonra bütün kemiklerin üzerine su serpmiş. Genç şehzade uykudan uyanır gibi doğrulup

esnemeye başlamış. Etrafına şaşkınlıkla bakındıktan sonra Anka'ya nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini sormuş.

“Sana Rüzgâr İblisi seni parmağında oynatır demedim mi?” diye yanıtlamış Anka. “Kemiklerini un ufak etmiş. Hepsini bir sepetin içinde bulduk. Artık bu işin peşini bırakman senin hayrına. Çünkü bir kez daha bu İblis'in pençelerine yakalanırsan, seni bir daha asla hayata döndüremeyiz.”

Ama genç adamın bu tavsiyeye uymaya hiç niyeti yokmuş. İkinci kez yollara düşüp eşini arayacağını söylemiş.

“Eh, her ne pahasına olursa olsun gideceksin madem,” demiş Anka, “Önce karına gidip İblis'in tılsımını bilir mi diye sor. Ancak o tılsımı eline geçirirsen Rüzgâr İblisi bile sana boyun eğer.”

Şehzade yeniden atına atlayıp doğruca İblis'in sarayına gitmiş. İblis rüya içinde rüya görmekteymiş o sıra. Genç adam bundan faydalanarak eşini bulup onunla konuşmuş. Birbirlerini yeniden görmenin sevincini yaşadıktan sonra genç adam karısına İblis'e gücünü veren tılsımın ne olduğunu öğrenmesini söylemiş. Eğer başka yolla alamıyorsa tatlı diller dökmesini, usulca okşamasını istemiş. Sonra da yakınlardaki bir dağa çekilip güzel haberi beklemeye başlamış.

Rüzgâr İblisi kırk günlük uykusundan uyanır uyanmaz genç kadının kapısında bitmiş. “Çekil gözümün önünden,” diye haykırmış genç kadın. “Kırk gündür hiçbir şey yapmadan uyuyorsun, hayatın bütün yükünü benim omuzlarıma bıraktın.”

İblis, odaya girmesine müsaade edilmesinin sevincini yaşamaktaymış o sırada. O mutlulukla kıza onu teselli etmek için ona ne verebileceğini sormuş.

“Sen bana ne verebilirsin ki?” demiş genç kadın. “Bir

rüzgârdan başka bir şey değilsin. Hiç değilse bir tılsımın olsaydı, küçücük bir şey olsa bile zaman geçirmeme yarardı.”

“Ah sultanım!” demiş İblis. “Tılsımım çok uzaklarda, dünyanın diğer ucunda. Kimse öyle kolay kolay gidip getiremez ki onu. Keşke senin Mehmet gibi yiğit bir adam olsaydı çevremizde. O bu işi becerebilirdi.”

Genç kadın tılsımı iyiden iyiye merak etmeye başlamış. İblis’e tılsımının ne olduğunu söyletene kadar ona dil dök-müş. Söyleyene kadar da yanına oturmasına izin vermemiş. Sonunda tılsımı söyleyeceğini duyunca o mutlulukla yanına oturup tılsımın sırrını kulağına fısıldamasına izin vermiş.

“Denizin yedinci katmanında,” diye başlamış İblis, “bir ada vardır. O adada otlanan bir öküz, o öküzün karnında altın bir kafes, o kafesin içinde de beyaz bir güvercin vardır. İşte o küçük güvercin benim tılsımım.”

Sultan, “Peki ama nasıl gidilir ki o adaya?” diye sormuş.

“Anlatayım,” demiş İblis. “Zümrüdüanka’nın sarayının karşısında koca bir dağ yükselir. O dağın tepesinde de bir kaynak vardır. Her sabah kırk denizati o kaynaktan su içmeye gelir. O denizatlarından birini bacağından yakalayan kimse, yalnız su içerken yakalaması şarttır, onu eyerler ve dizginler, sonra da sırtına binerse, dilediği yere gidebilir. Denizati ona ‘Emriniz nedir tatlı efendim?’ diye sorar ve onu nereye isterse oraya götürür.”

Genç kadın, “Yanına bile yaklaşamadığım bir tılsımdan ne fayda göreceğim?” diyerek İblis’i odadan çıkarmış. Gelen horultulardan İblis’in uykuya daldığını anlar anlamaz da öğrendiklerini kocasına iletmek üzere yola çıkmış. Şehzade de hiç vakit kaybetmeden atına atlayıp en küçük kardeşinin sarayına varmış, olan biteni Anka’ya anlatmış.

Anka ertesi sabah erkenden kalkarak kuşlarından beşini yanına çağırması. “Şehzadeyi ötedeki dağda bulunan kaynağa götürün ve denizatları gelene dek orada bekleyin,” demiş. “Akan suyun içinde kırk denizatı belirecek. Su içmeye başladıklarından birini yakalayıp eyer ve dizgin takın, şehzadeyi de sırtına bindirin.”

Kuşlar şehzadeyi çok uzak olmayan o dağın başındaki kaynağa götürmüşler. Denizatları gelir gelmez de Anka’nın dediklerini bir bir yapmışlar. Şehzade denizatının sırtına biner binmez iyi huylu hayvancağızın ilk işi, “Emriniz nedir tatlı efendim?” demek olmuş.

“Yedinci denizin yüzeyinde bir ada vardır,” demiş şehzade. “Oraya gitmek isterim!” Şehzade göz açıp kapayıncaya kadar o adanın kıyısında bulmuş kendini. Atın üzerinden inmiş, dizgini alıp cebine koymuş ve öküzü bulmaya gitmiş. Kıyı boyunca ilerlerken bir Yahudi’yle karşılaşmış. Yahudi ona burada ne işi olduğunu sormuş.

Şehzade, “Deniz kazası geçirdim,” diye yanıtlamış. “Teknem ve sahip olduğum ne varsa battı. Ben de güçbela yüzerek kıyıya geldim.”

“Bense,” demiş Yahudi, “Rüzgâr İblisi’nin hizmetindeyim. Biliyorsundur, bu adada bir öküz yaşar. Gece gündüz onu gözlemek zorundayım. Sen de bu işi yapmak ister misin? Bütün gün şu hayvanı izlemekten başka yapacak bir işin olmaz.”

Şehzade bu fırsatın kaçırmamış. Öküzü göreceği an için sabırsızlanıyormuş. Su içme saati gelince Yahudi, öküzü yanına getirmiş. Şehzade öküzle baş başa kalır kalmaz hayvanın karnını yarıp altın kafesi çıkarmış ve aceleyle kıyıya yanaşmış. Cebindeki dizgini çıkardığı an denizatı ortaya çıkarak “Emriniz nedir tatlı efendim?” diye sormuş.

“Rüzgâr İblisi’nin sarayına gitmek isterim,” diye haykır-
mış şehzade.

Yine göz açıp kapayıncaya kadar sarayın önüne varmış-
lar. Şehzade karısını alıp yanına oturtmuş. Denizatı “Em-
riniz nedir tatlı efendim?” diye sorduğunda ona doğruca
Zümrüdüanka’ya gitmek istediğini söylemiş. Denizatı da on-
ları alıp götürmüştü. Bulutların üzerinde ilerleyerek Anka’nın
sarayına yaklaşıyorlarmış ki İblis uykusundan uyanmış. Sul-
tanın yine ortadan kaybolduğunu görünce hemen peşlerine
düşmüş. Sultan, İblis’in nefesini hissetmiş. İblis tam hepsini
yerle yeksan edecekken denizatı sırtındakilere aceleyle ka-
festeki güvercinin boynunu kırmalarını söylemiş. Şehzade
ile karısı tam zamanında denizatının dediğini yapmışlar.
Rüzgâr dinmiş ve İblis yok olmuş.

Büyük bir neşe içinde Anka’nın sarayına varmış, atı ser-
best bırakmışlar. Bir süre dinlenmişler. Ertesi gün ortanca
kardeşine, sonraki gün de en büyük kardeşine ziyarete git-
mişler. Şehzade ancak o zaman aslan eniştesinin aslanların
kralı, kaplan eniştesinin de kaplanların kralı olduğunu an-
lamış. Sonunda güzel genç kızlarla dolu olan kendi ülkele-
rine varmışlar. Büyük bir şölen vermiş, kırk gün kırk gece
eğlenmişler. Sonra da kalkıp şehzadenin kendi ülkesine var-
mışlar. Orada ejderhanın diliyle burnunu herkese göstererek
şehzadenin babasının arzusunu yerine getirmişler. Herkes
en küçük şehzadenin padişah olması gerektiğinde hemfikir
olmuş. Sonsuza dek mutlu mesut yaşamışlar.

Karga Perî

Bir varmış bir yokmuş. Bir oğlu olan bir adam varmış. Bu adam bütün gününü ormanda geçirir, ilk gelene satacağı kuşlar yakalarmış. Ancak günün birinde ölmesiyle oğlu yapayalnız kalmış. Genç adam, bir gün yerde bir kapan bulana kadar babasının mesleğini bilmiyormuş. O kapanı alıp ormana gitmiş, bir ağaca kurmuş. O sırada bir karga ağaca doğru uçunca kapan zavalı kuşu yakalayivermiş. Genç adam peşinden tırmanmış. Fakat karga genç adama onu bırakması için yalvarıp yakarmaya başlamış. Onu bırakırsa karşılığında kendisinden çok daha güzel ve değerli bir şey vermeyi vaat etmiş. Öyle çok yakarmış ki karga, genç adam sonuçta onu serbest bırakmış. Kapanı yeneden kurup beklemeye başlamış. Başka bir kuş gelip kapana tutulmuş. Genç adam yeniden ağaca tırmandığında karşısında daha önce hiç görmediği kadar güzel bir kuş bularak hayretler içinde kalmış.

Kuşa bakıp kıkırdarken karga yeniden belirerek, “Bu kuşu padişaha götür, senden satın alsın,” demiş. Bunun üzerine genç adam kuşu bir kafese koyup sarayın yolunu tutmuş. Padişah bu güzel yaratığı görünce neşeyle dolmuş. Genç adama o kadar çok para vermiş ki adam o parayla ne yapacağını bilememiş. Kuş ise altın bir kafese konmuş. Padişah gündüz demeden gece demeden o kuşa bakıp eğlenmiş.

Padişah'ın ise kuşu satan genç adamın servetini kıskanan bir gözdesi varmış. O adamı ayaklarının altına almak için kafa yormaya başlamış. Sonunda bir plan yaparak Padişah'a gitmiş: "İçinde yaşayacağı fildişinden bir sarayı olsa ne de mutlu olurdu bu kuş!"

"Doğru," diye yanıtlamış Padişah. "Ama onca fildişini nasıl bulacağım ki?"

"Size bu kuşu getiren adam," demiş gözde, "muhakkak fildişi de bulacaktır."

Böylece Padişah genç kuşçuyu çağırarak ona kuş için bir fildişi saray yapmasını emretmiş. "Fildişi bulabileceğini biliyorum," demiş Padişah.

"Aman padişah efendimiz!" diye yakarmış genç adam. "Onca fildişini nereden bulurum?"

"Orası senin bileceğin iş," diye yanıtlamış Padişah. "Ara-yıp bulmak için kırk günün var. Ama o kırk gün dolduğunda fildişleri burada olmazsa, başın ayaklarının yanına düşer!"

Genç adam derin bir sıkıntı içindeymiş. Hangi yoldan ilerleyeceğini düşünerek yürürken karga uçarak yanına gelip onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sormuş. Genç adam ona o küçük kuş yüzünden başına gelen büyük derdi anlatmış.

"Bunda korkacak ne var?" demiş karga. "Padişaha gidip kırk vagon şarap iste." Bunun üzerine genç adam saraya dönüp karganın söylediği kadar şarap istemiş. Vagonlarla geri dönerken karga yeniden yanına uçup, "Yakınlarda bir orman, bu ormanın sınırında da kırk büyük hendek vardır. Dünyanın her yerinden bir sürü fil bu hendeklerden su içmeye gelir. Şimdi gidip o hendeklerdeki suyu boşalt, şarapla doldur. Filler sarhoş olup sendeleyecek. Sen de dişlerini alır, padişaha götürürsün."

Genç adam kuşun dediklerini yerine getirerek yük vagonlarındaki şarabı boşaltıp yerini fildişiyle doldurmuş, sonra da saraya dönmüş. Padişah bir sürü fildişini görünce çok sevinmiş. Hemen sarayı yaptırtmış ve genç kuşçuyu hediyelere boğarak evine göndermiş.

Fildişi sarayındaki kuş ise o tünekten bu tüneğe atlıyor ancak hiç ötmüyormuş. “Ah, ah,” demiş sinsi danışman. “Keşke kuşun sahibi burada olsaydı da kuşçağız keyifle ötseydi.”

“Kim bilir sahibi kimdir, nerededir,” demiş Padişah kederle.

Sinsi danışman, “Onca fildişini bulup getiren, elbet kuşun sahibini de bulur,” diye yanıtlamış.

Bunun üzerine Padişah genç kuşçuyu bir kez daha çağırıp kuşu sahibini huzuruna getirmesini istemiş.

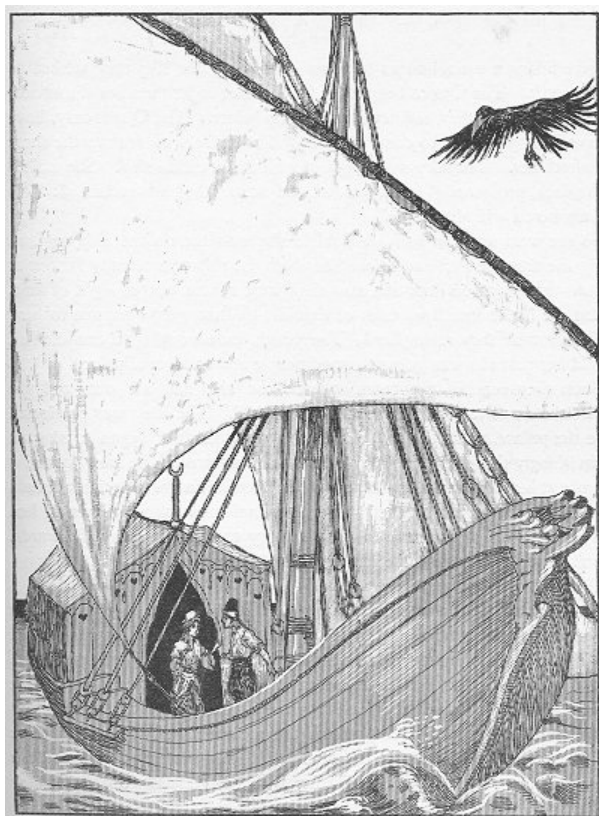
“Sahibinin kim olduğunu nereden bilebilirim? Ben tesadüfen bir ormanda buldum onu,” demiş kuşçu.

“Orasını sen bileceksin artık,” demiş Padişah. “Eğer o adamı bulup getirmezsен seni idam ettiririm. Bu iş için sana kırk gün veriyorum. Sakın uzatma.”

Genç adam evine dönüp çaresizlikten hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamış. Ama o da ne? Karga bir kez daha uçarak yanına gelerek neden ağladığını sormuş adama.

“Ben ağlamayayım da kimler ağlasın?” demiş zavallı genç. Sonra da kargaya başındaki yeni derdi anlatmaya başlamış.

“Böyle önemsiz bir şeye ağlamaya utanmıyor musun?” demiş karga. “Hemen padişaha gidip büyük bir tekne iste. Kırk hizmetçi alacak kadar büyük olmalı. Bir de güzel bir

bahçesi ile hamamı olmalı.” Genç adam hemen padişaha gidip yolculuğu için istediklerini iletmiş.

Tam da istediği gibi bir tekne hazırlatılınca genç adam yola çıkmış. Tam sağa mı yoksa sola mı gitse diye düşünürken karga uçarak gelip, “Tekneni hep sağa döndür, büyük bir dağ görene kadar ilerle. Bu dağın eteklerinde kırk peri yaşar. Tekneni görünce güvertesindeki her şeyi görmek için müthiş bir istek duyacaklar. Ama sen yalnızca kraliçelerinin tekneye çıkmasına izin vermelisin, zira kuşun sahibi odur. Ona tekneyi gösterirken yelkenleri aç ve eve dönene kadar asla durma,” demiş.

Genç adam teknesine binmiş, dümeni hep sağa kıırarak dağı görene kadar durmadan ilerlemiş. Deniz kıyısında yürümekte olan kırk peri varmış. Tekneyi görünce bu güzel şeyi incelemek için koşarak gelmişler. Perilerin kraliçesi, genç kuşçuya tekneyi, özellikle de içini gezdirip gezdiremeyeceğini sormuş. Genç adam da küçük bir tekne göndererek onu tekneye getirtmiş.

Peri, güzel tekne de bulunmaktan son derece mutluymuş. Kızların bulunduğu bahçede yürümüş. Hamamı görünce nedimelerine, “Buraya kadar geldiğime göre hamamı da kullanayım,” demiş. Böylece hamama girmiş. O yıkanıp paklanırken tekne yol almaya başlamış.

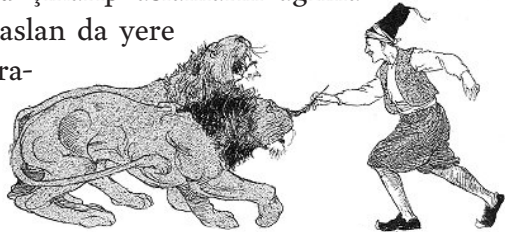
Peri hamamdan çıkana kadar epey bir yol katetmişler. Peri geciktiğini düşünerek acele ediyormuş ama güverteye çıktığında dört bir yanının deniz olduğunu görmüş. Bunun üzerine acı acı ağlamaya başlamış. Başına neler geleceğini, nereye götürüldüğünü, kimin ellerine düştüğünü sorup duruyormuş kendine. Genç kuşçu ise padişahın sarayına gittiklerini, iyi insanların arasında olacağını söyleyerek teselli etmiş onu.

Şehre varır varmaz padişaha teknenin döndüğü haber verilmiş. Genç kuşçu periyi saraya götürmüş. Fildişi kuş sarayının yanından geçerlerken kuş öyle güzel bir şarkıya başlamış ki duyanlar mest olmuş. Peri, kuşun şarkısını duyunca biraz rahatlamış diğer yandan padişah sevinçten âdeta uçuyormuş. Güzeller güzeli periyi de öyle sevmiş ki yanından bir an bile ayrılmıyormuş. Hemen düğün kurulmuş. Padişah sağında güzel peri, solunda güzeller güzeli kuşuyla dünyanın en mutlu insanıymış. Ancak kötücül danışmanın ruhunu kıskançlık sarmış bir kere.

Günün birinde padişahın karısı hastalıktan yataklara düşmüş. Ne denedilerse boşa. Bilgeler, onu ancak ardında bıraktığı peri sarayındaki bir ilacın iyileştirebileceğini söylemişler. Kötü danışmanın tavsiyesi üzerine genç kuşçu bir kez daha saraya çağırılmış, gidip ilacı bulması istenmiş.

Genç adam bir kez daha teknesine binmiş. Tam yola koyulacakmış ki karga gelip nereye gittiğini sormuş. Genç adam ona sultanın hasta olduğunu ve periler diyarından bir ilaç getirmek için emir aldığını söylemiş. “O zaman git,” demiş karga. “Sarayı dağın ardında bulacaksın. Kapısında iki aslan durur. Bu tüyü al. Ağızlarına onunla dokunduğunda sana pençelerini kaldırmayacaklardır.”

Genç adam tüyü almış, dağın eteğine varmış, teknesinden inmiş ve çok sürmeden sarayı bulmuş. Doğruca sarayın kapısına varmış. İki aslan kapıyı beklemekteymiş. Genç adam tüyünü çıkarıp aslanların ağızına deşdirdiği gibi iki aslan da yere uzanarak onun saraya gitmesine izin vermiş. Sarayın çevresindeki peri-

ler de genç adamı görmüş, görür görmez de kraliçelerinin hasta olduğunu tahmin etmişler. Götürüp ilacı vermişler ona. Genç adam zaman kaybetmeden gemisine binip padişahın sarayına dönmüş. Elinde ilaçla perinin odasına girdiği an karga birden omuzunda bitmiş. Hasta sultanın yatağına beraberce yaklaşmışlar.

Sultan ölümün eşiğindeymiş ama ilacın tadını alır almaz bir anda yeniden yaşama dönmüş. Gözlerini açıp genç kuşçuya bakmış. Omzundaki kargayı görür görmez de “Seni pis köle! Bu iyi genç adamın benim için bunca zahmete girmesine hiç üzülmez misin?” demiş. Sonra kocasına dönerek bu karganın bir zamanlar onun hizmetinde olduğunu, ancak hizmette kusur ettiğinde onu bir kargaya dönüştürdüğünü anlatmış. “Ancak,” diye eklemiş, “görüyorum ki bana karşı iyi niyetlidir. O yüzden onu affediyorum.”

Bu sözler üzerine karga birden titreyerek genç bir kıza dönüşüp kuşçunun karşısına dikilmiş. Öylesine güzelmış ki perilerin kraliçesinden aşağı kalır yanı yokmuş. Sultanın ricası üzerine padişah, karga-peri ile genç kuşçuyu evlendirmiş, kötü niyetli danışman ise sürgün edilmiş. Onun yerine kuşçu vezir ilan edilmiş.

Sonsuza dek mutluluk içinde yaşayıp gitmişler.

Kırk Şehzade ile Yedi Başlı Ejderha

Bir zamanlar kırk oğlu olan bir padişah varmış. Bu şehzadeler bütün gün ormanda gezer, kuş yakalayıp yabani hayvanları avlarlarmış. Fakat en küçükleri on dört yaşına geldiğinde, babaları oğullarının evlenme vaktinin geldiğini düşünerek hepsini çağırılmış ve arzusunu dile getirmiş.

“Evleniriz,” demiş kırk kardeş. “Ama ancak aynı ana babadan kırk kız kardeş bulduğumuzda.” Bunun üzerine Padişah böyle kırk kız kardeş bulmak için bütün ülkeyi aramış. Otuz dokuz kız kardeş olan aileler bulsa da kırk kız kardeş bulamamış.

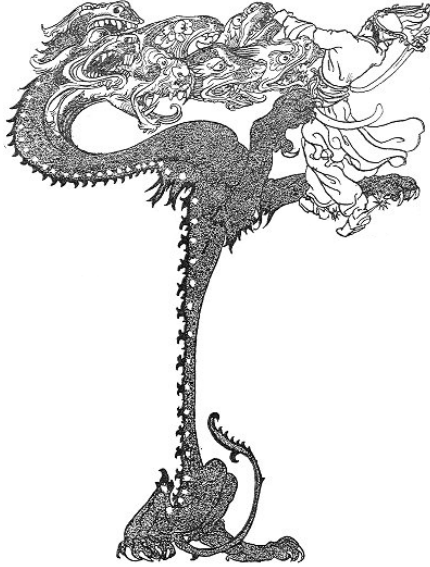
“En küçüğünüz başka bir eş alsın,” demiş Padişah oğullarına. Ama kırk kardeş buna razı gelmemiş ve babalarına isteklerini başka bir ülkede aramak için yalvarıp yakarmışlar. Padişah da ne yapsın, isteklerini geri çevirememiş, onlara izin vermiş. Ancak ayrılmadan önce hepsini huzuruna çağırıp şöyle demiş: “Size söyleyeceğim üç şeyi aklınızdan çıkarmayın. Yolculuğunuz sırasında büyük bir pınara denk geleceksiniz, sakın ola geceyi onun yakınlarında geçirmeyin. Pınarın ötesinde bir kervansaray vardır, orada da kalmayın. Kervansarayanın ardında ise geniş bir çöl uzanır. Orada da bir dakika olsun dinlenmeyin.” Şehzadeler babalarına bu sözleri akıllarında tutacaklarına dair söz verdikten sonra yükte hafif pahada ağır birkaç eşyayla birlikte atlarına atlayıp yola koyulmuşlar.

Çubuklarını tüttürüp kırk fincan kahve içerek yürümüş

de yürümüşler. Akşam çökerken büyük pınar karşılarında belirmiş. En büyük kardeş, “Doğrusu,” demiş, “Bir adım daha atacak hâlimiz yok. Hepimiz yorulduk, gece de çöktü. Kırk adamız, korkacak neyimiz var?” Böylece kardeşler atlarından inmiş, yemeklerini yemiş ve dinlenmek için uzanmışlar. Yalnızca on dört yaşındaki en küçük kardeşleri uyanık kalmış.

Vakit gece yarısını bulduğunda genç şehzade tuhaf bir ses duymuş. Kılıcını kaldırıp sesin geldiği yöne döndüğünde yedi başlı bir ejderha görmüş karşısında. İkisi de aynı anda birbirlerine doğru hamle yapmış. Ejderha şehzadeye üç kez saldırsa da ona zarar verememiş. “Şimdi sıra bende,” diye haykırmış genç şehzade. “İman edecek misin?” Bu sözlerin ardından canavara öyle bir darbe vurmuş ki yedi başın altısı birden kopmuş.

“Bir kez daha vur bana,” diye inlemiş ejderha.

“Olmaz,” diye yanıtlamış genç şehzade. “Ben bir kez geldim dünyaya.” Ejderha oracıkta parçalara ayrılmış. Kalan tek başıyla yuvarlana yuvarlana kuyunun kenarına gitmiş. “Her kim ki bu kuyudan ruhumu çıkarır,” demiş, “hazineme de sahip olur.” Sonra yedinci baş, kuyuya yuvarlanmış.

Genç şehzade bir ip almış. Bir ucunu bir kayaya, diğer ucunu kendine bağlamış, kuyuya inmiş. Kuyunun dibine vardığında karşısına demirden bir kapı çıkmış. Şehzade kapıyı açıp içinden geçtiğinde kendini bir sarayın içinde bulmuş. Öyle ihtişamlı bir saraymış ki bu, babasınınki bunun yanında virane kalırmış. Sarayın içinde yürüdükçe yürümüş. Her birinde bir genç kız bulunan kırk oda varmış sarayda. Kızların her biri de ellerinde nakış işleriyle oturmaktaymış. Arkalarında görkemli hazineler varmış. “İn misin cin misin?” diye haykırmış korkan kızlar.

“Sizin gibi insanım, bir faninin evladıyım,” diye yanıtlamış şehzade. “Az önce yedi başlı bir ejderhayı öldürdüm ve yuvarlanan başını takip ederek buraya geldim.”

Kırk genç kız bu sözleri duyunca öyle bir sevinmiş ki sevinçten şehzadeye sımsıkı sarılmış, onları burada bırakmaması için yalvarıp yakarmışlar. Özbeöz kardeş olduklarını söylemişler. Ejderha ailelerini öldürüp onları kaçırmış. Koca dünyada onları arayıp soracak bir kişi dahi yokmuş.

“Biz de kırk kardeşiz,” demiş genç şehzade. “Kendimize kırk genç kız aramaya çıktık.” Ardından kızlara önce kardeşlerinin yanına çıkacağını ama çok geçmeden onları almak için döneceğini söylemiş. Kuyudan çıkmış, pınarın başına gitmiş, yere uzandığı gibi de uyuyakalmış.

Kırk kardeş ertesi sabah erkenden kalkıp onları pınarla korkutmaya çalışan babalarına gülmüşler. Yeniden yola düşüp akşam çökene kadar dinlenmeden yürümüşler. Karşılarında bir kervansaray belirmiş. “Bir adım daha atamayız,” demiş en büyük şehzade. En küçükleri babalarının sözlerini hatırlatmakta ısrar etse de nafile. Abileri ona gülmüşler yalnız. Yiyip içmiş, dualarını etmiş, sonra da uykuya dalmışlar. Yalnız en küçük kardeş uyanık kalmış.

Vakit gece yarısını gösterdiğinde yine bir ses duymuş. Kılıcını kaptığı gibi dönmüş ve karşısında yine yedi başlı ejderhayı görmüş. Ancak bu kez eskisinden de büyükmüş. Ejderha hemen şehzadeye saldırmış fakat onu alt edememiş. Genç şehzade ise yine tek bir darbeyle ejderhanın altı başını kesivermiş. Ejderha ondan bir darbe daha vurmasını istediye de genç şehzade kabul etmemiş. Kalan baş kuyuya yuvarlanmış, genç şehzade ise peşinden gitmiş. Bir gece öncekinden de büyük bir saraya, çok daha değerli hazinelere rastlamış. Sonradan bulabilmek için kuyuya bir işaret bırakıp abilerinin yanına dönmüş. Büyük mücadelenin yorgunluğuyla da öyle derin bir uykuya dalmış ki abileri ertesi sabah onu sarsarak uyandırmak zorunda kalmışlar.

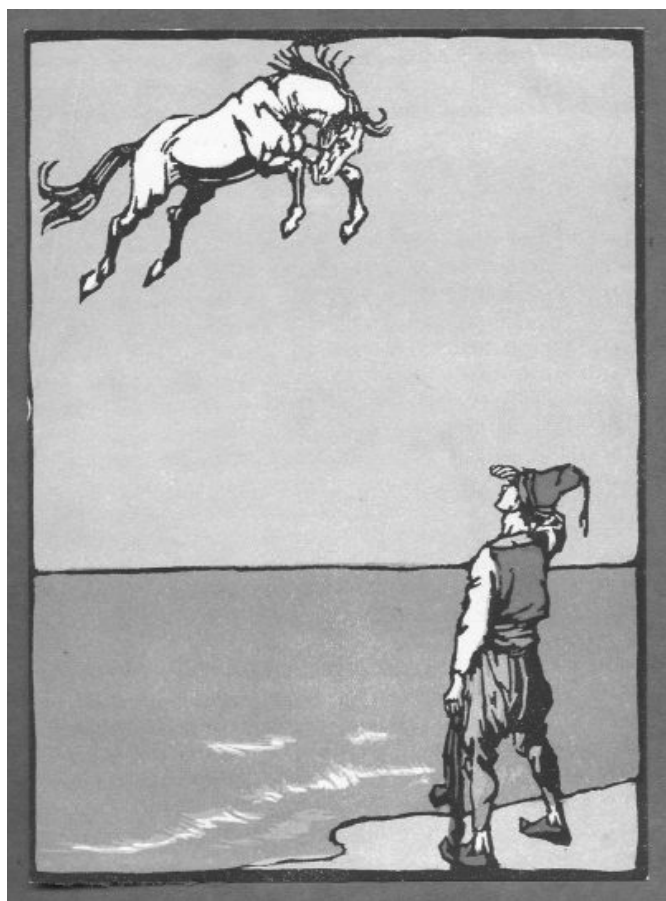
Kırk kardeş bir kez daha atlarına binip yola koyulmuş. Dere tepe düz gitmişler ve tam güneş batarken o da ne? Karşılarında uçsuz bucaksız bir çöl görmüşler. Hemen oracıkta yiyip içmişler. Tam yatmaya hazırlanıyorlarmış ki öyle bir gürleme, öyle bir haykırış duymuşlar ki sanki dağlar yerlerinden oynuyormuş.

Şehzadeler onlara yaklaşan koca yedi başlı ejderhayı görünce dehşete kapılmışlar. Ağzından ateşler saçan ejderha öfkeyle haykırmış: “İki kardeşimi öldüren hanginiz? Çıksın karşıma! Çıksın da icabına bakayım!”

En küçük şehzade bakmış ki kardeşleri korkudan ölmek üzere, onlara birinde büyük hazineler, diğerinde kırk kız bulunan iki kuyunun anahtarını vermiş. Kuyulardaki her şeyi eve götürmelerini, kendisinin de ejderhayı öldürüp peşlerinden geleceğini söylemiş. Otuz dokuz kardeş hiç zaman kaybetmeden atlarına binip dörtnala uzaklaşmaya başlamışlar. Kuyuların birinden hazineleri, diğerinden kırk kızı alıp babalarının evine dönmüşler. Şimdi bakalım en küçük şehzadenin başına neler gelmiş.

O ejderhaya, ejderha ona saldırmış ama yenişememişler. Ejderha, genç şehzadeyi alt etmeye çalışmanın boşuna olduğunu anlayarak ona şöyle demiş: “Eğer Çin-i Maçin’e gidip bana oranın padişahının kızını getirirsen, canını bağışlarım.” Şehzade bu öneriyi seve seve kabul etmiş, çünkü daha fazla dövüşmeye dayanacak takati kalmamış.

Çampalak (ejderhanın adı buymuş) prenze bir dizgin verip, “Buraya her gün otlamak için gelen güzel bir at vardır. Dizgini onun ağzına geçirip seni Çin-i Maçin İmparatorluğu’na götürmesini söyle!” Genç şehzade dizgini alıp atı beklemeye başlamış. Az sonra altın yeleli bir at havada uçarak gelmiş. Genç şehzade dizgini ağzına geçirir geçirmez at, “Ne emredersiniz küçük sultanım?” demiş. Genç şehzade kendini göz açıp kapayıncaya kadar Çin-i Maçin İmparatorluğu’nda bulmuş. Atından inmiş, dizgini almış ve şehre girmiş. İhtiyar bir kadının kulübesine rast gelince ona misafir kabul edip etmediğini sormuş. “Seve seve,” diye yanıtlamış ihtiyar kadın. Sonra ona bir yer hazırlamış. Genç

şehzade kahvesini yudumlarken ihtiyar kadına şehirde neler olup bittiğini sormuş. “Yedi başlı bir ejderha, sultanın kızına yanıktır,” demiş ihtiyar kadın. “Aralarında yıllardır süren bir savaş var. Canavar ülkemize öyle çektiriyor ki göğümüzde kuş uçmaz oldu.”

“Peki sultanın kızı nerede?” diye sormuş şehzade.

“Padişah’ın bahçesindeki küçük bir sarayda yaşar,” diye yanıtlamış genç kadın. “Zavallı kız dışarı adım atmaya bile korkuyor.”

Genç şehzade ertesi gün padişahın bahçesine gidip bahçıvandandan onu işe almasını söylemiş. Bahçıvan onu kabul edene kadar diller döküp yalvarmış. “Pekâlâ, seni işe alıyorum,” demiş bahçıvan. “Ama bahçedeki çiçekleri sulamaktan başka bir şey yapmayacaksın.”

Bir gün sultanın kızı genç şehzadeyi görüp pencerenin önüne çağırmış. Buralara nasıl geldiğini sormuş. Genç şehzade prensese babasının padişah olduğunu, bir yolculuk sırasında Çampalak’la dövuştüğünü ve ona sultanın kızını getireceğine söz verdiğini anlatmış. “Ama sakın korkma,” diye eklemiş. “Benim aşkım, o iblisin aşkından güçlüdür. Eğer benimle gelme cesareti gösterirseniz onu ortadan kaldırmamız bir yolunu bulacağım.”

Genç kız şehzadeye deli divane âşık olmuş. Esaretinden kurtulmaya da çok istekliymiş. Genç adama güvenmeye karar vermiş. Bir gece saraydan kaçarak doğruca Çampalak’ın yaşadığı çöle varmışlar. Yolda gelirken bir plan yapmışlar. Genç prenses, ejderhanın tılsımının ne olduğunu öğrenecekmiş. Ejderhayı ancak o şekilde yok edebilirlermiş.

Prensesi görünce Çampalak çok sevinmiş! “Hoş geldin, sefalar getirdin!” diye haykırmış. Onu sevip okşarken pren-

ses durmadan ağlıyormuş. Günler günleri, haftalar haftaları kovalamış ama prensesin gözlerinden yaş hiç eksik olmamış. “En azından bana tılsımının ne olduğunu söyle,” demiş bir gün genç kız, ejderhaya. “Eğer beni mutlu görmek istiyorsan ve sürekli sana kötü davranmamı istemiyorsan söyle.”

“Ah, ruhum benim!” demiş ejderha. “Tılsımım gidilmesi imkânsız bir yerde korunmaktadır. Komşu ülkede bulunan büyük bir sarayda. Oraya giden olsa da dönen olmamıştır.”

Şehzadenin daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı yokmuş, bu kadarı onun için yeterliymiş. Dizginini alıp bir kez daha deniz kıyısına gitmiş ve altın yeleli atını çağırmış. “Ne emredersiniz küçük sultanım?” demiş at. “Beni komşu ülkeye, ejderha Çampalak’ın tılsımının bulunduğu saraya götürmeni istiyorum,” diye haykırmış genç şehzade. Göz açıp kapayana kadar da sarayı karşısında bulmuş.

At, genç şehzadeye şöyle demiş: “Saraya vardığımızda dizgini iki demir kapıya bağla. Bir kez kişneyip demir nal-larımı birbirine vurduğumda bir kapı açılacak. Bu açılan kapıda bir aslanın ağzını göreceksin. Eğer aslanı tek darbe-de öldüremezsen hemen kaç, yoksa ölürsün.” Genç şehzade bu sözleri dinledikten sonra saraya doğru yola çıkmış. Atını dizginiyle iki demir kapının arasına bağlamış. At kişneyince kapı açılmış. Genç şehzade açılan kapıda beliren aslan ağzına tüm gücüyle vurup ikiye bölmüş. Sonra aslanın karnını kesip içinde üç güvercin bulunan altın kafesi çıkarmış. Güvercinler öyle güzelmış ki bütün dünyada bir eşleri daha yokmuş. Şehzade güvercinlerden birini alıp usulca okşamaya başlamış, sonra da birden pırrr!

Kuş elinden kaçırvermiş. At da hızla peşinden fırlayıp onu yakalamış ve boynunu kırarak genç şehzadeye yardım etmiş.

Şehzade yeniden atına binip göz açıp kapayana kadar bir kez daha Çampalak'ın sarayına varmış. Sarayın kapısında ikinci güvercini de öldürmüştü. Böylece ejderhanın odasına girebilmiş. Orada çaresiz bir canavar görmüştü. Ruhu çekilmiş yatıyormuştu. Genç şehzadenin elinde güvercini görünce, ölmeden önce onu son bir kez okşamak için şehzadeden izin istemiş. Şehzadenin kalbini merhamet duygusu sarmış. Tam kuşu ona uzatacakmış ki prenses koşarak gelip güvercini şehzadenin elinden alarak öldürmüştü. Ejderha da gözlerinin önünde yok olup gitmişti. "Güvercini ona vermemen," demiş at, "senin için iyi oldu. Çünkü eğer vermiş olsaydın, ejderha yeniden canlanacaktı." Bunları söyledikten sonra at, dizginiyle beraber ortadan kaybolmuş.

Prens ile şehzade ejderhanın hazinelerini alarak Çin-i Maçin İmparatorluğu'na gitmişler. Padişah, kızı ortadan kaybolduğundan beri üzüntüden hasta yatmaktaymış. Krallığın dört bir yanını boş yere arayıp taradıktan sonra kızının ejderhanın eline düştüğüne ikna olmuş. Ama o da ne? Kızı, bir padişahın oğluyla el ele karşısında durmaktaymış. Bütün şehirde sonu gelmez bir düğün kurulmuş. Sonra bir dizi askerle birlikte şehzadenin babasına gidilmiş. Orada da şehzadenin öldüğü sanıldığından onu kanlı canlı karşılarında görüp de ağzından yedi başlı üç ejderha ve kırk genç kızla ilgili hikâyesini dinleyince gözlerine de kulaklarına da inanamamışlar.

Kırkınıc kızı, sabırla onu beklemiş bunca zaman. şehza-
de karısına dönüp, “İkinci eşimi selamla!” demiş.

“Sen ki beni ejderhanın elinden kurtardın,” diye yanıt-
lamış Çin-i Maçın prensesi, “ben de bu kızı sana veriyorum.
Onunla ne dilerse yap!” İkinci gelin için de bir d   n ku-
rulmuş. Yılın yarısını şehzadenin babasının hükmettiği  l-
kede, diğer yarısını ise Çin-i Maçın İmparatorluğu’nda geçi-
rerek mutluluk içinde yaşayıp gitmişler.

Dünyanın En Güzel Kızı

Bir zamanlar tek oğlu olan bir padişah varmış. Babası ona gözü gibi bakar, ne isterse anında önüne serermiş.

Bir gece Şehzade'nin rüyasına bir derviş girip ona dünyanın en güzel kızını göstermiş. Genç Şehzade'nin kalbine o an aşk ateşi düşüvermiş. O günden sonra şehzade bambaşka biri olmuş. Yemeden içmeden kesilmiş. Uyku artık ne keyif veriyormuş ne de rahatlatıyormuş. Günden güne sararıp solmaya başlamış. Doktor üstüne doktor çağırmışlar. Büyücülere başvurmuşlar. Ama hiçbiri bu derdin ne olduğunu çözememiş, çaresini de bulamamış.

Hasta Şehzade babasına şöyle demiş: “Padişah efendim, babacığım, ne hekimler ne bilgeler çare olabilir derdime. Onları boş yere yorma. Derdimin dermanı dünyanın en güzel kızıdır. Ya canım olacak ya canımı alacak.”

Padişah, oğlunun bu sözleri üzerine korkuya kapılmış. İşi gücü bırakmış, genç kızı delikanlının kafasından atmak için uğraşır olmuş. “Böyle bir şeyi düşünmek bile tehlikeli,” demiş. “Zira onun aşkı senin ölümün olur.” Ama oğlu günden güne erimeye devam ediyor, hayattan hiç keyif almıyormuş. Babası oğluna tekrar tekrar arzusunun ne olduğunu söylemesini, ne isterse anında yerine getirileceğini söylemiş. Ama oğlu her seferinde, “Bırak da dünyanın en güzel kızı-

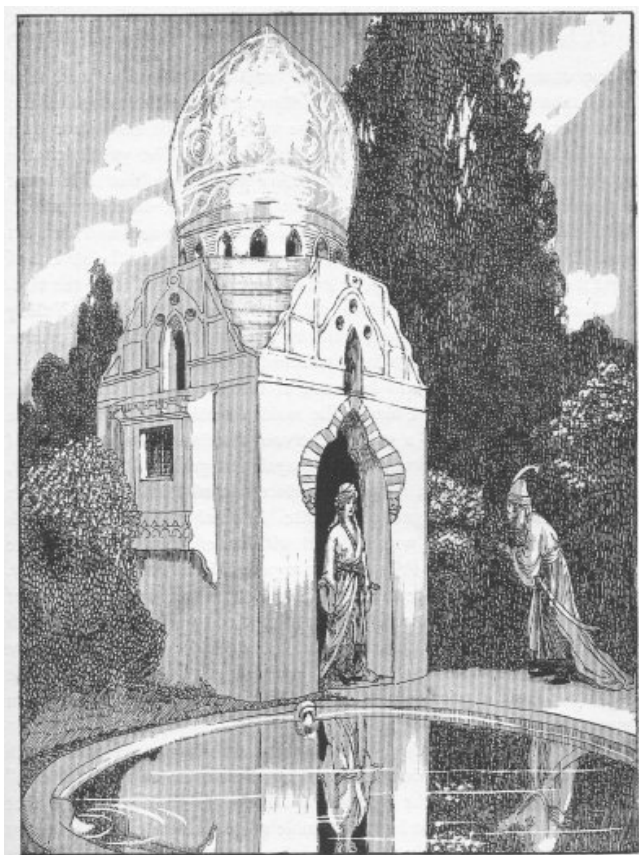
nı arayayım,” diyormuş. Padişah sonunda kendi kendine, “Eğer ona izin vermezsem eriyip bitecek. Giderse daha kötü ne olabilir ki?” diye düşünmüş. Daha sonra, “Tamam oğlum, sevdanın peşinden git. Allah’ın merhameti üzerine olsun,” demiş.

Şehzade hemen ertesi gün yola düşmüş. Sevgilisinin, dünyanın en güzel kızının peşinden dere tepe düz gitmiş, uçsuz bucaksız çölleri geçmiş, ıssız yolları aşmış. Nihayet bir deniz kıyısına varana dek hiç durmamış. Kıyıya vardığında zavallı bir balığın kumların üzerinde kıvrandığını görmüş. Balık, Şehzade’den onu yeniden suya atmasını istemiş. Şehzade de balığa merhamet edip onun isteğini yerine getirmiş. Bunun üzerine küçük balık ona üç pul verip, “Başın derde girerse bu pulları yak,” demiş.

Genç Şehzade yeniden yola koyularak geniş bir çöle varana dek yürümüş. Çöle vardığında hemen önünde topal bir karınca görmüş. Küçük yaratık, Şehzade’ye bir düğüne gittiğini ama çok hızlı gittiklerinden arkadaşlarına yetişemediğini söylemiş. Bunun üzerine Şehzade karıncayı eline alıp arkadaşlarının yanına götürmüştü. Ayrılırken karınca ona kanadından küçük bir parça vererek, “Başın derde girerse bu kanadı yak,” demiş.

Genç adam yeniden yola düşmüş. Keder dolu bir anında büyük bir ormanın girişine varmış. Orada büyük bir yılanla mücadele eden küçük bir kuş görmüş. Küçük kuş delikanlıdan yardım istemiş. Şehzade de yılanı tek bir darbeyle ikiye ayırmış. Kuş, Şehzade’ye üç tüy vermiş. “Başın derde girerse,” demiş, “bu tüyleri yak.”

Genç Şehzade heybesini yüklenip yenden yollara düşmüş. Dağları aşmış, denizler geçmiş, büyük bir şehre varmış. Burası dünyanın en güzel kızının babasının ülkesiymiş. Şehzade doğruca saraya giderek Allah'ın emriyle padişahın kızını istemiş. "Olmaz," demiş Padişah. "Önce senden isteyeceğim üç görevi yerine getirmelisin. Ancak o zaman dileğini kızıma açabilirsin."

Bu sözlerin ardından Padişah bir yüzük çıkarıp denize fırlatmış. Şehzade'ye de, "Eğer üç gün içinde o yüzüğü bulup bana getirmezsen ölürsün," demiş. Şehzade'nin aklına heybesindeki üç pul gelene kadar kara kara düşünmüş. Pulları yaktığı anda küçük balık karşısında belirip "Emriniz nedir sultanım?" diye sormuş. "Dünyanın en güzel kızının yüzüğü denizin dibinde. Onu geri istiyorum," demiş şehzade. Balık hemen yüzüğü aramaya başlamış ama bulamamış. İkinci kez dalmış, yine bulamamış. Üçüncü kez daldığında denizin yedi kat dibine inmiş, bir balık yakalamış, onu ikiye yarıp yüzüğü bulmuş. Genç Şehzade yüzüğü Padişah'a vermiş. Padişah da yüzüğü kızına vermiş.

Sarayın yakınlarında çakıl ve tahıl dolu bir mağara varmış. "İkinci görevin," demiş Padişah, "tahılı çakıldan ayırmaktır." Genç adam mağaraya girmiş, karıncanın kanadını çıkarıp yakmış. Bunun üzerine bütün mağara karıncalarla dolmuş. Hemen işe koyulup telaşla tahılları taşımışlar. Gün neredeyse batmak üzereyken genç Şehzade ikinci görevin tamamlandığı haberini göndermiş.

"Sırada üçüncü görev var," demiş Padişah. "Sonra kızımı alabilirsin." Hemen bir hizmetçi çağırıp yolda gelir-

ken kafasını kestirmiş. Sonra şehzadeye dönüp şöyle demiş: “Eğer bu kızı hayata döndüremezsen kesilen senin başın olur.” Genç şehzade derin düşünceler içinde saraydan ayrılmış. Sonunda kuşun verdiği tüylerin ona yardımcı olabileceğini düşünmüş. Hemen tüyleri çıkarıp yakmış. O da nesi?

Göz açıp kapayana kadar kuş karşısında belirmiş. Genç adam kederle ona verilen görevi anlatmış kuşa.

Kuşun peri arkadaşları varmış. Gökyüzüne doğru kanat çırpmış, çok geçmeden de gagasında bir testi suyla geri dönmüş. “Ölüyü bile canlandıracak kutsal bir su getirdim sana,” demiş kuş. Şehzade yeniden saraya dönmüş. Genç kızın üzerine suyu serpiştirir serpiştirmez hizmetçi hiç ölmemiş gibi ayağa fırlamış.

Bu esnada bütün olan bitenleri dünyanın en güzel kızı da duymuş. Şehzade’nin huzuruna getirilmesini emretmiş. Genç kız mermerden bir sarayda yaşamaktaymış. Sarayın hemen önünde dört derenin suyuyla dolan altın bir havuz varmış. Bu sarayın avlusunda devasa ağaçlarla, hoş kokulu çiçeklerle ve şakıyıp duran kuşlarla dolu büyük bir bahçe varmış. Genç Şehzade’ye cennet gibi görünmüş bu bahçe.

Sarayın kapısı aniden açılınca bahçeye öyle bir ışık dolmuş ki Şehzade’nin gözleri kamaşmış, göremez olmuş. Sarayın kapısında beliren dünyanın en güzel kızıymış ve o muazzam ışık, ıslıl ıslıl iki yanağının pembeliğinden yayılmaktaymış. Genç kız şehzadeye yaklaşıp ona bir şeyler söylemiş ama genç adam, kızın karşısında bayıldığından hiçbir şey anlamamış. Şehzade kendine geldiğinde onu genç kızın sarayına götürmüşler. İçeride dünyanın en güzel kızını gö-

rünce çok mutlu olmuş. Kızın yüzü hurilere, varlığı perilere benziyormuş.

“Ah, Şehzadem!” diye başlamış genç kız. “Sen ki Şah Süleyman’ın oğlusun, derin kederime ancak sen derman olursun. Sohbahar İblisi’nin devasa bahçesinde şarkı söyleyen bir nar dalı var. Eğer onu bana getirirsen sonsuza dek senin olurum.”

Genç adam bu işi kabul ederek yola koyulmuş. Hiç durmadan aylarca yürümüş, ıssız çölleri, yolsuz dağları aşmış. “Ey yüce Yaradan,” demiş iç çekerek. “Bana doğru yolu göster!”

Her sabah kalkıyor, bir gece önce yorgunluktan nerede çöküp kaldıysa oradan yola devam ediyormuş. Günler günleri kovalarken yol onu bir dağın eteklerine götürmüştü. Öyle bir gürültü, öyle bir curcuna kopmuş ki o an, genç Şehzade bir an kıyamet günü gelip çattı sanmış. O kudretli sesle dağlar sarsılmış, kayalar yerlerinden yuvalarından kopmuş. Genç adam bunu yapan bir dost mu düşman mı, in mi cin mi bilmiyormuş. Korkudan titreye titreye ilerlerken ses giderek yükselmiş, etrafını toz duman sarmış. Nereye gittiğinden bile habersizmiş ama duyduklarından biliyormuş ki Sonbahar İblisi’nin küçük bahçesine gelmek için ardında bıraktığı altı aylık yolculuğunun sonucunda karşısına çıkan bu curcuna, bu feryat, bahçe kapısının tılsımıymış.

Biraz daha yaklaşıncı küçük bahçenin kapısı görünür olmuş. Kapıdaki tılsımların haykırışlarını da daha net duymaya başlamış. Kapıdaki nöbetçiye de fark etmiş tabii. Hemen ona yaklaşıp derdini anlatmış. “Ama bu korkunç kargaşadan korkmuyor musun?” diye sormuş nöbetçi. “Tılsımların bunca sabırsız haykırışları senin yüzünden değilmiş gibi... Ben bile korktum doğrusu!”

Ama genç adam şarkı söyleyen nar dalını sorup durmuş, başka da tek söz etmemiş.

“Zorlu bir iş bu,” demiş nöbetçi. “Ama madem korkmuyorsun, belki de başarırsın. Buradan üç ay mesafede, tılsımların olduğu başka bir yere denk geleceksin. Orada da bir bahçe var. Nöbetçisi de annem. Ama ne olursa olsun ona yaklaşma. Onun sana çok yaklaşmasına da izin verme. Benim selamlarımı ilet. Ancak o sana sorana kadar sakın derdini dökme.”

Genç adam bu sözler üzerine ikinci bahçeye doğru yola çıkmış. Üç aylık bir yolculuktan sonra müthiş bir gürültü ve sarsıntı kopmuş. Öyle ki bir önceki gürültü yanında hiç kalmış. Karşısında Sonbahar İblisi’nin büyük bahçesi duruyormuş. O korkunç ses de bahçenin tılsımlarından geliyormuş. Genç adam bir kayanın dibine uzanmış. Ona doğru yaklaşan bir insan görene kadar beklemiş. Karşısındaki yaklaştıkça

onun ihtiyar bir kadın olduğunu fark etmiş. Üç otuz kış görmüş bir kocakarı. Başındaki saçlar kar gibi bembeyazmış. Gözlerinin etrafında kırmızı halkalar varmış. Kaşlarıysa yay gibiymiş. Gözlerinde cehennem ateşleri yanmaktaymış. Tırnakları iki arşın boyundaymış neredeyse. Dişleri çırpı gibiymiş. İki dudağı tek çenedeymiş. Bir asaya dayanarak yürüyor, her adımında burnundan nefes alıp öksürüyor, sonra da hapşırmış. Koca terlikleriyle acılar içinde ilerlerken, “Ah aman! Ah aman!” diye inliyormuş. Öyle ki konuşuna asla ulaşamayacakmış gibi görünüyormuş. Karşındaki kadın, küçük bahçedeki nöbetçinin annesiymiş. O da büyük bahçede nöbet tutmaktaymış.

Nihayet Şehzade’ye yaklaşıp burada ne aradığını sormuş. Şehzade, kadına oğlunun selamlarını iletmiş. “Ah o serseri!” demiş ihtiyar kadın. “Nerede gördün onu? Demek benim hayta evladım sana merhamet edeceğimi düşünmüş de buralara göndermiş. Gel de sonun elimden olsun.” Bunları söyledikten sonra Şehzade’yi tuttuğu gibi, “Haydi Kulaksız!” diye haykırmış. O an bir şey genç Şehzade’ye doğru koşarak gelmiş. Genç adam ne olduğunu bile anlamadan kendini o yaratığın sırtında bulmuş. Aşağı baktığında bir kurbaga gibi duran, gözsüz kulaksız bir yaratığın tepesinde olduğunu anlamış. Adı Kulaksız’mış. Şehzade’yi alıp götürmüş. İlk gördüğünde bir kurtçuk kadar küçük olan bu yaratık, Şehzade’yi sırtına alır almaz üç sıçrayışta koca okyanusu aşan devasa bir varlığa dönüşmüş. “Burada gördüğün, duyduğun ne varsa kimseye bahsetme sakın. Anlatırsan, peşini bırakmaz hiçbirisi,” demiş ve ortadan kaybolmuş.

Şehzade’nin karşısında dalgalanan bir suyun içindeymişçesine rüyayı andıran devasa bir bahçe uzanmaktaymış. Bu bahçenin ne ucu varmış ne de bucağı. Öyle ağaçlar, öyle çiçekler, öyle tatlı meyveler varmış ki hiçbir âdem daha önce

böylesini görmemiş. Ne yana dönerse dönsün yumuşacık kanat hışırtıları, bülbüllerin şarkıları duyulmaktaymış. Bahçenin atmosferi, ölmez bir şarkıyı andırıyormuş. Genç adam etrafını izlerken aklı başından gitmiş. Bahçenin içinde ilerlemeye başlamış. Derken çok yakınından yürek paralayan acı bir inleme duyunca aklına nar dalları düşmüş. Gözleri her yerde nar dalını aramış ama boşuna. Sonunda bahçenin tam ortasına gelmiş. Burada bir çeşme ile çiçeklerden yapılma küçük bir saray varmış. Nar dalları da bu çiçekten sarayın üzerinden sarkıyor, narlar dallarda lamba gibi parlıyormuş. Genç adam bir dalı koparıvermiş. Koparır koparmaz da korkunç bir çığlık sarmış etrafı.

“Bir insanoğlu bizi alıyor

Bizi bir insanoğlu öldürüyor!”

Genç adamın bahçeden kaçmak için çok az zamanı varmış. “Çabuk ol! Koş!” diye haykırmış onu kapıda bekleyen Kulaksız. Genç şehzade Kulaksız’ın sırtına atlayıvermiş. Birkaç sıçrayışta okyanusu geçmişler. Genç adam ancak o zaman nar dalına bakmayı akıl etmiş. Dalın üzerinde elli nar varmış. Her birinin sesi farklıymış ve her biri farklı bir şarkı söylemekteymiş. Sanki dünyanın bütün melodileri tek bir yere toplanmış gibiymiş. Bu sırada ihtiyar kadının, üç otuz kış görmüş kocakarının yanına varmışlar.

“Elindeki nar dalını iyi koru,” demiş ihtiyar kadın. “Gözünün önünden sakın ayırma. Eğer evliliğinin ilk gecesinde karınla hiç uyumadan onların müziğini dinlersen, bu narlar seni sever. Ondan sonra da hiçbir şeyden korkmana gerek kalmaz. Seni bütün dertlerden korurlar.”

Genç adam ihtiyar kadından ayrılıp oğlunun yanına varmış. Ona da annesinin selamlarını iletmiş. Oradan da biricik sevgilisinin, dünyanın en güzel kızının yanına varmış.

Kız büyük bir sabırsızlıkla Şehzade'yi beklemekteymiş, zira o da gönlünü Şehzade'ye düşürmüştü. Yolda sevdiğinin başına bir şey gelir endişesiyle geçmekteymiş günleri. Elli narın elli farklı sesle söylediği elli farklı şarkıyı duyar duymaz kalbini bu güzel müziğe açmış. Şehzade'yi karşılamak için koşarak dışarı çıkmış. İki gencin neşe dolu kucaklaşmasıyla narlar öyle güzel bir melodiye başlamış ki dünyada eşi benzeri yokmuş bu melodinin. Ancak mezarın ardındaki ölümsüz dünyada duyulmuş böylesi. Kırk gün kırk gece süren bir düğün kurulmuş. Kırkuncu gün padişahın oğlu gelinin yanına gitmiş. Beraberce uzanıp narları dinlemişler. Gün yeniden doğduğunda doğrulmuşlar. Nar dalı, iki gencin sevdaları karşısında sevinç dolmuş. Beraberce Şehzade'nin ülkesine doğru yola çıkmışlar. Orada da bir düğün kurulmuş. Padişah öyle mutluymuş ki ülkenin yönetiminden çekilerek yerini oğluna, "Nar Dalının Sultanı"na bırakmış.

Kırk Perinin Padişahı

Çok çok eski zamanlarda, perilerin hüküm sürdüğü çağlarda, bir padişahın dolunay kadar güzel, servi ağacı gibi ince, gözleri kömür, saçları gece karası, kaşları yay ve kir-pikleri ok gibi bir kızı varmış. Padişahın sarayının bir bahçesi varmış. Bu bahçenin ortasında da bir gölet. Genç kız bütün gün orada oturup dikiş diker, nakış işlemiş.

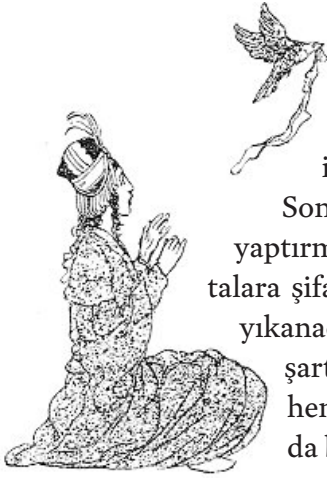
Günün birinde yüzüğünü dikiş tablasının üzerine koymuş. O sırada gelen küçük bir güvercin yüzüğü aldığı gibi uçup gitmiş. Bu güvercin öyle güzel, öyle güzelmış ki genç kız görür görmez vurulmuş ona. Ertesi gün aynı tablaya bileziğini bırakmış. Güvercin anında yeniden ortaya çıkıp bileziği de kapmış. Genç Sultan öyle bir aşka düşmüş ki yemeden içmeden kesilmiş. Gün doğup da güvercin gelsin diye sabırsızlıkla bekler dururmuş. Üçüncü gün dikiş tablasını yine yanında taşıyarak üzerine iğne oyalı bir mendil koymuş. Kendi de hemen yakınına oturmuş. Güvercini beklemeye başlamış. Beklemiş, beklemiş, derken o da ne? Güvercin birden Sultan'ın yanında bitmiş. Mendili kaptığı gibi de uçup uzaklara gitmiş. Genç kızın ayağa kalkacak hâli bile yokmuş. Kederle ağlayarak saraya dönünce kendini üzüntüyle yere atmış.

İhtiyar dadısı koşarak gelmiş yanına. “Ah Sultanım!” diye haykırmış. “Sizi böyle üzen, ağlatan nedir? Ne iyileştirir sizi?”

“Hastayım ben, kalbim hasta!” demiş kız. Sonra da öncekinden de büyük bir acıyla ağlayıp inlemeye başlamış.

İhtiyar dadı bu olaydan Padişah'a bahsetmeye korkmuş;

zira Sultan, Padişah'ın tek kızıymış. Ancak kızın günden güne solmakta olduğunu, ağlayıp hıçkırmaya devam ettiğini görünce bütün cesaretini toplayarak Padişah'ın huzuruna çıkıp ona kızının eleminden bahsetmiş. Padişah çok korkmuş. Hemen kızını görmeye gitmiş. Ülkedeki bütün bilgele-ri, bütün zeki hekimleri çağırmış ama hiçbir kızının hasta-lığına deva bulamamış.

Ertesi gün Padişah'ın veziri şöyle demiş: “Bilgeler ve hekim-ler Sultanımıza yardım edemez. Onu iyileştirebilecek yegâne ilaç, başka bir yerde gizlidir.”

Sonra Padişah'a büyük bir hamam yaptırmasını, oradaki suyun bütün has-talara şifa olacağını, ancak orada her kim yıkanacaksa hayat hikâyesini anlatması şartı koymasını söylemiş. Padişah da hemen bir hamam yaptırmış. Sonra da bütün şehre bu hamamın kellerde saç çıkartacağını, sağırların kulağını, körlerin gözünü açacağını, yatalakları ayağa kaldıracağını duyurmuş. İnsanlar kalabalık gruplar hâlinde ücretsiz yıka-nabilecekleri bu hamama akın ederek dertlerine deva bul-muş, hayat hikâyelerini anlatmış ve evlerine dönmüşler.

Aynı şehirde yaşayan kel bir oğlanla yatalak anası da mucizevi hamamın ününü duymuş. “Biz de gidelim,” de-miş oğlan. “Bakarsın ikimiz de deva buluruz.”

“Ayağa kalkamıyorken oraya nasıl gideyim?” diye inle-miş ihtiyar kadın.

Kel kafalı oğlan, “Ah, onu hallederiz,” diyerek anasını sırtlanıp hamama doğru yola koyulmuş.

Ancak yol uzunmuş. Gide gide nehir kenarında bir düzlüğe varmışlar. Artık iyiden iyiye yorulmuş olan oğlan, anasını yere indirmiş. Tam o sırada sırtında büyük bir su testisi taşıyan bir horozun aceleyle yanlarından geçtiğini görmüşler. Genç adam bu horozun su testisiyle nereye gittiğini merak edip hayvancağızın peşine düşmüş. Horoz, devasa bir kale duvarının önüne varmış. Duvarın alt tarafındaki küçük bir delikte su çağıldamaktaymış. Genç adam horozu izlemeye devam ederek güçlükle delikten geçince kendini devasa bir sarayın karşısında bulmuş. Hayretten gözleri de ağzı da kocaman açılmış. Saraya uzanan yolda başka kimsecikler yokmuş. Genç adam yol boyunca ilerlemiş. Girişten tavan arasına kadar bütün odaları gezmiş. Yorgun düşene kadar bu ihtişama hayretler ederek gezmeye devam etmiş. “Keşke burada kimin yaşadığını görseydim,” demiş kendi kendine. Sonra da gelen giden olursa rahatlıkla gözleyebileceği büyük bir silah deposuna gizlenmiş.

Çok geçmeden pencereden içeri üç güvercin girmiş uçarak. Hafif bir titremenin ardından üçü de güzel mi güzel genç kızlara dönüşmüşler. Öyle ki bizim kel kafalı oğlan hangisine bakacağını şaşırmış.

“Eyvah, eyvah!” diye haykırmış üç genç kız. “Çok geçtik! Padişahımız az sonra burada olur. Henüz hiçbir şey hazır değil.” Derken biri süpürgeyi alıp her yeri temizlerken ikincisi sofrayı kurmuş. Üçüncüsüyse türlü türlü yemek getirmiş. Sonra üç kız yeniden titreyerek güvercine dönüşmüş, pencereden uçup gitmişler.

Bu arada kel kafalı oğlan da çok acıktığını fark ederek kendi kendine, “Nasılsa kimse beni görmüyor. Neden şu masadan bir iki lokma bir şey almayayım?” demiş. Saklandığı yerden elini masaya doğru uzatmış ancak tam yemeklere

ulaşacakken parmaklarına öyle bir şaplak yemiş ki eli şişmiş. Bu kez diğer elini uzatmış ama sonuç yine aynı olmuş. Genç adam korkuya kapılmış. Elini çeker çekmez içeri beyaz bir güvercin girmiş. O da hafif bir titremenin ardından yakışıklı bir delikanlı oluvermiş.

Hemen bir dolaba doğru yürüyerek içinden bir yüzük, bir bilezik ve iğne oyalı bir mendil çıkarmış. “Ah, ne talihli bir yüzüksün sen!” diye haykırmış. “O güzel parmağına taktı seni. Ah, şanslı bilezik, o güzel bileğinde taşıdı seni!” Genç adam bunları söyledikten sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamış. Gözlerini de iğne oyalı mendille silmiş. Daha sonra hepsini dolaba koymuş, yemeklerin tadına bakmış ve uykuya çekilmiş.

Kel kafalı oğlan sabahı zor etmiş. Gün doğunca yakışıklı delikanlı uyanmış, titreyerek yeniden beyaz bir güvercine dönüşmüş, sonra da pencereden uçup gitmiş. Kel kafalı oğlan saklandığı yerden çıkarak hemen avluya inmiş, bahçeyi geçip duvardaki delikten dışarı çıkmış.

Yalnız kaldığı için ağlayan anasını bulup dertlerinin çok yakında sona ereceğini söyleyerek onu teselli etmiş. Anasını yeniden sırtına alıp yola düşmüş, hamama varmış. Yıkanır yıkanmaz ihtiyar kadın ayaklanmış, kel kafalı oğlanın da saçları yeniden çıkmış. Sonra hikâyelerini anlatmaya başlamışlar. Padişahın kızı genç adamın gece yarısı görüp duyduklarını dinleyince aniden şifa bulmuş. Yatağından kalkıp genç adama eğer onu bahsettiği kuleye götürürse ona büyük bir hazine bahşedeceğini söylemiş. Böylece genç adamla

prenses yola koyulmuş. Genç adam ona sarayın duvarlarını göstererek delikten geçmesine yardım etmiş. Onu güvercinlerin odasına götürdükten sonra saklandığı yeri de göstermiş. Daha sonra büyük bir hazineyle ve derdine deva bulmuş hâlde evine dönerek annesiyle mutlu mesut yaşamaya devam etmiş.

Akşama doğru üç güvercin odaya dönmüş. Etrafı ovup temizlemiş, masaya yemekleri koymuş, sonra da uçup gitmişler. Çok geçmeden beyaz güvercin de uçarak gelmiş. Genç prenses sevgili güvercinini bir kez daha görmenin mutluluğuyla uçuyormuş âdeta. Fakat güvercin dolunay gibi parlayan yakışıklılığıyla genç bir delikanlıya dönüştüğünde neredeyse kendinden geçecekmiş. Adamın büyüleyici yüzünden alamamış gözlerini.

Genç adam dolaba giderek kapağını açmış, kıza ait olan yüzüğü, bileziği ve mendili çıkarmış. “Ah yüzük! Ne mutlu sana ki o güzel parmağına taktı seni! Ah bilezik, ne mutlu sana ki o güzel bileğinde taşıdı seni!” diye ağlamış. Sonra oyalı mendili alarak gözyaşlarını silmiş. Tüm bunları izleyen genç kız daha fazla dayanamamış. Parmaklarıyla saklandığı yerin kapısını tıkladı. Delikanlı yaklaşıp kapıyı açtığı anda gönlünün sultanıyla karşılaşmış. Özlem gözyaşları yerini mutluluk gözyaşlarına bırakmış.

Genç kadına bu peri sarayına nasıl geldiğini sormuş. Prenses de ona yolculuğunu, onun aşkından nasıl da yataklara düştüğünü anlatmış.

Genç delikanlı sevgilisine kendisinin de fani bir anneden doğduğunu, ancak daha üç günlükken periler tarafından kaçırılarak bu saraya getirildiğini, daha sonra da onu padişah ilan ettiklerini anlatmış. Bütün gün onlarla birlikteymiş. Kendine ayırabileceği iki saati varmış yalnızca. Prenses’e

burada onunla kalabileceğini, bütün gün istediği gibi gezebileceğini ama akşam çöktüğünde saklanması gerektiğini söylemiş. Zira kırk peri gelir de onu padişahlarının yanında görürlerse kesinlikle canlı koymazlarmış. Ertesi gün ona annesinin sarayını göstereceğini, orada huzur içinde yaşayabileceklerini, her yirmi dört saatin ikisini onunla geçireceğini söylemiş.

Ertesi gün Peri Padişahı genç kızı alıp annesinin sarayını göstermiş. “Oraya gittiğinde,” demiş Padişah, “onlara sana merhamet etmelerini, Bahtiyar Bey hatırına seni kabul etmelerini söyle. Annem adımı duyduğunda ricanı kırmayacaktır.”

Genç kız bunun üzerine eve doğru ilerleyip kapıyı çalmış. İhtiyar bir kadın açmış kapıyı. Karşısında genç kızı görüp oğlunun da adını duyunca gözyaşlarına boğularak onu içeri almış. Genç kız orada uzun bir süre kalmış. Küçük kuş her gün gelip onu ziyaret edermiş. Nihayet sultanın kızı bir oğlan çocuğu doğurmuş. Ancak ihtiyar kadın oğlunun eve gelip gittiğini, genç kızın onu yatağına aldığını hiç bilmiyormuş.

Günün birinde küçük kuş gelip pencereden içeri girmiş, “Ah, Sultanım, benim küçük yavrum ne yapıyor?”

“Küçük yavrumuza bir zarar gelmiş değil,” diye yanıtlamış Prenses. “Bahtiyar’ın gelmesini bekliyor.”

“Ah, keşke annem bilseydi,” diye iç çekmiş genç. “En güzel odasını hazırlardı bize.” Sonra da odaya girerek bir insana dönüşmüş, karısıyla küçük oğlunu kucaklamış. İki saat dolunca yeniden titreyerek güvercine dönüşmüş, pencereden uçup gitmiş.

Fakat annesi oğlunun söylediklerini duymuş. Mutluktan içi içine sığmıyormuş. Hemen gelinine koşarak ona

sarılıp okşamaya başlamış. Onu en güzel odaya götürüp oğlu gelene kadar her şeyi yoluna koymak içi uğraşmış. Kırk perinin oğlunu ondan çaldıklarını biliyormuş. O da oğlunu onların elinden çalmaya kararlıymış.

“Yarın oğlum geldiğinde,” demiş ihtiyar kadın, “onu oyala ki gideceği vakti geciktirsin. Gerisini bana bırak.”

Ertesi gün kuş pencereden içeri girmiş ama o da ne? Genç kız odada yokmuş. Bunun üzerine kuş daha güzel bir odaya uçmuş. “Ah, Sultanım! Küçük yavrumuz ne yapıyor?” diye sormuş.

Genç kız, “Küçük yavrumuza bir zarar gelmiş değil ama Bahtiyar’ın gelmesini bekliyor,” diye yanıtlamış. Kuş odaya girmiş, insana dönüşmüş. Karısıyla sohbet edip çocuğuyla oynarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş.

Peki bu sırada ihtiyar kadın ne yapıyormuş?

Evin önünde büyük bir servi ağacı varmış. Oraya da zaman zaman kırk güvercin konarmış. İhtiyar kadın gidip bu ağaca zehirli iğneler asmış. Akşama doğru, Padişah’ın iki saati dolduğunda, aslında kırk peri olan güvercinler padişahlara bakmaya gelerek servi ağacına konmuşlar. Ancak ayakları iğnelere değer değmez zehirlenerek yere düşmüşler.

O sırada genç adam aniden zamanın farkına varmış. Saraydan bu kadar geç çıkacağı için büyük bir dehşete kapılmış. Sağına bakmış, soluna bakmış, sonunda dönmüş, servi ağacına bakmış. Yerdeki kırk güvercini görmüş. Az önce ne kadar dehşet içindeyse şimdi de o kadar mutluymuş. Hemen koşup eşinin boynuna sarılmış. Sonra da annesine ko-

şup onu kucaklamış. Perilerden nihayet kurtulduğu için çok sevinçliymiş.

Öyle bir ziyafet tertip etmişler ki kırk gün sonra bile sonu gelmemiş. Nihayet isteklerine kavuşmuş olmanın sevinciyle yiyip içmiş, mutluluklarının keyfini sürmüşler. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Yılan Perî ile Sihirli Ayna

Bir zamanlar tek oğlu olan yoksul bir oduncu yaşarmış. Bir gün bu yoksul adam hasta düşmüş. Oğlunu yanına çağırıp şöyle demiş: “Ben ölünce mesleğimi sürdür. Her gün ormana git ve orada hangi ağacı bulursan onu kes. Ancak ormanın kıyısında bir servi ağacı vardır. Sakın ona dokunma.” İki gün sonra adam ölmüş, toprağa verilmiş.

Oğlu her gün ormana gidip ağaçları keser, yalnız babasının bahsettiği servi ağacına dokunmazmış. Günün birinde ağacın dibinde durup kendi kendine, “Bu ağaçta ne var ki el sürmeme izin verilmiyor?” demiş. Ağacı izleyerek merakını gidermenin bir yolunu aramış. En sonunda baltasını alıp kötü niyetle ağaca yaklaşmış. Ancak ayağını kaldırmasıyla birlikte servi ağacının ondan uzaklaşması bir olmuş. Oduncu eşeğine binip ağacı takip etse de bir türlü yakalayamamış. Bu sırada akşam çökmüş. Adam eşeğinden inmiş, hayvanı bir ağaca bağlamış. Kendisi de o ağaca tırmanarak şafağın sökmesini beklemiş.

Ertesi sabah gün ağarırken ağaçtan indiğinde eşeğinin yerinde bir kemik yığını bulmuş yalnız. “Dert değil, yürüyerek giderim,” demiş oduncu. Servi ağacının peşine düşmüş yine. Ağaç önde o arkada gitmişler de gitmişler. Oduncu bütün gün ağacın peşinden gittiği hâlde bir türlü onu yakalayamamış. Üçüncü gün de baltasını omuzlayıp ağacın peşine düşmüş. Yolda birbirleriyle dövüşen bir fil ile yılanı rastlamış. İster inanın ister inanmayın, yılan, fili yutmak üzereymiş. Ama koca hayvanın büyük dişi boğazına takılmış. Genç oduncuyu gören iki hayvan ona bakarak yardımcı olması için yalvarmaya başlamışlar.

Fil, yılanı öldürmesi karşılığında oduncuya neler vaat etmemiş ki? Yılansa hepsine hayır demiş. “Tek yapman gereken şunun dişini kırmak! Daha hafif bir iştir. Üstelik ödülü de daha büyük olur.” Genç adam bu sözler üzerine baltasına uzanıp filin dişini kesivermiş. Yılan fili yutmuş, genç adama teşekkür etmiş ve sözünü tutup ödülünü vereceğini söylemiş.

Yolda giderlerken yılan bir pınarın başında durup genç adama, “Ben suda yıkanırken bekle. Ne olursa olsun sakın korkma!” demiş. Ardından da suya dalmış. Tam o anda korkunç bir fırtına kopmuş. Öyle bir boran, öyle bir tipi gelmiş ki... Art arda şimşekler çakıyor, gök gürültülerinin ardı arkası kesilmiyormuş. Kıyamet günü gibiymiş ortalık. Yılan sudan çıkar çıkmaz hepsi dinmiş, her yer sakinleşmiş.

Az gitmişler uz gitmişler, kahve içip çubuk tüttürmüşler, yolda menekşeler toplaya toplaya ilerlemişler ve nihayet bir eve varmışlar. Yılan, “Az sonra annemin evinde olacağız,” demiş. “Kapıyı açtığında ona benim akrabam olduğunu söyle. Seni içeri alacaktır. Sana kahve verecek, sakın içme. Yemek ikram edecek, sakın yeme. Kapının köşesinde bir ayna parçası asılıdır. Annemden yalnız onu iste!”

Evin kapısına varmışlar. Yılan kapıyı çalar çalmaz annesi kapıda belirmiş. “Gel kardeşim,” demiş yılan arkasındaki gence. “Kimmiş senin kardeşin?” diye sormuş annesi. Oğlu, “Benim hayatımı kurtaran şu adam,” diye yanıtlamış. Sonra da annesine bütün hikâyeyi anlatmış. Birlikte eve girmişler. Kadın genç adama kahveyle çubuk getirmiş ama oduncu kabul etmemiş. “Erkenden yola düşmem gerekecek,” demiş. “Uzun kalamam.”

“En azından biraz dinlen,” demiş kadın. “Misafirimizi hiçbir şey ikram etmeden bırakamayız.”

“Hiçbir şey istemem. Ama kapının köşesindeki şu ayna parçasını verirseniz olur,” demiş genç. Kadın başta vermek istemese de genç adam belki de hayatının o ayna parçasına bağlı olduğunu söyleyerek ısrar etmiş. Kadın en sonunda, gönülsüzce de olsa ayna parçasını ona vermiş.

Genç adam elinde küçük ayna parçasıyla yola koyulmuş koyulmasına ama bir yandan da bu aynanın ne işe yaracağını düşünüp duruyormuş. Aynayı evire çevire bakarken karşısında aniden bir dudağı yerde, bir dudağı gökte kara bir ifrit belirmiş. Zavallı genç önce çok korkmuş. İfrit “Emriniz nedir sultanım?” demese arkasına bile bakmadan kaçacakmış. İfritin sorusuna karşılık yiyecek bir şeyler istemiş oduncu. Önünde hemen bir ziyafet sofrası belirmiş. Babasından hiç görmediği türden bir sofraymış bu.

Genç adam aynayı iyice merak eder olmuş. Aynaya tekrar baktığında kara ifrit yeniden karşısında belirerek, “Emriniz nedir sultanım?” diye sormuş. Genç oduncunun aklına en başta bir şey gelmese de sonunda dudaklarından “saray” sözcüğü dökülmüş. O daha sözünü bitirmeden karşısında padişahınkinden bile güzel bir saray belirmiş. Genç oduncunun “Açıl!” diye bağırmasıyla sarayın kapıları açılıvermiş.

Genç adam elindeki bu ayna parçasına sahip olmaktan son derece mesutmuş. Artık tek düşüncesi bir dahaki sefere ifritten ne isteyeceğiymiş. Aklına padişahın güzeller güzeli

kızı düşmüş. Gözlerini aynaya çevirerek koca dudaklı ifritten, dünyaca tanınan o padişah kızının yanı başında olacağı bir saray istemiş. Göz açıp kapayınca kadar da kendini sarayda, sultanın kızıyla otururken bulmuş. Birbirlerine sarılıp öpüşmüşler ve bir haz dünyasında yaşamaya başlamışlar.

Bu sırada sultan, kızının kendi sarayından kaybolduğunu fark etmiş. Onu bütün ülkede aratmış, her yere haberciler göndermiş ama ne kadar uğraşa da kızının izine rastlayamamış. En sonunda ihtiyar bir kadın padişaha gelerek onun için içi çinkoyla kaplanmış büyük bir sepet yaptırmasını, kendisini içine yerleştirerek denize bırakmasını söylemiş. Sultanın kızını bulacağını söylüyormuş. Ne de olsa hiçbir yerde değilse muhakkak denizin ötesinde olmalıymış. Kadının istediği büyük sepeti hazırlamışlar, kadını içine oturtmuşlar, yanına dokuz gün yetecek yiyecek vererek denize bırakmışlar. Sepet dalgalarla savrula savrula sonunda sultanın kızının genç oduncuyla birlikte yaşadığı şehrin yakınına varmış.

O esnada kıyıda olan balıkçılar, denizde süzülen büyük sepeti görmüşler. Sepeti ip ve kancayla kıyıya çekmişler. Kapağını açtığındaysa içinden ihtiyar bir kadın çıkıvermiş. Ona bu sepete nasıl girdiğini sormuşlar.

“Ah, düşmanımın gözü kör olsun!” diye sızlanmış kadın. “Bunu hak edecek ne yaptım ki ben ona?” Bunları söylerken öyle ağlayıp inliyormuş ki adamlar söylediği her söze inanmışlar. “Şehrin beyi nerededir?” demiş kadın. “Belki o bana merhamet eder de evine alır,” demiş adamlara. Balıkçılar ona sarayı göstererek oraya gitmesi için onu cesaretlendirmiş, belki sadaka bile alabileceğini söylemişler.

İhtiyar kadın saraya gidip kapıyı çalmış. Sultanın kızı da gelenin kim olduğunu görmek için kapıyı açtığında ihtiyar

kadın onu hemen tanımış. Genç kıza onu hizmetine alması için yalvarmış (sultanın kızı kadını tanımamış). “Beyim eve akşam gelecek, ona sorarım,” demiş genç kız. “O gelene kadar şuracıkta dinlen.” Genç kızın kocası da ihtiyar kadının eve alınmasına müsaade verince, kadın saraya kabul edilmiş.

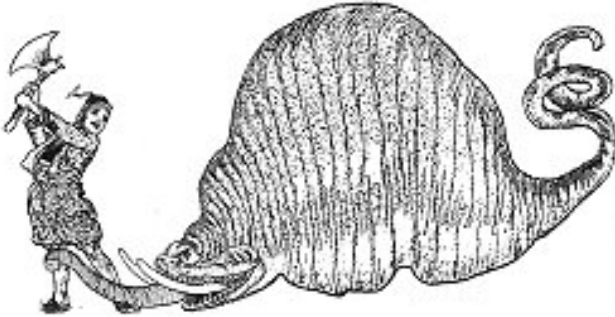
Kadının orada çalışmaya başlamasının üzerinden bir gün geçmiş, iki gün geçmiş, bir hafta, iki hafta geçmiş. Bakmış ki etrafta yemek pişirecek bir aşçı ya da etrafı silip süpürecek bir hizmetçi olmamasına rağmen her nasılsa her akşam zengin mi zengin bir sofra kuruluyor, her yer tertemiz görünüyormuş. İhtiyar kadın genç kıza giderek ona “Bütün gün tek başına oturmaktan sıkılmaz mısınız?” diye sormuş. “Eğer seninle biraz zaman geçirmeme izin verilirse,” demiş kadın, “belki daha iyi olur.”

“Önce bir beyime sorayım,” diye yanıtlamış genç kız. Genç adam, ihtiyar kadının karısıyla zaman geçirmesine izin vermiş. Böylece ihtiyar, genç kızın odasına çıkarak orada vakit geçirmeye başlamış.

Bir gün ihtiyar kadın, genç kadına dünyada eşine az rastlanır bu yemeklerin nereden geldiğini, evin hizmetini kimin gördüğünü sormuş. Genç kız ayna parçasından haberdar olmadığından ihtiyar kadına cevap verememiş. “Kocandan öğren,” demiş ihtiyar kadın. Genç adam o akşam eve gelir gelmez, sultanın kızı kocasının yemek yemesine bile fırsat vermeden ona meseleyi açmış. Adam da ona aynayı göstermiş.

İhtiyar kadın nihayet istediğini almış. Beklemiş ki birkaç gün geçsin. Üçüncü yahut dördüncü gün, genç kıza kocasından o ayna parçasını istemesini, böylece kocası yokken aynayla eğlenebileceğini söylemiş. Genç kızın kocasına bir kez söylemesi yetmiş; zira adam, karısının kötü bir niyeti olmadığını biliyormuş. İhtiyar kadın uyumamış, genç kızın aynayı nereye koyduğunu öğrenerek çalmış. Aynaya baktığında karşısında kara ifrit belirivermiş. “Emriniz nedir sultanım?” diye sormuş ihtiyar kadına. “Beni bu kızla birlikte kızın babasının sarayına götür,” diyerek ilk emrini vermiş kadın. İkinci emriyse genç adamın sarayını bir kül yığına çevirmesi olmuş. Böylece genç oduncu evine döndüğünde küllerin arasında miyavlayıp duran bir kediden başka bir şey bulamamış. Bir parça da et varmış. Sultanın kızı, kedi için aşağı atıvermiş eti.

Genç adam et parçasını eline alıp karısını aramaya koyulmuş. Bütün dünyayı gezmesi gerekse de onu bulmaya kararlıymış. Az gitmiş uz gitmiş, karısının yaşadığı şehre varana dek her yeri aramış. Saraya gidip aşçıya ona merhamet etmesi, mutfakta ona bir iş vermesi için yalvarmış. Birkaç gün içinde, mutfakta birlikte çalıştığı hizmetçilerden sultanın kızının eve döndüğünü öğrenmiş.

Bir gün aşçı hasta düşüp de yemek yapamaz hâle gelince genç adam ona dinlenmesini, onun yerine yemekleri yapacağını söylemiş. Aşçı bu teklifi kabul ederek ne pişirmesi gerektiğini, nasıl çeşnilendireceğini anlatmış. Genç adam çalışmaya koyulmuş. Yemekleri kavurmuş, haşlamış, sonunda yemekleri sofraya gönderirken küllerin üzerinde bulduğu et parçasını da yemeklerin yanına, genç kızın tabağına iştirilmiş. Genç kız bu küçük et parçasını görür görmez kocasının yakınarda olduğunu anlamış. Hemen aşçıyı çağırıp yanında kimi çalıştırdığını sormuş. Adam başta birini çalıştırdığını inkâr etse de sonunda zavallı bir fakiri ona yardım etmesi için yanına aldığını itiraf etmiş.

Genç kız babasına giderek mutfakta çok iyi kahve yapan bir delikanlı olduğunu, onun elinden kahve içmek istediğini söylemiş. Bunun üzerine delikanlı çağırılmış, elleriyle bir kahve hazırlayıp sultanın kızına götürmesi emredilmiş. Böylece yeniden bir araya gelmişler ve genç kız, kocasına neler olduğunu anlatmış. Sonra da bir yolunu bulup aynayı geri almak için düşünmeye başlamışlar.

Genç oduncunun karısının yanına gitmesinden kısa bir süre sonra ihtiyar kadın gelmiş. Her ne kadar uzun zamandır oduncuyu görmüyor olsa da hemen tanımış onu. Aynaya bakarak zavallı delikanlının yeniden eski sarayının küllerine gönderilmesini istemiş. Oduncu, kedinin hâlâ küllerin arasında yaşadığını görmüş. Acıktığında bir fare yakalayıp yiyor-

muş. Öyle çok fare yiyormuş ki Fare Padişahı'nın çok az askeri kalmış elinde.

Fare Padişahı çok öfkeliymiş ama kediyle mücadele etmeye cesaret edemiyormuş. Derken bir gün bizim genç oduncuyu fark etmiş. Yanına giderek sıkıntısını gidermesine yardım etsin diye yalvarmış ona. Biraz daha beklerse bütün ülkesi harap olacaktı.

“Sana yardım ederim,” demiş oduncu. “Ama benim de altından kalkamadığım bir derdim var.”

“Derdin nedir?” diye sormuş Fare Padişahı. Genç adam ona ayna parçasının hikâyesini, elinden nasıl çalındığını, kimin eline düştüğünü anlatmış.

“Ben de o konuda sana yardım ederim,” diye haykırarak Padişah. Dünyanın bütün farelerini hemen huzuruna çağırarak. Onlara aralarında daha önce genç kızın sarayına gitmiş biri olup olmadığını, bahsi geçen ihtiyar kadını tanıyıp tanımadığını, aynayı görüp görmediğini sormuş. Bu sözler üzerine aksak bir fare öne çıkmış, Fare Padişahı'nın ayağını öpmüş ve ihtiyar kadının sandığından yemek aşırarak gibi bir alışkanlığı bulunduğunu söylemiş. Anahtar deliğinden bakarken kadının küçük bir ayna parçasını her gece yatmadan önce yastığının altına koyduğunu gördüğünden bahsetmiş.

Padişah ona hemen saraya gidip o ayna parçasını çalmasını söylemiş. Ancak fare yanına iki yol arkadaşı verilmesini isteyerek ihtiyar kadına ancak onların sırtında gidebileceğini söylemiş. Akşam çökerken saraya varmışlar. İhtiyar kadın yemeğini yemekteymiş. “Tam zamanında geldik,” demiş aksak fare. “Yiyecek bir şeyler de buluruz.” Sonra hep birlikte kadının odasına girip açlıklarını bastırmış, ardından da geceyi beklemişler. Ne yapacaklarını aralarında kararlaştırmışlar. İhtiyar kadın yatağına uzanınca uykuya dalmasını

beklemişler. Kadın uyur uyumaz aksak fare yatağa girip kadının yüzüne doğru ilerlemiş ve kuyruğuyla burnunu gıdıklamaya başlamış.

Kadını öyle şiddetli bir hapşırma tutmuş ki her seferinde başı yukarı sıçıyormuş. “Hapşuuu! Hapşuuu!” diye hapşırması tekrar. Bu arada diğer iki fare hızla hareketlenerek yastığın altındaki ayna parçasını almışlar. Aksak fareyi de sırtlarına yükledikleri gibi aceleyle evlerine doğru yola çıkmışlar.

Genç oduncu aynayı görünce çok sevinmiş. Kediye farelere daha fazla zarar vermemesi için yanına alarak başka bir yere gitmiş. Orada aynaya bakmış ki o da ne? Kara ifrit aniden karşısında bitmiş. “Emriniz nedir sultanım?” diye sormuş.

Genç adam altın işlemeli bir elbise ile bir ordu edecek kadar asker istemiş. Daha arkasını bile dönmeden istediği pahalı elbise karşısındaymiş. Hemen üzerine giyivermiş. Güzel bir at isteyip üstüne atlamış. Ardında büyük bir orduyla şehre doğru yola çıkmış. Sarayın kapısına kadar gidip askerlerine kuşatma emri vermiş. Padişah o koca orduyu görünce öyle bir korkmuş ki...

Genç adam saraya girip genç kızı babasından istemiş. Padişah korkusundan genç oduncuya yalnız kızını vermekle kalmayıp ülkesini de vermiş. İhtiyar kadın koca dudaklı ifritin eline düşmüş. Gelinle damatsa görkemli krallıklarında mutluluk içinde yaşamışlar. Bütün isteklerini yerine getiren sihirli aynayı da yanlarından hiç ayırmamışlar.

Sabır Taşı ile Sabır Bıçağı

Bir zamanlar tek kızıyla birlikte yaşayan fakir bir kadın varmış. Bu kadın dışarı gidip çamaşır yıkarken kızı da evde, işinin başında kalırmış. Günün birinde alışkanlığı olduğu üzere pencere kenarında otururken küçük bir kuş uçarak dikiş masasının üzerine konup genç kıza seslenmiş: “Ah küçük kız, zavallı kız! Kısmetinde ölüm var!” Sonra da uçup gitmiş. O saatten sonra genç kızın huzuru kalmamış. Akşam annesine kuşun söylediklerini anlatmış. Annesi, “Kapıyı pencereyi kapa,” demiş, “ve her zamanki gibi işini yap.”

Ertesi sabah kız kapıyı, pencereyi kapayıp işinin başına oturmuş. Ama birden “Pırrr!” diye bir ses duyulmuş ve kuş masanın üzerinde bitmiş. “Ah küçük kız, zavallı kız! Kısmetinde ölüm var,” demiş, sonra da uçup gitmiş. Genç kız bu sözleri duyunca daha da büyük bir dehşete kapılmış. Annesi onu teselli etmiş. “Yarın,” demiş, “kapıyı, pencereyi hemen kapa, dolabın içine gir. Bir mum yak, işine bak!”

Kızın annesi ertesi sabah şafak sökerken evden çıkmış. O çıkar çıkmaz da genç kız her şeyi kapatıp tablasıyla birlikte dolabın içine girmiş. Ama iki dikiş atmasına kalmadan kuş yeniden karşısında biterek, “Ah küçük kız, zavallı kız! Kısmetinde ölüm var,” demiş, sonra da pırrr diye uçup gitmiş. Genç kız öyle kederliymiş ki nerede olduğunun bile farkında değilmiş. İşini bir kenara bırakarak bu sözlerin ne anlam geldiğini düşünmeye başlamış. Annesi de bu işin aslını anlayamadığından ertesi gün kuşu görmek için evde kalmış ama o gün kuş gelmemiş.

Kederleri çok büyükmüş. Hiç neşeleri kalmamış. Evden

hiçbir yere çıkmıyor, bütün gün kuş çıkar gelir diye bekliyorlarmış. Bir gün komşularının kızları gelip kadından kızıyla dışarı çıkmak için izin istemişler. “Belki de biraz dışarı çıkarsa,” demişler, “derdini unutabilir.” Kadın, kızının çıkmasını istemiyormuş ama komşu kızlar ona çok iyi bakacaklarına, gözlerinin önünden ayırmayacaklarına söz verince çaresiz kabul etmiş.

Böylece kızlar tarlalara giderek dans etmiş, gün batana kadar dönüp durmuşlar. Eve dönerken bir kuyunun başında durup su içmek istemişler. Yoksul kadının kızı da su içmek istemiş ama o da ne? Diğer kızlarla onun arasında birden bir duvar yükselmeye başlamış. Öyle bir duvarmış ki bu, yeryüzünde kimse böylesini görmemiştir. Hiçbir sesin ardına geçemeyeceği kadar yüksek, hiçbir insanın aşamayacağı kadar sertmiş. Yoksul kadının kızı çok korkmuş. Arkadaşları ise çaresizce ağlayıp inlemeye başlamışlar. Zavallı kızın başına gelenler, zavallı annesinin başına gelenler!

“Ben söyleyemem,” demiş içlerinden biri. “Çünkü bize inanmaz!”

“Peki ama annesine ne diyeceğiz?” diye ağlıyormuş bir diğeri. “Gözümüzün önünde kaybolup gitti.”

“Senin hatan! Senin hatan!”

“Onu dışarı çağıran sendin!”

“Hayır, sendin!”

O koca duvarı izleyerek birbirlerini suçlayıp durmuşlar.

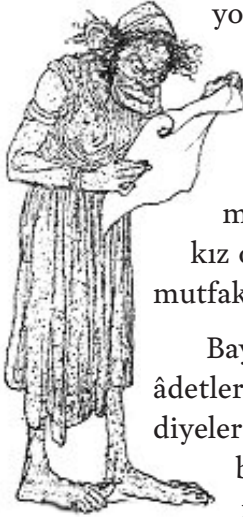
Bu arada annesi evde kızını bekliyormuş. Evin kapısında durmuş, kızların gelişini izliyormuş. Kızlar acı acı ağlayarak gelmişler. Zavallı kadına kızının başına gelenleri söylemeye güçlkle cesaret bulmuşlar. Kadın hemen koca duvarın oraya gitmiş. Kendi dışarıda, kızı içeride öyle çok ağlayıp inlemişler ki ikisinin de gözünde yaş kalmamış.

Genç kız ağlayıp sızlarken uyuyakalmış. Ertesi sabah uyandığında duvarın yan tarafında büyük bir kapı görmüş. “Başıma ne gelirse gelsin, sonunda ölüm bile olsa, umurumda değil, bu kapıyı açacağım!” diyerek kapıyı açmış. Kapının ardında güzel mi güzel bir saray varmış. Ancak rüyalarda görülürmüş böylesi. Sarayın kocaman bir salonu varmış. Duvardaysa kırk tane anahtar asılıymış. Genç kız anahtarları alarak etrafındaki kapıları tek tek açmaya başlamış. İlk kattaki odalar gümüş doluymuş. İkinci kattaki odalarda altın, üçüncü kattaki odalarda elmas, dördüncü kattaki odalardaysa zümrütler varmış. Her bir odada karşısına bir öncekinden daha değerli taşlar çıkıyormuş. Genç kızın gözleri mücevherlerin ışıltısından neredeyse kör olacaktı.

Kırkıncı odaya girdiğinde, yerde uzanmış yakışıklı bir Bey görmüş. Yanında inciden bir yelpaze, göğsünde ise üzerinde “Her kim kırk gün boyunca beni yelpazeler, o sırada

da yanı başımda duasını ederse kısmetini bulur,” yazan bir kâğıt varmış. O an genç kızın aklına küçük kuş gelmiş. Demek kaderiyle bu uyuyan adamın yanında yüz yüze gelecekmış! Hemen abdestini almış, yelpazeye uzanmış, Bey’in yanına oturuvermiş. Kırkıncı gün dolana kadar gece gündüz hiç durmadan yelpazelemiş, bir yandan da sürekli dua etmiş. Son günün sabahından pencereden dışarı baktığında sarayın önünde zenci bir kız görmüş. Kızı yanına çağırıp kendisi abdest tazeleyip biraz dinlenirken onun Bey’in yanında dua etmesini istemek gelmiş aklına. Kızı hemen çağırıp Bey’in yanına oturtmuş, yüzünü yelpazeleyerek dua etmesini söylemiş. Kendisi de aceleyle abdest alıp süslenmiş ki Bey uyan-
dığında hayatının kısmetini en iyi ve neşeli hâliyle görsün.

Bu arada zenci kız da kâğıtta yazanları okumuş. Beyaz kız oyalanırken genç adam da uyanıvermiş. Etrafına bakınıp da zenci kızı görür görmez ona sarılıp artık karısı olduğunu söylemiş. Zavallı beyaz kız odaya girdiğinde gördüklerine inanamamış. Ancak zenci kız onu kıskanarak Bey’e, “Ben bir sultan kızıyım ve olduğum gibi görünmekten utanmıyorum. Oysa bu küçük hizmetçi karşıma böyle süslü püslü çıkma cesaretini gösteriyor!” demiş. Sonra kızı odadan kovarak işini bitirmesi, yemekleri pişirmesi için mutfağa göndermiş. Bey şaşır-
mış ama bir şey dememiş. Ne de olsa zenci kız onun karısıymış, beyaz kıza yalnızca bir mutfak hizmetçisi.

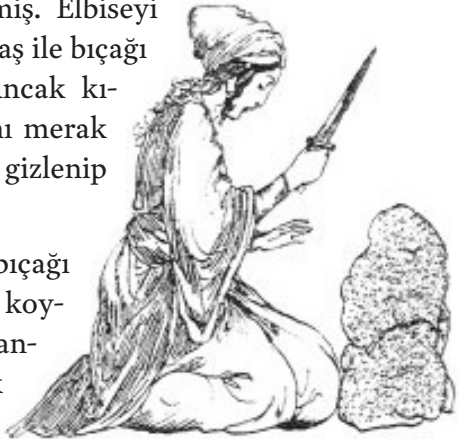
Bayram zamanı gelmekteymiş. Dönemin âdetleri gereği Bey de hanesinde çalışanlara hediyeler vermek arzusundaymış. Karısına gidip bayram için istediği özel bir şey olup olmadığını sormuş. Zenci kadın kocasının

dan iğneyle dikilmemiş, makasla kesilmemiş bir elbise istemiş. Adam daha sonra mutfağa inerek beyaz kıza ne istediğini sormuş. “Sarı renkli sabır taşı ile kahverengi saplı sabır bıçağı, ikisini birden isterim,” demiş kız. Bey yola koyulmuş. Siyah kızın elbisesini almış ama sabır taşı ile sabır bıçağını hiçbir yerde bulamamış. Hediyeleri tamamlamadan eve dönemeyeceğinden, ne yapsın, gemiye binip denize açılmış.

Gemi henüz yarı yoldayken birdenbire duruvermiş. Ne ileri gidiyormuş ne de geri. Kaptan korku içindeymiş. Yolculara gemide sözünü yerine getirmemiş biri olduğunu, bu yüzden ilerleyemediklerini söylemiş. Bunun üzerine Bey ile-ri atılarak sözünü tutmayanın kendisi olduğunu söylemiş. Onu hemen karaya indirmişler. Sözünü yerine getirdikten sonra gemiye dönebilirmiş ancak. Bey deniz kıyısında epey bir yol gitmiş yürüyerek. Sonunda büyük bir vadiye varmış. Büyük bir kuyuya varana kadar dolaşmış durmuş. Kuyuyu çevreleyen duvarlara dokunmasıyla birlikte karşısında birden devasa bir zenci belirerek dileğinin ne olduğunu sormuş.

“Sarı renkte bir sabır taşı ile kahverengi saplı sabır bıçağını dilerim,” demiş Bey, zenciye. Birkaç saniye içinde hem taş hem de bıçak ellerindeymiş. Bey gemiye dönüp evine gitmiş. Elbiseyi karısına verdikten sonra taş ile bıçağı da mutfağa götürmüştü. Ancak kızın bunlarla ne yapacağını merak ederek bir akşam mutfağa gizlenip kızı gözlemeye başlamış.

Gece çökerken kız bıçağı bir eline almış, taşı önüne koymuş ve onlara hikâyesini anlatmaya başlamış. Küçük kuşun ona üç kez gelip

de söylediklerini, annesiyle ikisinin düştükleri korkunç durumu anlatmış.

Kız taş bakıp da içini dökerken taş kabarmaya başlamış. Sarısı, sanki taşta yaşam varmış gibi tıslayıp köpürmekteymiş.

Genç kız Bey'in sarayına gelişini, odaları gezişini, onun yanında kırk gün kırk gece dua edişini, kendisi yıkanıp giyinirken dua etmesi için siyahi kıza nasıl güvendiğini anlatmış.

Sarı taş yeniden kabarmış, tıslamış, sanki patlamak üzereymiş gibi köpürmüştü.

Sonra genç kız siyah kızın onu nasıl kandırdığını, Bey'in onun yerine siyah kıza kendine eş almasını anlatmış.

Sarı taş kabartmaya, tıslamaya, köpürmeye devam ediyormuş. İçinde gerçek bir kalp varmış sanki. Derken aniden patlayarak küle dönmüş.

Genç kız küçük bıçağı sapından tutarak şöyle demiş: "Ah, sarı sabır taşı, sen ki bir taşsın, benim gibi narin, küçük, zavallı bir kızın yaşadıklarına dayanamayarak çatlıyorsun." Sonra da bıçağı göğsüne saplamak için kaldırmış. Ancak Bey saklandığı yerden çıkarak bıçağı kızın elinden almış.

"Benim gerçek kismetim sensin," diye haykırmış adam. Sonra da onu yukarıya, siyah kadının yerine götürmüştü. Zenci kızı ihanetinden dolayı öldürdükten sonra genç kızın annesini de yanlarına almışlar, hep birlikte mutlu mesut yaşamışlar.

Küçük kuş ara sıra gelir, sarayın penceresine tüner, neşeli şarkısını söylemiş. Bu kez söylemiş şarkısı: "Ah, küçük kız, mutlu küçük kız, kismetini buldun işte!"

Kuyu Hayaleti ile Acuze

Bir varmış bir yokmuş, zaman yokmuş. Annemin annem olduğu, benim annemin kızı olduğum günlerde, annem benim kızım iken ve ben annemin annesi iken, işte öyle uzak bir vakitte, efendime söyleyeyim bir hadise vuku buldu biz uzun uzun yollar teperken. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş idik, dağlar aşır vadiler geçmiş idik. Hiç durmadan bir ay boyunca yürümüş, arkamızı döndüğümüzde bir bakmıştık ki ancak bir arpa boyu yol gitmişiz. Yeniden yola koyulduk, Çin-i Maçin Padişahı'nın bahçesine kadar yürüdük. İçeri girdik ki bir değirmen buğday öğütmekte, bir kedi de yanında beklemekte. Ama nasıl bir kedi! O gözler, o burun, o ağız. Ah hele o ön patileri! Bir de üstüne arka patileri! Boynu, kulakları, yüzü, tüyleri, kuyruğu nasıl bir görseniz!

Bu diyarlarda yoksul bir oduncu yaşarmış ki şu koca dünyada yoksulluğundan ve korkunç bir acuzeye benzer karısından başka hiçbir şeyi yokmuş elinde. Adamın eline üç kuruş para geçse karısı hemen alırmış elinden, hiç parası kalmazmış adamcağızın. Velez ki yemeği tuzlu olsun (ki çoğu zaman öyle olurmuş) da kadına, "Yemeğe ne çok tuz katmışsın!" diyecek olsun adam. Kadın öyle kindarmış ki ertesi gün tek bir tuz tanesi düşürmezmiş yemeğe. Tatsız bir şey koyarmış adamın önüne. Bu kez adam, "Bu yemeğin hiç tadı yok," diyecek olurmuş da kadın ertesi gün tuzu boca edermiş yemeğe. Kocası ağzına bile süremezmiş yemeği böylece.

Günün birinde bu zavallı adamcağızın başına ne gelmiş dersiniz? Durun anlatayım. Kazandığı paranın birkaç kuru-

şunu, kendine bir ip almak için bir kenara ayıracak olmuş. Ancak karısı adamın cebinde bu paraları buluvermiş. “Vay, vay, vay!” diye gürlemiş kadın. “Demek kıyıda köşede benden para saklayıp arkadaşlarına yedirirsin ha!” Adamcağız boş yere başı üzerine yeminler etmiş durumun öyle olmadığına dair. Karısı inanmamış ona. “Karıcığım,” demiş adam. “Kendime bir ip almak istemiştım yalnızca.”

“Kendini asacaktın, öyle mi?” diye sormuş tatlı karısı.

“Zaman zaman ne berbat curcunalar çıkardığını biliyorsun,” diye yanıtlamış kocası onu sakinleştirmek için.

“Ah ah, ne günah işledim de senin gibi ahmağı hak ettim ben,” demiş kadın. Sonra da kocasına öyle bir vurmuş ki, adamın kafasının içinde kızıl bir şafak söker gibi olmuş.

Ertesi sabah oduncu erkenden kalkıp eşeğini eyerlemiş, dağlara doğru yola düşmüş. Yola çıkmadan karısına peşinden sakın ola ormana gelmeye kalkmamasını söylemiş. Karısına bu kadarı yetmiş. Hemen kendi eşeğini eyerleyip adamın peşine düşmüş. “Kim bilir,” diye mırıldanmış kendi kendine, “peşinden gitmesem dağlarda ne işleri beceremeyecek!”

Adam karısının peşine düştüğünü görmüş görmesine ama sesini çıkarmamış. Görmemiş gibi yapmış. Dağın eteklerine varır varmaz da odun kesmeye koyulmuş. Ancak huzursuz karısı dağın etrafında aşağı yukarı dolanıp durmakta, her şeye burnunu sokmaktaymış. Nihayet metruk bir kuyuya takılmış gözü. Doğruca yanına gitmiş.

Kocası bunu görünce kadına seslenmiş. “Dikkat et! Önündeki kuyuya dikkat et!”

Ancak bu uyarıya kulak asmayan kadın kuyuya daha da yanaşmış. Adam yeniden seslenmiş. “Sana diyorum, duymuyor musun? Daha fazla yaklaşma o kuyuya!”

“Onun ne dediği umurumda mı sanki?” diye düşünmüş kadın. Bir adım daha atmış. Atmasıyla birlikte de ayağının altındaki toprak kaymış ve kendini kuyunun dibinde bulmuş. Kocasına gelince o, başka bir şey düşünüyormuş. Çünkü o hep işini düşünür, durmadan çalışmış. Eşğini almış, eve kadar hiç durmamış.

Ertesi sabah şafak sökerken uyanmış, eşğini eyerleyip dağlara doğru yola düşmüş. O sırada aklına karısı düşmüş. “Gideyim de bakayım şu zavallı kadına,” demiş. Kuyunun ağzına gidip aşağı bakmış ama karısından ne bir ses ne bir iz varmış. İçi acımış. Karısı sonuçta, nasıl acımasın. Onu kuyudan çıkartıp çıkartamayacağını düşünmeye başlamış. Bir ip alıp aşağı salmış, sonra da kuyunun derinliklerine seslenmiş: “İpi yakala da seni yukarı çekeyim!”

Bir süre sonra ipin ağırlaştığını hissetmiş. Tüm gücüyle ipi çekmeye başlamış. Gücü tükense de çekmeye devam etmiş. Ne tür bir mahlûk bu kadar ağır olabilir ki? Sonunda çektiğinde bir bakmış ki karşısında bir hayalet! Zavallı oduncu çok korkmuş.

“Ayağa kalk, korkma,” demiş hayalet. “Allah senden razı olsun. Beni büyük bir tehlikeden kurtardın. Kıyamet gününe kadar bana yaptığın bu iyiliği unutmayacağım.”

Adamcağız bu kez büyük tehlikenin ne olduğunu düşünmeye başlamış.

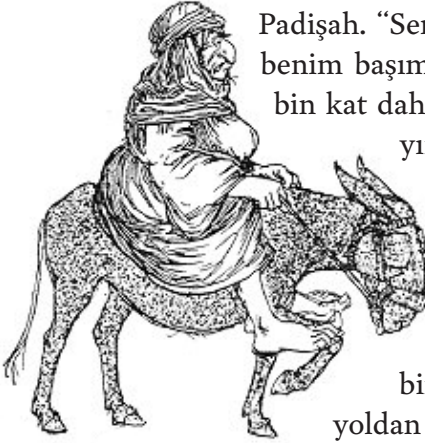
“Yıllardır kuyuda huzur içinde yaşadım,” diye devam etmiş hayalet. “Bugüne kadar sıkıntı nedir bilmedim. Ama dün kimdir nedir bilmediğim ihtiyar bir kadın omuzlarıma düşüverdi. İki kulağımdan öyle bir yakaladı ki beni, ne yaptırırsam kendimi kurtaramadım. Şükür ki sen gelip de ipi attın, ona ucunu tutmasını söyledin. Onu tutmaya çalışırken beni bıraktı. Ben de ipi kendim yakaladım. Merhameti bol Allah’a şükürler olsun ki yeniden toprak üstündeyim. Allah bu iyiliğinin karşılığını verecek. Bu diyeceklerimi iyice yaz bir kenara!”

Bunları söyledikten sonra üç ahşap levha çıkarıp anlatmaya devam etmiş. “Şimdi gidip sultanın kızını ele geçireceğim. Prenses bugüne kadar oldukça sağlıklı bir hayat sürdü. Ama çok geçmeden ne kadar hekim, ne kadar bilge varsa başına toplanacak. Hiçbir işe yaramayacak, onu iyileştiremeyecekler. Sen de meseleyi bir yerlerden duymuş olacak, doğruca padişahın huzuruna çıkacaksın. Bu üç levhayı suyla ıslatıp genç kızın yüzüne yerleştireceksin. Ben de kızın içinden çıkacağım. Böylece büyük bir ödül alacaksın.”

Oduncu üç levhayı almış, cebine koymuş. Sonra hayaletle ayrılmışlar. Biri sağa, biri sola gitmiş. İkisinin de aklına kuyudaki kadın gelmemiş. Biz, hayaletin peşinden gidelim şimdi.

Bu cin oğlu, oduncudan ayrılır ayrılmaz Padişah’ın sarayında bitmiş. Sonra da zavallı sultan kızının içine yerleşmiş. Kızcağız bir anda acıyla yere devrilmiş. “Ah başım! Başım!”

diye haykırıp duruyormuş. Hemen Padişah'a haber salmışlar. Koşarak kızın yanına gelen adam kızını yerde acılar içinde kıvrılırken bulmuş. Derhâl hekimleri, bilgeleri çağırmış. İlaçlar, esanslar, hiçbirisi fayda etmemiş, kızın acısını dindirmemiş. İkinci kez, üçüncü kez çağırılmışlar hepsini ama ne yaptılarsa nafiye. Son kertede on hekim, on bilge kalmış kızın başında. Ellerinden geleni yapsalar da kız durmadan "Ah başım! Başım!" diye inlemeye devam ediyormuş.

"Ah benim güzel kızım," diye inlemiş Padişah. "Senin başın ağrıyor ya, inan ki benim başım da kalbim de seninkinden bin kat daha fazla ağrıyor. Ne yapmalıyım senin için? Gidip münecimleri çağırayım. Belki onların elinden bir şey gelir." Bunun üzerine dünyanın en bilindik münecimlerini ülkeye davet etmiş. Biri bir yol izlemiş, öteki başka bir yoldan sorunu çözmek istemiş ama hiçbirisi zavallı kızcağızı iyi edememiş.

Şimdi bakalım bizim oduncuya ne olmuş.

Karısı yanında yokken pek güzel yaşar gidermiş. Onu da, hayaleti de, ahşap levhaları da, hayaletin ona söylediklerini de unutmuş zamanla. Ancak günün birinde, tüm bunlar iyice çıkıp gitmişken aklından, Padişah'ın yaşadığı şehirden bir ulak, elinde bir fermanla gelmiş, yüksek sesle emri okumaya koyulmuş: "Sultan'ın kızı çok hastadır. Hekimler, bilgeler, münecimler ne yaptılarsa şikâyetini azaltamamışlardır. Her kim derse ki ben bu meseleyi çözerim, gelsin ve kızı hekimlik etsin. Eğer bir Müslüman onu, Sultan'ın kızını iyi

ederse, ölümünden sonra ülkem ona ödül olarak verilecektir. Eğer bir gayrimüslim iyi ederse, ülkemin tüm hazineleri onun olacaktır.”

Oduncunun hayaleti, levhaları ve karısını hatırlamak için daha fazlasına ihtiyacı yokmuş. Doğrulup ulağın yanına varmış. “Allah’ın izniyle, vardığımızda hâlâ hayatta ise, ben Sultan’ın kızını iyi ederim,” demiş. Bu sözler üzerine Padişah’ın adamı oduncuyu alıp saraya götürmüştü.

Oduncu saraya varır varmaz Padişah’a haber verilmiş. Hastanın odasına girmesi için bütün hazırlıklar hızla tamamlanmış. Zavallı kızcağız oduncunun karşısında yatmaktaymış şimdi. Durmaksızın, “Başım, başım!” diye inlemekten başka bir şey gelmiyormuş kızın elinden. Oduncu ahşap levhaları çıkarmış, suyla ıslatmış. Prenses’in yüzüne bu levhaları koymasıyla birlikte kız sanki hiç hastalanmamışçasına iyileşivermiş. Sarayda müthiş bir sevinç havası hüküm sürmeye başlamış. Sultan’ın kızını oduncuyla evlendirmişler, oduncu böylece Padişah’a damat olmuş.

Bu Padişah’ın bir de kardeşi varmış. O da komşu ülkenin padişahıymış. Onun da bir kızı varmış ve hayalet onu da aynı şekilde ele geçirmiş. Bu kızcağız da aynı acıları çekmekteymiş şimdi. Kimse derdine çare bulamamış. Her yerden bir yardım arayıp durmuşlar. Sonunda komşu ülkedeki Padişah’ın kızının aynı hastalıktan kurtulduğunu duymuşlar. Bunun üzerine Padişah, komşu ülkenin Padişah’ına haber gönderip Allah rızası için damadını ona göndermesini istemiş. Eğer kızını iyileştirirse, ikinci eş olarak kızı eski oduncuya vereceğini söylemiş.

Padişah da damadını genç kızı iyileştirmesi için göndermiş. Damat bu işin o kadar da kolay olmayabileceğini, gizemi çözemeyebileceğini anlatmaya çalışmış. Ama ne dediyse

işe yaramamış. Zavallı adam yollara düşmüş, çok geçmeden de hasta kızın odasında bulmuş kendini. Ancak kuyu hayaletinin diyecekleri varmış bu kez.

Bu kötü ruh, eski dostuna öfkelenmiş. “Bana bir iyilik yaptın, doğru,” diye başlamış hayalet. “Ama sana bunun karşılığını vermediğimi söyleyemezsin. Sultanın güzeller güzeli kızını sırf senin için bırakıp gittim. Kendim için de başka bir kız buldum. Şimdi onu da mı elimden alacaksın? Dur hele, dur. Elinden iki kızı da alayım da gör.”

Adamcağızın canı iyice sıkılmış.

“Buraya kız için gelmedim,” demiş. “Sen öyle istiyorsan, o kız senindir. Dilersen benimkini de alabilirsin.”

“O hâlde neden geldin?” diye gürlemiş hayalet.

“Ah, ah! Kuyudaki o yaşlı kadın var ya,” diye iç çekmiş eski oduncu. “Karımdı o benim. Ondan kurtulmak için o kuyuda bıraktım onu.”

Kadının adını duyan hayalet birden korkmuş. Titreyen sesiyle kadının kuyudan kurtulup kurtulmadığını sormuş.

“Evet, çıkmış kuyudan,” diye iç çekmiş adam. “Nereye gitsem tepemde. Bir türlü kurtulamadım ondan. Dinle bak, kapının ardından geliyor. Az sonra içeri girer.”

Hayalet bunu duyduğu gibi sultanın kızını, sarayı, şehri, ülkeyi öyle bir hızla terk edip gitmiş ki izi bile kalmamış. O günden sonra da onu gören, duyan olmamış.

Sultanın kızı anında iyileşmiş, eski oduncuyla evlendirilmiş. Oduncu da ikinci eşini alıp evine dönmüş.

Romen Masalları

Aksak Bir Atın Hasta Yarısına Binmiş Yarım Adamın Hikâyesi

Bir varmış bir yokmuş. Çok çok uzun zaman önce, kavaklar armut verip menekşe açarken, aylar kuyruklanıp inek olurken, kurtlarla kuzular sarmaş dolaş gezerken, saçları çoktan beyazlamış ama henüz bir erkek evlatla kutsanmamış bir İmparator yaşarmış. Bu zavallı İmparator, diğer adamlar gibi küçük bir oğlu olsun diye her şeyini vermeye razıymış ancak bütün duaları boşa çıkmış.

Sonunda iyice ihtiyarladığı günlerde, talih de ona acımış olacak ki tatlı mı tatlı bir oğlan vermiş kucağına. Öyle ki dünyada görülmemiş böylesi. İmparator ona Aleodor adını vermiş. Sonra doğuya ve batıya, kuzeye ve güneye haber salarak oğlunun vaftizini kutlamış. Eğlence üç gün üç gece sürmüştü. O günlerde İmparator'un bu mutluluğunu paylaşan konukların, bir ömür akıllarından çıkaramayacakları bir eğlence olmuş.

Ancak çocuk bir meşe kadar güçlü, bir gül kadar sevgi dolu bir delikanlıya dönüşürken İmparator babası da günden güne mezarına biraz daha yaklaşmaktaymış. İmparator, ölüm saati gelmeden oğlunu dizlerine oturtup şunları söylemiş:

“Sevgili oğlum, yüce efendimiz beni çağırıyor. İnsanın ortak yazgısını paylaşacağım o an gitgide yaklaşmakta. Senin harika bir adam olacağını görebiliyorum. Ben ölmüş olsam bile soylu işlerinle mezardaki kemiklerim keyiflenecek. Bu ülkenin idaresine dair sana hiçbir şey söylememe gerek

yok, zira sen bilgeliğinle bir kralın nasıl hükmetmesi gerektiğini zaten biliyorsun. Şuradaki dağı görüyor musun? Aman ha oraya ayak basmayasın, çünkü oraya gidersen zarar görürsün, canın yanar. O dağ, aksak bir atın hasta yarısına binmiş yarım adama aittir. Her kim ki o dağa ayak basmaya cüret eder, sağ salım döndüğü görülmuş şey değildir.”

Bu sözleri söyledikten sonra imparatorun boğazından üç kez art arda bir hırıltı dökülmüş ve ruhunu teslim etmiş. Dünyaya gelmiş her insan gibi o da bu dünyadan ayrılmış. Dünya kurulduğundan beri onun gibi bir İmparator daha görülmemiş. Hizmetinde çalışanlar, dört bir yandan gelen soylular ve tebaası ardından gözyaşı dökmüş, sonra da İmparator’u gömmüş.

Aleodor babasının ardından tahta çıktığı andan itibaren, henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen olgun bir devlet adamı gibi davranarak ülkesini bilgelikle idare etmiş. Tüm dünya onun idaresinden memnuniyet duyar, insanlar böyle bir hükümdarın zamanında yaşadıkları için dua ederlermiş.

Aleodor devlet işleriyle uğraşmadığı zamanlarda ava çıkarmış. Ancak babasının öğütlerini hiç aklından çıkarmaz, ona konulan sınırların ötesine geçmemeye dikkat edermiş.

Günün birinde, nasıl olduysa, dalgınlığına denk gelmiş ve yarım adamın bölgesine geçmiş. Henüz on on beş adım kadar atmışken karşısında birdenbire canavarı bulmuş. Bu bodur ama korkunç yaratığın topraklarına izinsiz girmek değil de sevgili babasının ölmeden önce ona verdiği öğüdü tutamamış olmak üzüyormuş onu daha çok.

“Hey, hey!” diye haykırmış çirkin canavar. “Benim sınırlarıma gelen her serserinin benim malım olduğunu bilmiyor musun?”

“Biliyorum,” diye yanıtlamış Aleodor. “Ama belirtmek zorundayım ki düşünceli olduğum bir vakitte, istemeden ayak bastım topraklarına. Sana karşı hiçbir kötü niyetim yoktur.”

“Ah, bilmez miyim?” diye yanıtlamış canavar. “Ancak görüyorum ki sen de tüm korkaklar gibi en iyisinin bahaneler uydurmak olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır, Allah korusun, ben korkak değilim. Sana basit gerçeği söyledim. Ama eğer dövüşmek istersen de hazırım. Silahını seç. Kılıçlarla mı dövüşelim, sopalarla mı çarpışalım, yoksa güreşelim mi?”

“Ne o ne öbürü,” diye yanıtlamış canavar. “Cezadan kurtulmanın tek bir yolu var. Bana Yeşil İmparator’un kızını getir!”

Aleodor bu güçlükten başka bir yolla kurtulmayı tercih edermiş, zira devlet işleri bu kadar uzun bir yolculuk yapmasına müsaade etmezmiş. Üstelik bu yolculukta ona yol gösterecek bir rehber de olmayacaktı. Ama canavar bütün bunları ne bilsin? Aleodor bir hırsız ve başkalarının hakkını çiğneyen biri olarak görülmenin utancından kurtulmak istiyorsa, Yeşil İmparator’un kızını bulmaktan başka çaresi olmadığını düşünmüş. Bir yandan da oradan zarar görmeden ayrılmak istiyormuş. Sonunda canavara istediğini yapacağına dair söz vermiş.

Aksak bir atın hasta yarisına binmiş yarım adam, Aleodor’un şerefli bir insan olarak sözünden asla dönmeyeceğini biliyormuş. Ona, “Şimdi git. Şans senin yanında olsun!” demiş.

Böylece Aleodor oradan ayrılmış. Uzun bir yola çıkmış. Aklından tekrar tekrar bu görevi nasıl tamamlayacağını, sö-

zünü nasıl tutacağını geçirirken bir gölün kıyısına varmış. Kıyıda canıyla cebelleşen bir turnabalığı görmüş. Onunla açlığını giderebileceğini düşünerek ilerlerken turnabalığı birden dile gelerek, “Beni öldürme güzel çocuk! Beni yeniden suya at. Daha sonra aklına düştüğümde, ben de gelir sana bir iyilik ederim.”

Aleodor turnabalığını dinleyerek onu yeniden suya atmış. Balık ona, “Bu pulu al. Ne zaman ona bakar da beni düşünürsen yanında olacağım,” demiş.

Genç adam bu tuhaf karşılaşmanın yarattığı büyük hayretle yoluna devam etmiş.

Derken bir kanadı kırık bir kargaya denk gelmiş. Onu öldürüp yiyecekmiş ama karga dillenerek, “Güzel çocuk, güzel çocuk! Benim yüzümden neden ruhuna yük bindiresin? Kanadımı sarsan daha iyi değil mi? Bu nezaketinin karşılığında ben de seni bir iyilikle ödüllendiririm.”

Eli ne kadar becerikliyse kalbi de o kadar müşfik olan Aleodor karganın dediğini yaparak yaralı kanadını sarmış. Yeniden yola çıkmaya hazırlandığında karga ona şöyle demiş: “Bu tüyü al cesur delikanlı! Ne zaman bu tüye bakıp beni düşünürsen, hemen yanında olurum.”

Aleodor tüyü alıp yola koyulmuş. Yüz adım kadar gitmiş gitmemiş, bir karıncayla karşılaşmış. Üzerine basıp geçecekken karıncanın ona seslendiğini duymuş. “Sen benim canımı bağışla İmparator Aleodor, ben de seni ölümden kurtarayım! Kanadımın şu ince zarını al. Ne zaman beni düşünürsen yanında olacağım.”

Aleodor ona ismiyle hitap eden karıncanın bu sözlerini duyunca ayağını kaldırıp karıncanın gitmesine izin vermiş. O da yoluna gitmiş. Kim bilir kaç gün boyunca yol teptikten

sonra nihayet Yeşil İmparator'un sarayına varmış. Kapıyı çalmış, sonra da birinin kapıyı açıp ona ne istediğini sormasını beklemiş.

Bir gün beklemiş, iki gün beklemiş ama kimse de gelip ona ne istediğini sormamış. Geleceklerine dair bir işaret de yokmuş. Üçüncü günün şafağında Yeşil İmparator hizmetkârlarını çağırarak onlara hiç unutamayacakları bir konuşma yapmış. "Nasıl olur da," demiş, "adamin biri kapımda üç gün boyunca dikilir de kimse gidip ona ne istediğini sormaz? Ben size bunun için mi para veriyorum?"

Yeşil İmparator'un hizmetkârları aşağı bakmış, yukarı bakmış ama kendilerini savunacak tek bir söz edememişler. Sonunda gidip Aleodor'u çağırmış, İmparator'un huzuruna çıkarmışlar.

"İsteğin nedir oğlum?" diye sormuş İmparator. "Neden sarayımın kapısında bekliyorsun?"

"Buraya kızınıza talip olmak için geldim Yüce İmparator."

"Peki oğlum. Ama önce bir anlaşma yapmamız gerek, çünkü sarayımın âdeti böyledir. Üç kez saklanacak, üç kez kaçacaksın. Eğer kızım üçünde de seni bulursa başın kesilip bir kazığa geçirilecek. Yüz talipten ancak birinin başı o kazıktan kurtuldu. Ama eğer seni bulamazsa, kızımı benden imparatorluk âdetleriyle alacaksın."

"Umudum, ölümüne izin vermeyecek olan yüce Allah'tandır büyük imparator. O kazığa bir insan başı değil, başka bir şey geçireceğiz. Anlaşmayı yapalım."

"Şartları kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

Böylece anlaşmışlar. Belgeler çıkarılmış, imzalar atılmış, mühürler vurulmuş.

İmparatorun kızı ertesi gün Aleodor’la bir araya gelmiş. Aleodor’a olabildiğince iyi saklanması yeniden hatırlatılmış. Genç adam kara kara başını kurtarmak için nereye ve nasıl saklanması gerektiğini düşünüyormuş ki ölümden beter bir acı gibi işkence ediyormuş bu düşünce zihnine. Düşünceli düşünceli ilerlerken birden turnabalığını hatırlamış. Hemen balığın pulunu çıkarmış, pula bakarak balıkların efendisini düşünmüş. Ah, harika, bir anda turnabalığı karşısında belirmiş. “Benden isteğin nedir güzel çocuk?”

“Ne mi istiyorum? Daha iyi bir şey soramazdın. Bak başıma neler geldi. Bana ne yapacağımı söyleyemez misin?”

“Bu artık senin meselen değil, bana bırak!”

O anda kuyruğuyla Aleodor’a vurarak onu küçük bir yumuşakçaya çevirivermiş. Sonra da denizin dibine, diğer yumuşakçaların arasına saklamış.

Genç kız gelmiş, tek camlı gözlüğünü çıkarmış, her yana bakmış ama Aleodor’u hiçbir yerde bulamamış. Diğer talipleri hep mağaralara, evlerin arkasına, saman balyalarının, ot yığınlarının altına ya da bir köşeye, bir deliğe saklanırmış. Ama Aleodor kendini öyle bir saklamış ki genç kız, yenilgiye uğrayacağından korkmaya başlamış. Sonra birden gözlüğünü denize doğru çevirmek gelmiş aklına. Bir midye yığınının altında Aleodor’u görmüş. Ama bilmeniz gereken bir şeyi söylemeyi unuttum, kızın gözlüğü sihirli bir gözlükmüş.

“Seni görüyorum serseri,” diye haykırmış. “Ama beni epey uğraştırdın doğrusu! İnsanken bir midyeye dönüşüp denizin dibine saklanmak ha!”

Aleodor inkâr edecek durumda değilmiş, doğrulup ortaya çıkmış.

Ancak genç kız İmparator’a, “Bu gencin bana uygun olduğunu düşünüyorum sevgili babacığım. Hoş ve yakışıklı biri. Üç seferinde de onu bulsam bile onunla evlenmeme müsaade et; çünkü o, diğerleri gibi aptal değil. Duruşundan bile ne kadar farklı olduğunu görebilirsin,” demiş.

“Bakalım,” diye yanıtlamış İmparator.

İkinci gün Aleodor’un aklına karga gelmiş. Hemen yanında biten karga, “Emriniz nedir efendim?” diye sormuş.

“Şu saçmalığa bak! Neler geldi başıma. Bana bu işin içinden çıkmanın bir yolunu gösterebilir misin?”

“Deneyelim bakalım!” demiş karga. Sonra da genç adama kanadıyla vurarak onu yavru bir kargaya dönüştürmüş ve gökyüzünün en tepesinde şiddetli fırtınaya rağmen uçan bir karga sürüsünün ortasına bırakmış.

Genç kız yine gözlüğüyle çıkagelip her yerde onu aramış ama oğlan hiçbir yerde yokmuş. Yeryüzünde arayıp taramış, yokmuş. Irmaklara, denizlere bakmış, orada da yokmuş. Genç kız endişelenmiş. Öğlene kadar hiç durmadan aramış. Yukarı bakmak ancak o zaman aklına gelmiş. Göğün derinliklerinde, bir karga sürüsünün arasında onu bulup parmağıyla işaret etmiş: “Hey! Şuraya bak! Seni namussuz! Hemen aşağı gel. Hey, kendini kuşa dönüştürmüş olan adam! Gökyüzünde de gözümden hiçbir şey kaçmaz!”

Aleodor da ne yapsın, aşağı inmiş. Artık İmparator bile kurnaz Aleodor’un zekâsından etkilenmeye başlayarak kızının ricalarına kulak verir olmuş. Ama mademki sözleşme Aleodor’un üç kez saklanacağını söylüyormuş, İmparator da kızına gidip şöyle demiş: “Biraz daha bekleyelim, bakalım bu kez nereye saklanacak.”

Üçüncü günün sabahında delikanlı aklına karıncayı getirmiş ve hop! Karınca yanında bitivermiş. Delikanlının derdini dinleyince de, “Bu işi bana bırak. Seni bulsa bile ben sana yardım edeceğim,” demiş.

Karınca, genç Aleodor’u bir çiçek tohumuna dönüştürdükten sonra fark ettirmeden prensesin eteğine saklamış.

İmparatorun kızı sabah kalkıp gözlüğünü almış. Bütün gün aramış ama nereye bakarsa baksın Aleodor’u bulamamış. Aramaktan resmen helak olmuş. Çok yaklaştığını hissetse de bir türlü onu göremiyormuş. Gözlüğüyle toprağa bakmış, denize bakmış, göğe bakmış ama hiçbir yerde yokmuş. Akşama doğru aramaktan yorgun düşen kız, “Bu kez sen göster kendini. Çok yakındasın, hissediyorum ama seni göremiyorum. Sen kazandın, seninim!” diye haykırmış.

Kızın ona kazandığını söylediğini duyan Aleodor yavaşça kızın eteğinden çıkarak kendini göstermiş. İmparator’un artık söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş. Kızını bu genç adama vermiş. Ülkeden ayrıldıkları sırada da sınıra kadar büyük ve gösterişli bir seremoniyle onlara eşlik etmiş.

Yollarına devam ederken bir yerde biraz dinlenmek için mola vermişler. Birkaç lokma yedikten sonra Aleodor başını kızın kucağına koyarak uyuyakalmış. İmparatorun kızı kendini ona bakmaktan alamamış. Delikanlının güzelliği ve çekiciliği karşısında gözleri dolmuş. Kalbi ona karşı öyle yumuşamış ki onu öpmekten alamamış kendini. Aleodor ise uyandığında kıza öyle bir tokat aşk etmiş ki yankısı etraftan duyulmuş.

“Ah, sevgili Aleodor!” diye haykırmış kız. “Ne ağır elin varmış.”

“Seni yaptığın şey yüzünden tokatladım,” demiş Aleo-

dor. “Çünkü seni kendime değil, beni seni bulmam için gönderen kişiye aldım.”

“Ah, be adam! Peki ama bunu neden daha önce söylemedin bana. O zaman ben de ne yapmam gerektiğini bilirdim. Neyse, hepsi geçti artık.”

Yeniden yola koyularak sağ salim aksak bir atın hasta yarısına binmiş yarım adamın yanına varana kadar hiç durmamışlar.

“Bak işte! Görevimi yerine getirdim,” demiş Aleodor. Sonra da ayrılmaya niyetlenmiş. Ama kız canavara bakınca tiksintiyle ürpermiş. Onunla bir dakika bile kalamazmış. Korkunç varlık genç kıza yaklaşmış ona tatlı sözler söyleyerek onunla gelmesini sağlamaya çalışmış. Ama kız ona şöyle yanıt vermiş: “Uzak dur benden İblis! Cehennemdeki ananın, seni yeryüzüne fırlatanın yanına git!” Yarı canavar yarı insan bu varlık genç kıza duyduğu aşkla eriyip bitecekmiş neredeyse. Karnının üzerinde kıvranarak, belki kızı eşi olmaya ikna eder umuduyla anasını kapıp getirmiş. Ama kız bu sırada etrafına küçük bir hendek kazmış. Gözlerini yere sabitlemiş, olduğu yerde duruyormuş. Canavarın korkunç, şeytani iskeleti ona ulaşamıyormuş.

“Yeryüzünden kaybol seni iğrenç yaratık!” diye haykırmış. “Dünya senin gibi tehlikeli bir canavardan kurtulsun!”

Canavar hâlâ ona ulaşmak için çabalayıp duruyormuş. Ancak ona ulaşamamış. Sonra da bir kadının onu böylesine ele geçirmesi karşısında duyduğu utanç ve pişmanlıkla, bir de öfkeyle infilak etmiş.

Aleodor, aksak bir atın hasta yarısına binmiş yarım adamın topraklarını da kendi ülkesine katmış, kendi imparatorluğuna dönmüş ve Yeşil İmparator’un kızıyla evlenmiş.

İnsanlar gökyüzündeki yıldızlar kadar güzel ve gülümseyen bir kadınla birlikte döndüğünü görünce Aleodor'u büyük bir sevinçle karşılamışlar. Genç adam bir kez daha tahta çıkmış, ölene dek halkını barışla yönetmiş.

Şimdi ben de bir kez daha atıma bineceğim, gitmeden önce ise “Babamız”ı söyleyeceğim.

Efsunlu Domuz

Bir varmış bir yokmuş. Çok çok uzun zaman önce, piler doksan dokuz demirden nal takıp masmavi göklerde uçarak bizi masal diyarına taşırken, üç kızı olan bir imparator yaşarmış. Bir gün bu imparator savaşa gitmeden önce kızlarını yanına çağırıp şöyle demiş:

“Dinleyin canlarım. Benim savaşa gitmem gerekiyor. Düşmanlarım büyük bir kalabalık toplamış bana doğru ilerliyor. Kalbimde bu derin kederle ayrılıyorum sizden. Yokluğumda aklınızı başınıza toplayın, iyi davranışlar sergileyin ve ev işlerini yerine getirin. Bahçede yürümenize, evimdeki bütün odalara girmenize müsaade vardır. Yalnızca koridorun en sonunda, sağda kalan odaya girmeyin. Sizin için iyi olmaz.”

“İçin rahat olsun baba!” diye ağlaşmış kızlar. “Bugüne kadar hiçbir emrine karşı gelmiş değiliz. Bizden yana hiçbir endişen olmasın. Tanrı sana tüm düşmanlarına karşı zafer kazanmayı nasip etsin!”

İmparator yola çıkmak için tüm hazırlıklarını tamamladıktan sonra kızlarına bütün odaların anahtarını vermiş. Emrini bir kez daha hatırlattıktan sonra kızlarıyla vedalaşıp yollara düşmüş.

İmparator’un kızları kendilerini bir başlarına bulunca ne yapacaklarını bilememişler. Zaman bir türlü geçmiyor. Sonunda günün bir kısmında çalışmaya, bir kısmında kitap okumaya, diğer kısmında da bahçede dolaşmaya karar vermişler. Bu planı uygulamaya başlamışlar. Her şey yolunda gidiyormuş.

Ama insanoğlunun aldatıcısı kızların sükûnetinden çok sıkılmış. Burnunu işlerine sokması gerekiyormuş.

“Kardeşlerim,” demiş üç kız kardeşin en büyüğü bir gün. “Neden bütün günümüzü dikiş dikip örgü örerek, kitap okuyarak geçiyoruz? Tüm bunlardan sıkıldım artık. Bir başımıza kalmamızın üzerinden epey zaman geçti. Bahçenin tekrar tekrar ayak basmadığımız hiçbir yeri kalmadı. Babamızın sarayındaki bütün odaları gezip bütün süslemelere baktık. Hepsini ezbere biliyoruz. Gelin babamızın bize girmememizi söylediği o odaya girelim.”

“Vay başımıza gelenler! Ablacığım!” demiş kardeşlerin en küçüğü. “Babamızın talimatlarını çiğnememiz için bizi ikna etmeye mi çalışıyorsun? Babamız bize oraya girmememizi söylerken bir bildiği olmalı. Yoksa neden öyle desin ki?”

“Orada hepimizi yiyecek kötü bir yılan ya da başka bir aptal canavar olduğunu mu düşünüyorsun?” diye haykırmış ortanca kardeş. “Hem babamız oraya girip girmediğimizi nereden bilecek?”

Bu mesele üzerinde konuşa tartışa odanın kapısına varmışlar. Anahtarları korumasına almış olan en büyük abla, anahtarı deliğe sokup çevirmiş. Klik-klak! Ve kapı ardına kadar açılmış.

Kızlar odaya girmiş.

Orada ne görmüşler dersiniz? Oda, tam ortasındaki güzel bir örtüyle kaplanmış büyük masa dışında tamamen boşmuş. Masanın üzerinde de açık bir kitap duruyormuş.

Sabırsızlık içindeki kızlar kitapta neler yazdığını görmek istemişler. En büyükleri kitaba yaklaşarak şu sözleri okumuş: “İmparator’un en büyük kızı, Doğu İmparatoru’nun oğluyla evlenecek.”

Sonra ikinci kardeş kitaba yaklaşıp sayfayı çevirmiş. O da şunları okumuş: “İmparator’un ikinci kızı, Batı İmparatoru’nun oğluyla evlenecek.”

Kızlar gördükleri karşısında mutlulukla gülüp kıkırdamaya, kendi aralarında şakalaşmaya başlamış. En küçük kız ise kitaba bakmak istememiş.

Ancak ablaları ona rahat vermemiş. Onu zorla büyük masaya doğru sürüklemişler. Kız, gönlü olmamasına rağmen sayfayı çevirmiş ve şu sözleri okumuş: “İmparator’un en küçük kızının eşi bir domuz olacak.”

Gökten yıldırım düşse, genç kızın canını bu sözcükler kadar yakamazmış. Öyle bir dehşete düşmüş ki öleceğini sanmış. Ablaları onu tutmasa başını taşlara vura vura parçalamış.

Kendine geldiğinde ablaları onu teselli etmeye çalışmış. “Böyle bir saçmalığa nasıl inanırsın?” demişler. “Bir imparator kızının bir domuzla evlendiği nerede görülmüş?”

“Ah, sen çocuksun daha!” diye eklemiş büyük abla. “O pis canavar gelip de seni kendine eş etmeye kalksa bile sanki babamın seni koruyacak koca orduları yokmuş gibi...”

İmparator’un en küçük kızı, ablalarının söylediklerine inanmayı çok istemiş ama kalbi buna izin vermiyormuş. Durmadan kardeşlerine yakışıklı eşler vaat ederken onun başına dünya kurulduğundan beri yaşanmamış bir olay geleceğini öngören kitabı düşünüyormuş. Sonra babasının emirlerini nasıl çiğnediğini düşünüp kendi kendine dövünmeye başlamış. Günden güne erimekteymiş. Birkaç gün içinde öyle bir değişmiş ki kimse onu tanıyamıyormuş. O eski pembe yanaklı, neşeli hâlden eser kalmamış, kederden sararıp solmuş. Hiçbir şeye elini sürmez olmuş. Ablalarıyla bahçede

oynamaktan, çiçek toplayıp onlardan başına taç yapmaktan vazgeçmiş. Ablaları şarkılar söyleyerek dikiş dikerken onun hiç sesi çıkmıyormuş.

Bu sırada kızların babası, dostlarının bile hayallerini aşan bir başarı kazanmış, düşmanlarını yerle bir ederek birliklerini dağıtmış. Akıllı sürekli kızlarında olduğundan bir an önce eve dönebilmek için ne gerekiyorsa yapmış. İnsanlar büyük kalabalıklar hâlinde; düdükler, davullar ve trampetlerle onu karşılamaya çıkmış. Muzaffer imparatorlarını gördükleri için büyük bir sevinç içindelermiş.

İmparator başkente vardığında, evine dönmeden önce ona kötülük etmek isteyen düşmanlarına karşı ona destek olduğu için Tanrı'ya şükranlarını sunmuş. Sonra da evine dönmüş. Kızları onu karşılamak için dışarıya çıkmış. İmparator onların iyi olduğunu görünce çok sevinmiş. Bu arada en küçük kızı da diğerleri gibi neşeli ve mutlu görünmek için elinden geleni yapmış.

Ancak İmparator'un, küçük kızının günden güne sararıp solduğunu fark etmesi uzun sürmemiş. "Ya emrimi çiğnediyse?" diye düşünmüş. Bu şüphe kızgın bir demir gibi ruhunu deliyormuş. Hemen kızlarını yanına çağırarak doğruyu söylemelerini emretmiş. Hepsi gerçeği itiraf ettilerse de onları ikna edenin kim olduğunu söylememişler.

İmparator bunu duyunca büyük bir kederle dolmuş. Keder neredeyse tüm varlığını ele geçirmiş. Yine de dilini tutmuş. Bunu da sırf en küçük kızını kaybetme korkusuyla yapmış. Olan olmuş, biten bitmiş diye düşünüyormuş. Binlerce söz söylese de bir kez olan geri alınamazmış.

Zaman akıp geçmiş. İmparator bu olanları unuttur gibi olmuş. Günün birinde İmparator'un sarayına Doğu İmparatoru'nun oğlu gelerek en büyük kızı istemiş. İmpa-

rator büyük bir mutlulukla kızı ona vermiş. Görkemli bir düğün yapmışlar. Üç gün sonra da büyük bir debdebeyle sınıra kadar onlara eşlik etmiş. Bir süre sonra aynı şeyler İmparator'un ortanca kızı için de gerçekleşmiş, çünkü Batı İmparatoru'nun oğlu gelip kıza evlenme teklif etmiş.

En küçük kız ise kitapta yazarların yavaş yavaş gerçekleştğini gördükçe daha da kederlenmeye başlamış. Artık ne yediğinden keyif alıyormuş ne içtiğinden. Yürüyüşe çıkmadığı gibi giyinip kuşanmaktan duyduğu zevki de tamamen yitirmiş. Bütün dünyanın ona gülmesindense ölmeyi tercih edermiş. Ama İmparator ona aptalca bir şey yapma fırsatı vermemiş. Dikkatini dağıtmak için her türden güzel hikâyeler anlatıp durmuş.

Zaman böylece akıp geçerken o da nesi? Ah, harika! Günün birinde koca bir domuz kraliyet sarayına gelip "Selam sana İmparator! Günlerin, bulutsuz bir günde güneşin doğuşu kadar parlak ve neşeli olsun!" demesin mi?

"Ne güzel bir selamlama bu oğlum," diye yanıtlamış İmparator. "Peki ama seni buraya hangi rüzgâr attı, bilmek isterim."

"Buraya bir talip olarak geldim," diye yanıtlamış domuz.

İmparator, bir domuzun ağzından böylesine güzel sözler döküldüğünü duyunca çok şaşırmış. İçten içe burada ters giden bir şeyler olduğunu düşünmüş. Elinden gelirse bir bahane uydurarak domuzu savuşturup kızını korumayı düşünmüş ama sarayın ve saraya açılan tüm yolların talibe eşlik etmeye gelen domuzların homurtularıyla dolu olduğunu duyunca yapacak hiçbir şeyi kalmamış. Domuza isteğini yerine getireceğini söylemiş. Ancak domuz kuru kuru söz verilmesiyle yetinmeyerek düğünün bir hafta içinde gerçekleşmesinde ısrar etmiş. İmparator'un sözüne ancak o zaman inanırmış.

İmparator, kızına kaderine boyun eğmesi gerektiğini, bunun Tanrı'nın iradesi olduğunu söylemiş. Sonra eklemiş: "Sevgili kızım, bu domuzun konuşmaları ve makul duruşunun yabani bir hayvana ait olmadığını görüyorum. Onun bir domuz olarak doğmadığına başım üzerine bahse girerim. Bu işte bir büyücünün yahut iblisin parmağı olmalı. Eğer itaatkâr olur ve sana söylenen sözlerden dışarı çıkmazsan, Tanrı uzun süre eziyet çekmene razı olmayacaktır."

"Eğer sen böylesinin doğru olduğunu düşünüyorsan sevgili babacığım," diye yanıtlamış kız, "sana itaat edecek, Tanrı'ya güveneceğim. Bırakalım da benimle ne istiyorsa yapsın. Önümde başka bir yol da yok gibi zaten."

Gel zaman git zaman düğün günü gelip çatmış. Düğün büyük bir gizlilik içinde gerçekleştirilmiş. Derken domuz, imparatorluk arabalarından birine geliniyle birlikte binerek evlerine doğru yola çıkmış.

Yolculuk esnasında büyük bir bataklığın yanından geçmeleri gerekiyormuş. Domuz arabacıya durmasını emretmiş, aşağı inerek çamurun içinde yuvarlanmaya başlamış. Her yanı çamur olmadan da durmamış. Sonra yeniden arabaya binerek karısına onu öpmesini söylemiş. Zavallı kızcağız ne yapsın? Patiskadan mendilini çıkararak kocasının burnunu hafifçe silmiş, sonra da onu öpmüş. "Yalnızca babamın emirlerine uyuyorum," diye düşünmüş.

Sonunda domuzun evine varmışlar. Sık bir ormanın ortasındaymış bu ev. Akşam çökmüş olduğundan yol yorgunluğunu atmak için biraz dinlenmiş, birlikte yemek yemiş, sonra da yatmışlar. İmparator'un kızı, gece olduğunda kocasının domuz değil de bir insan olduğunu fark ederek çok şaşırılmış. Sonra aklına babasının sözleri gelmiş, kalbinde yeniden bir umut yeşermiş.

Domuz her akşam domuz derisinden silkiniyor, sabahlarıysa karısı uyanmadan önce yeniden domuza dönüşüyor-muş.

Bir gece geçmiş, iki gece geçmiş, üst üste bir sürü gece geçmiş ama genç kız kocasının nasıl olup da geceleri insan, gündüzleri domuz olduğunu çözememiş. Çünkü adam bir büyü'nün etkisindeymiş. Ona bu kötülüğü yapan, büyücünün biriymiş.

Genç kız yavaş yavaş kocasını sevmeye başlamış. Özellikle de anne olacağını anladığı zaman. Onu en çok üzense yapayalnız olmasıymış. İhtiyaç duyduğunda ona yardımcı olabilecek kimsesi yokmuş.

Bir gün yoldan geçen uzun burunlu, ihtiyar bir cadı görmüş. Uzun zamandır insan yüzü görmediğinden onu görünce çok sevinip ona seslenmiş. Uzun uzun konuşmuşlar.

“Söyle bana ihtiyar,” diye haykırmış kız, “bu mucizenin anlamı nedir? Kocam gündüzleri domuz ama geceleri yanımda uyuyakaldığında bir insan. Bu mucizeyi açıkla bana!”

“Bunu sana daha sonra açıklayacağım. O arada sana onun üzerindeki büyü'yü kaldırmak için birkaç ilaç vereceğim.”

“Ah, ver anneciğim. Karşılığında sana ne istersen veririm. Çünkü onu bu hâlde görmekten nefret ediyorum.”

“Pekâlâ o hâlde. Bu ip parçasını al yavrucuğum. Sakın kocana bundan bahsetme, yoksa etki etmez. Kocan uyuduğu zaman kalkıp usulca yanına git. Sonra bunu sol bacağına sımsıkı bağla. Sabah olduğunda göreceksin ki kocan insan kalmış olacak. Para istemem senden. Onu bu büyüden kurtarabilirsem kazançtır bu bana. Kalbimin en hassas telleri kocan için merhametle titreşiyor güzel goncam benim. Ah

bilsen, bu yoldan daha önce geçip de daha önce yardım edemediğim için nasıl da üzülüyorum...”

İhtiyar cadı gittikten sonra İmparator’un kızı ip parçasını dikkatle saklamış. Gece yarısı olduğunda kocası duymasın diye sessizce kalkıp nefesini tutarak ipi kocasının sol bacağına bağlamış. Ama tam düğüm atarken, pat, ip çürük olduğundan kopmuş. Kocasını birden ayağa fırlamış.

“Memnuniyetsiz kadın!” diye bağırması. “Ne yaptın sen? Yalnız üç gün kalmıştı. Sonra bu iğrenç büyüden kurtulacaktım. Ama şimdi kim bilir bu iğrenç mahlûkun bedenini daha ne kadar taşıyacağım! Üstelik dahası da var. Koca dünyada beni araya araya üç çift demir terlik, üç çelik çomak eskitene kadar ellerin bana değmeyecek, çünkü şimdi buradan gitmem gerek.”

Bu sözlerden sonra birden ortadan kaybolmuş.

İmparator’un zavallı kızı kendini yapayalnız bulunca kalbi paramparça olmuşçasına ağlayıp hıçkırmaya başlamış. Kötü cadıya ateşli lanetler okumuş ama nafiye. Sonunda bütün bu lanet okuma ve inlemelerin hiçbir faydası olmadığını anlayarak kalkmış, Tanrı’nın merhametinin ve kocasının başında olması arzusunun onu götüreceği yere doğru yola çıkmış.

Vardığı ilk şehirde ona üç çift demir terlik, üç de çelik çomak yapılmasını söylemiş. Yolculuğu için hazırlıklarını tamamladıktan sonra kocasını aramaya koyulmuş.

Gide gide dokuz krallık, dokuz deniz geçmiş. Gövdeleri fıçı gibi ağaçların bulunduğu uçsuz bucaksız ormanları aşmış. Ağaçlara takılıp düşmekten her yeri morarmış. Ne vakit düşse yine kalkıp yoluna devam etmiş. Ağaçların dalları yüzüne çarpmış, dikenler ellerini yırtmış ama kız, arkasına

bir kez bile bakmadan ilerlemeye devam etmiş. En sonunda yürümekten ve taşıdığı ağır yükten bitkin düşerek kederle diz çökse de kalbindeki umutla küçük bir eve kadar gitmiş. Bu evde yaşayan, Kutsal Ay’dan başkası değilmiş.

Genç kız kapıyı çalıp onu içeri almalarını, biraz dinlenmesine izin vermelerini rica etmiş. Yakında anne olacağını belirtmiş.

Kutsal Ay’ın annesi ona merhamet etmiş, çektiklerine üzülmüş. Kızı içeri alarak ona bakmış. Sonra da, “Sen, başka ırktan bir varlıksın, bu kadar uzağa gelmeyi nasıl başardın?” diye sormuş.

İmparator’un biçare kızı başından geçen her şeyi anlattıktan sonra, “Yolumu buraya düşürdüğü için Tanrı’ya şükürler olsun. Çocuğumun bu yolda zarar görmesine izin vermediği için de ona şükrediyorum. Yalvarırım söyleyin bana, kızınız Kutsal Ay kocamı görmüş müdür?”

“Bunu sana söyleyemem canım,” diye yanıtlamış Kutsal Ay’ın annesi. “Ama Kutsal Güneş’in evine varana dek doğruya doğru ilerlersen, belki o sana bir şeyler söyleyebilir.”

Kıza yemesi için pişirdiği tavuktan verdikten sonra tavuğun kemiklerinden tekini bile kaybetmemesini, çünkü çok işine yarayacağını söylemiş.

İmparator’un kızı Ay’ın annesine misafirperverliği ve nazik sözleri için teşekkür etmiş, yıprattığı ilk terlik çiftini attıktan sonra yeni bir çift geçirmiş ayağına. Tavuğun kemiklerini sinesine yerleştirip çocuğunu kollarına almış, ikinci çelik çomağını eline aldığı gibi yeniden yola koyulmuş.

Dümdüz kumluklardan başka hiçbir şey kalmayana kadar yürümüş. Yol o kadar kötüymüş ki ileri doğru attığı her iki adımdan sonra bir adım geri gitmek zorunda kalıyormuş.

Tekrar tekrar çabaladıktan sonra nihayet bu düzlükleri arkasında bırakmış. Artık sarp ve dik dağların arasındaymış. Bir kayadan bir kayaya, bir çatlaktan diğerine sekip durmuş. Ne zaman biraz düz bir yere denk gelse durup biraz dinleniyor, kocasına öncekinden biraz daha yakın olduğunu düşünüyormuş. Daha sonra yeniden yola koyuluyormuş. Dağın kenarlarındaki sivri uçlu taşlar ayaklarını kesip yaralamış. Dizleri, yanları hep kan içinde kalmış. Bu dağlar o kadar yüksekmış ki bulutların bile ötesine uzanıyormuş. Yol boyunca derin uçurumlar da varmış. Onları ancak dizlerinin ve ellerinin üzerinde geçebiliyor, asasıyla yönünü buluyormuş.

Sonunda yorgunluktan tükenmek üzereyken bir saraya varmış.

Bu sarayda Güneş yaşamaktaymış.

İmparator'un kızı kapıyı çalıp onu içeri almaları için yakarmış.

Güneş'in annesi onu içeri almış. Başka ırktan bir yarattığı oralarda gördüğüne çok şaşırılmış. Kızın başına gelenleri dinleyince kalbi merhametle dolmuş. Oğluna genç kızın kocasını soracağına söz verdikten sonra kızı kilere saklamış ki Güneş akşam eve geldiğinde onu fark etmesin. Çünkü eve geldiğinde hep kötü bir ruh hâlinde oluyormuş.

İmparator'un kızı ertesi gün bulunacağından korkmaya başlamış. Zira Güneş başka dünyalardan gelen bir varlığın kokusunu aldığını söylemiş. Ama annesi onu tatlı sözcüklerle yatıştırarak kokusunu aldığı şeyin armut olduğunu söylemiş. İmparator'un kızı, kadına bu kadar iyi davranılmasından cesaret alarak dile gelmiş:

“Söylesene bu kadar güzel görünürken ve ölümlülere bunca iyilik yaparken nasıl sıkkın olabilir ki Güneş?”

“Anlatayım,” diye yanıtlamış Güneş’in annesi. “Sabahları gökyüzünün kapısında uyandığında öyle mutlu olur, öyle mutlu olur ki bütün dünyaya gülümser. Öğlene doğruysa insanların ahmaklıklarını göre göre bıkmaya başlar. Öfkeden yanmaya başlar. Öyle kızgın, öyle kızgın olur ki. Akşamları da canı sıkkın ve kederli olur, çünkü ölümler diyarının kapısında durur. Eve dönmek için oradan geçmesi gerekir.”

Sonra oğluna kızın kocasını sorduğunu ama Güneş’in onu hiç görmediğini söylemiş. Çünkü kocası sık bir ormanın ortasında oturuyormuş ve Güneş’in ışınları o kalın yaprakları aşıp geçemiyormuş. Yapılacak tek şey gidip Rüzgâr’a sormakmış. Güneş’in annesi de ona bir tavuk vererek kemiklerini iyi korumasını tembihlemiş.

İmparator’un kızı yıpranmış olan ikinci demir terliğini de fırlatıp atmış, kemikleri bağlamış, çocuğunu kollarına, üçüncü asasını eline almış ve Rüzgâr’ın peşine düşmüş.

Bu yolculuğunda daha öncekilerden daha da büyük zorluklarla karşılaşmış. Arka arkaya, her biri alevler saçan çakmaktaşıdan dağlarla karşılaşmış. Hiçbir insanoğlunun ayak basmadığı ormanları, kar fırtınalarıyla göz gözü görmeyen buzdan arazileri geçmiş. Zavallı kızcağız bir kez daha tam tükenme noktasındayken sabrı ve Tanrı’nın yardımıyla bu güçlükleri de yenerek iki dağın arasında yer alan, yedi şehri kapsayacak kadar geniş bir geçide varmış.

Burası Rüzgâr’ın eviymiş.

Geçidi çevreleyen duvarda bir kapı varmış. İmparator’un kızı kapıyı çalıp onu içeri almalarını istemiş. Rüzgâr’ın annesi ona merhamet etmiş, içeri alarak dinlenmesi için yer hazırlamış. “Güneş’ten bile saklanabildiyse,” demiş, “Rüzgâr onu hiç bulamaz.”

Ertesi gün Rüzgâr'ın annesi genç kıza kocasının balta girmemiş devasa bir ormanda yaşadığını, orada ağaç gövdelerini üst üste yığarak bir ev yaptığını, gövdeleri birbirine söğüt dallarıyla bağladığını, insanların kötülüğünden korktuğu için orada tek başına kaldığını söylemiş. Sonra ona pişmiş tavuk vererek kemiklerine iyi bakmasını tembih eden Rüzgâr'ın annesi, genç kıza doğrudan göğe uzanan yolu takip etmesini, gökteki yıldızların ona rehberlik etmesine izin vermesini tavsiye etmiş. Genç kız öyle yapacağını söyleyerek mutluluk gözyaşlarıyla kadına misafirperverliği ve güzel haberleri için teşekkür etmiş ve yola koyulmuş.

Zavallı kadın geceyi gün etmiş. Kocasını bulmak için öyle ateşli bir arzu duyuyormuş ki ne bir şey yemek için durmuş ne de biraz dinlenmek için. Demir terliklerinin üçüncü çiftini de paralayana kadar yürümüş. Sonra onları bir kenara atıp yalınayak yürümeye başlamış. Ne sert toprağa aldırıyormuş ne ayağına batan dikenleri hissediyormuş. Sert taşların üzerine düştüğünde canının acısını bile hissetmiyormuş. Sonunda bir ormanın kıyısında yer alan yemyeşil, güzel mi güzel bir çayıra gelmiş. Yumuşacık çimleri hissedip o güzel çiçekleri görünce kalbi sevinçle dolmuş. Orada durup bir süre dinlenmiş. Ancak ağaç dallarında çiftler hâlinde dizilmiş olan kuşları görünce kalbindeki kocasını bulma arzusu yeniden alevlenmiş. Kederle ağlamaya başlamış. Sonra çocuğu kucağında, tavuk kemikleri kuşağında, yola devam etmiş. Ormana girmiş. Ayaklarını okşayan yeşil çimlere bir kez bile bakmamış. Kulaklarını sağır edecek denli yüksek sesle cıvıldaayan kuşları dinlememiş. Çalılardan başlarını uzatıveren çiçeklere dönüp bakmamış. Her adımda ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etmiş. Rüzgâr'ın annesinin verdiği işaretleri düşünerek kocasının yaşamakta olduğu ormanın bu olduğuna hükmetmiş.

Üç gün üç gece ormanı dolaşmış, kimseyi görememiş. Artık öyle bitkinmiş ki baygınlık geçirerek yere düşmüş. Orada bir gün bir gece hiç kıpırdamadan yatmış. Ne bir şey yemiş ne de içmiş.

Sonunda kalan gücünü toplayarak ayağa kalkmış ve asasına dayanarak sendeleye sendeleye ilerlemeye devam etmiş. Ancak asası artık fayda etmiyormuş. O da iyice yıprandığından hiçbir işe yaramıyormuş. Yine de Tanrı'ya güvenip gidebildiği kadar gitmeye karar vermiş. On adım atmış atamış, Rüzgâr'ın annesinin bahsettiğine benzer bir ev görmüş bir kayanın yarığında. Ne penceresi ne kapısı varmış bu evin. Çatısından bir giriş varmış yalnızca. İmparator'un kızı etrafına bakınmış ama merdivene benzer bir şey bulamamış.

Peki içeri nasıl girecekmış?

Düşünmeye başlamış. Tırmanmak istemiş ama boşuna. Derken birden onca zamandır yanında taşıdığı kemikler gelmiş aklına. “Keşke bu kemiklerin bana nasıl yardım edeceğini bilsem,” demiş. Bohçasını açıp kemiklere bakmış, biraz düşünüp taşınmış, sonra birini diğerinin üzerine koymuş. Ah, o da ne? Sanki yapıştırılmış gibi birleşmişler birbirlerine. Bunun üzerine genç kadın ilk ikisinin üzerine bir üçüncüyü eklemiş. Bir tane daha, bir tane daha derken iki uzun direk oluşmuş. İmparatorun kızı daha sonra küçük kemikleri bu iki direğin arasına yerleştirmiş ve bir basamak elde etmiş. Sonra o basamağa çıkıp daha yükseğe bir kemik daha koymuş. O basamağa da tırmanmış, bir kemik daha koymuş. Böyle böyle derken basamakları tırmanıp küçük kemikleri yerleştire yerleştire en yukarı varmış. Elindeki son kemiği de koyup üstüne çıktığında, merdiveninin en üst basamağıyla evin çatısı arasında hâlâ büyük bir mesafe olduğunu görmüş. O gereken son basamağı yapacak bir kemiği de yok-

muş. Yolda kaybetmiş olacağını düşünmüş. Ne yapacakmış şimdi? Bir süre düşündükten sonra parmağını keserek iki direğin arasına yerleştirmiş. O da diğer kemikler gibi yerine tam oturarak son basamağı oluşturmuş. İmparator'un kızı bu basamağa tırmanarak kucağında çocuğuyla evin kapısından girivermiş. İçeride biraz dinlenmiş, çocuğunu emzirmiş, eşikte öylece oturmuş.

Kocas gelip de evi görünce gözlerine inanamamış. Orada son basamağı kesik bir insan parmağından oluşan kemikler merdivenine bakakalmış. Bu şeyde kötü bir büyü olacağı düşüncesiyle içini bir korku sarmış. Tanrı aklına içeri girme fikrini sokmasa, arkasını dönüp gidecekmiş. Ama aklına içeri girmek fikri düşünce kendini bir güvercine dönüştürerek, üzerine kötü bir büyü bulaşır korkusuyla merdivene hiç dokunmadan yukarı uçup eve girmiş. İçeride karısının bir çocuğu emzirdiğini görünce içi bir anda ona karşı merhamet ve sevgiyle dolmuş. Buraya kadar gelip onu bulmak için kim bilir neler çekti, nelere katlandı diye düşünmüş. Yaşadığı güçlükler ve çektiği çileler onu öyle değiştirmiş ki adam, karısını güçlkle tanımış.

İmparator'un kızı kocasını görünce oturduğu yerden fırlamış. Ama onu bu hâliyle tanıyamadığı için kalbi korkuyla dolmuş. O sırada adam, karısının onu tanımasını sağlamış. Genç kadın kocasını bulmak için ardında bıraktığı onca yoldan hiç pişman değilmiş. Yaşadığı her şeyi unutmuş, çünkü kocası asil bir çam ağacı gibi uzun ve dimdik karışındaymış.

Hemen sohbete başlamışlar. İmparator'un kızı ona başına gelenleri anlattıkça adam ağlamış. Sonra da kendi hikâyesini anlatmaya başlamış.

“Ben bir imparatorun oğluyum,” demiş. “Babamın ej-

derha komşularımızla çarpıştığı bir savaşta (topraklarını tahrip eden kötü komşularmış bunlar), ejderhaların en küçüğünü öldürdüm. Annesi de kaderimde seninle evlenmek olduğunu bildiğinden bana büyü yaparak beni pis bir yaratığa dönüştürdü ki seni almama engel olsun. Ama Tanrı bana yardım etti, bu hâlime rağmen seni kazandım. Sana bacaklarıma bağlaman için ip veren o ihtiyar kadın, bahsettiğim ejderhanın annesiydi. Üzerimdeki büyüün sona ermesine üç gün kalmıştı ama senin hatan yüzünden üç yıl daha domuz bedeninde kalmam gerekti. Ama şimdi sen benim için bunca acı çektin, ben senin için bunca acı çektim ya, Tanrı'ya şükredip ailelerimize dönelim. Sen yokken kendimden vazgeçmiştim. Münzevi bir yaşam sürüyordum. Bu ıssız yeri de yaşam alanım olarak seçtim, hiçbir insanın bana ulaşamayaacağı bu evi yaptım.”

Karı koca bu konuşmadan sonra sevinçle birbirlerine sarılmış, artık geçmişte kalmış olan acılarını unutmaya karar vermişler.

Ertesi sabah erkenden kalkarak ilk önce adamın babası olan imparatora gitmişler. Genç prensle eşinin geldiğini duyunca bütün herkes sevinç gözyaşları dökmüş. Annesiyle babası oğullarıyla gelinlerini sımsıkı kucaklamış. Halkın sevinci üç gün üç gece sürmüş.

Daha sonra genç kızın babası olan imparatora gitmişler. Zavallı adam onları karşısında görünce sevinçten aklını kaybedecekmiş neredeyse. Bütün maceralarını dinledikten sonra kızına dönüp, “Ben sana talibinin bir domuz olarak doğmadığına inandığımı söylememiş miydim? Beni dinleyerek iyi ettin kızım,” demiş.

İmparator oldukça ihtiyarladığından, vârisi de olmadığından tahttan çekilerek yerini damadına bırakmış. Karı

koca ülkeyi huzurla yönetmişler. Ölmedilerse, hâlâ ülkeyi yönetiyorlardır.

Şimdi ben de yeniden atıma atlayacağım ve yola çıkmadan “Babamız” duasını okuyacağım.

Güzel Çocuk, Altın Elmalar ve Kurt

Bir varmış, bir yokmuş. Çok çok uzun zaman önce, sinекler duvarlara akla hayale gelmeyecek güzellikte şeyler yazarken, çok güzel bir bahçesi bulunan bir sarayda, üç oğulları olan bir İmparator ile İmparatoriçe yaşarmış. Bahçenin en ucunda bir elma ağacı varmış ki baştan ayağa altındanmış. İmparator, bahçesinde eşi benzeri bulunmaz bir elma ağacının olmasından müthiş bir mutluluk duymaktaymış. Gidip karşısında durur, burnunu her yanına uzatır, gözleri yanana kadar uzun uzun ağacı izlermiş. Günün birinde bu ağacın tomurcuklandığını, tomurcuğun çiçeklendiğini, çiçeğin meyveye döndüğünü ve meyvenin gözünün önünde olgunlaşmaya başladığını görmüş. Bıyığını burmaya başlamış. Ertesi gün şimdiye dek hiç görülmedik bir şey olacağını, sofrasının bir ya da iki altın elmayla süsleneceğini düşününce ağzı sulanmış.

Ertesi sabah şafak söker sökmez İmparator tamamen olgunlaşmış altın elmaları izleyerek gözlerine bayram ettirmek için bahçeye inmiş. Ağaçta yeni bir tomurcuk olduğunu ama olgunlaşmış elmalardan bir iz olmadığını görünce akli başından gitmiş. İmparator orada beklerken ağaç çiçeklenmiş, çiçekler ham bir meyveye dönüşmüş.

Bu görüntü karşısında keyfi yerine gelmiş. Mutlulukla sabahı beklemeye başlamış. Ancak sabah olduğunda elmalar Tanrı bilir yine nereye gitmiş! İmparator çok öfkelenmiş. Ağacın iyice korunmasını, hırsızın yakalanmasını emretmiş ama boşuna! Hırsız nereden bulsunlar?

Ağaç her gün çiçeklenmiş, meyveler filizlenmiş, akşam doğru da olgunlaşmaya başlamış. Ama gece yarısı birileri gelip nöbetçilere fark ettirmeden meyveleri koparıyormuş. Sanki bilerek yapıyormuş gibi! Her gece birileri gelip İmparator ve muhafızlarıyla alay edercesine elmaları alıyormuş! İmparator, bahçesinde altın bir elma ağacı olmasına rağmen ne sofrasına altın bir elma koyabilmiş ne de elmalarının olgunlaştığını görebilmiş. Sonunda çaresiz kalan İmparator bu meseleyi öyle dert edinmiş ki hırsız yakalayıp ona getirene tahtını vereceğini söylemiş.

İmparator'un oğulları babalarının yanına gelerek onlara da hırsız gözetlemek için izin vermesini istemişler. En büyük oğlunun hırsız yakalamak için yemin ettiğini duyan İmparator çok sevinmiş. Hemen gidip işe koyulmasını söylemiş oğluna. En büyük oğlan ilk gece nöbet tutmuş tutmasına ama o da diğer nöbetçilerle aynı kaderi paylaşmış.

İkinci gece, ortanca oğlan nöbete durmuş. O da zekâ bakımından abisinden üstün olmadığından babasının yanına boynu bükük dönmüş.

İki kardeş de gece yarısına kadar dört gözle etrafı izlediklerini ama gece yarısından sonra yorgunluktan ayaklarını bile kıpırdatamadıklarını, derin bir uykuya daldıklarını, başka da hiçbir şey hatırlamadıklarını söylemiş.

En küçükleri tüm bunları sessizlik içinde dinlemiş. Abilerinin hikâyelerini anlatmasından sonra babasına ona da izin vermesi için yalvarmış. Babası hırsız yakalayacak cesur bir savaşçı bulamamaktan dolayı üzgün olsa da en küçük oğlunun teklifini duyunca kahkahalara boğulmuş. Yine de biraz baskı görünce sonunda teslim olarak en küçük oğluna ağacı gözlemesi için izin vermiş.

Akşam çökünce küçük oğlan yayını ve oklarla dolu sa-

dağını almış, kılıcını kuşanmış ve bahçeye inmiş. Bahçede duvardan, ağaçtan ya da yaslanabileceği herhangi bir şeyden uzak, ıssız bir yer seçmiş kendine. Devrilmiş bir ağacın gövdesinin üzerinde durmuş ki içi geçerse düşüp uyansın. İki ya da üç kez düştükten sonra uyku peşini bırakmış, yorgunluk ona işkence etmekten vazgeçmiş.

Gece şafağa dönmek üzereyken, uykunun en tatlı olduğu saatlerde havada bir kanat sesi duymuş. Sanki bir kuş sürüsü yaklaşıyormuş. Kulaklarını açıp iyice dinleyince bir şeylerin altın elmaları topladığını duymuş. Hemen sadağından bir ok çekip yayına yerleştirmiş. Tüm gücüyle fırlatmış ama hiçbir kıpırtı olmamış. Yayını tekrar germiş, yine hiçbir şey olmamış. Üçüncü kez ok attığındaysa yine kanat sesleri duymuş ve bir kuş sürüsünün uçarak uzaklaştığını fark etmiş. Altın elmalara yaklaştığında hırsızın hepsini almaya vakti olmadığını anlamış. Birkaç tane koparmış olsa da çoğu hâlâ ağaçtaymış. Orada öylece durmuşken yerde parlayan bir şey çekmiş dikkatini. Eğilip parlayan şeyi yerden almış. O da nesi? Tamamen altından iki kuş tüyü.

Gün doğduğunda elmaları toplayarak altın bir tepsiye yerleştirmiş, altından tüyleri de şapkasına koymuş ve babasına gitmiş. İmparator elmaları görünce sevinçten aklını kaçıracakmış neredeyse ama kendini kontrol etmiş. Bütün şehre en küçük oğlunun elmaları kurtardığını, hırsızın ise bir kuş sürüsü olduğunun anlaşıldığını duyurmuş.

Güzel Çocuk, bu kez babasından hırsızın peşine düşmek için izin istemiş. Ama babası gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmadığı o çok kıymetli elmalardan başka bir şeyle ilgilemeyecek durumda değilmiş.

Ancak İmparator'un en küçük oğlu vazgeçmemiş. Babası sonunda ondan kurtulmak için hırsızın peşine düşme-

sine izin verene kadar başının etini yemiş. İzni alan oğlan hazırlanmış. Yola çıkmadan önce altın tüyleri şapkasından çıkararak annesine vermiş ve dönünce almak üzere saklamasını istemiş. Yolculuk için yanına kıyafet ve para almış, oklarını sırtına, kılıcını sağ kalçasına yerleştirmiş. Bir eline yayını, bir eline dizginleri alarak sadık bir hizmetkârıyla birlikte yola çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş, yollar giderek ıssızlaşırken sonunda bir çöle varmış. Burada atından inerek sadık hizmetkârıyla onları doğuya götürecek yoldan devam etmek üzere konuşmuş. Bir süre daha ilerledikten sonra sık ağaçlarla dolu büyük bir ormana gelmişler. Bu karmaşık ormanda yollarını el yordamıyla bulmaları gerekiyormuş (ancak o şekilde ilerleyebilirlermiş). Az sonra ileride çelik başlı kocaman, korkunç bir kurt görmüşler. Hemen kendilerini korumak için hazırlanmışlar. Kurt yaylarının menziline girdiğinde Güzel Çocuk yayını gözüne doğru kaldırmış.

Bunu gören kurt birden haykırmış: “İndir elini Güzel Çocuk, beni öldürme. Günün birinde işine yarayım!” Güzel Çocuk kurdun sözünü dinleyerek yayını indirmiş. Kurt onlara biraz daha yaklaşarak nereye gittiklerini, insan ayağı değmemiş o ormanda ne işleri olduğunu sormuş. Güzel Çocuk ona babasının bahçesindeki altın elmaların hikâyesini anlatarak hırsızın peşinde olduklarını söylemiş.

Kurt ona hırsızın Kuşların İmparatoru olduğunu, elma çalmaya giderken yanına en hızlı uçan kuşlarını da aldığını, böylece ağaçları daha hızlı soyduklarını söylemiş. Sonra da o kuşları ormanın sınırının hemen ötesindeki şehirde bulabileceklerini eklemiş. Kuşların İmparatoru’nun tüm mayetinin bahçeleri ve meyve ağaçlarını soyarak yaşadığını da anlatmış. Ardından da şehre giden en kısa ve zahmetsiz yolu göstermiş.

Ardından onlara çok güzel görünen bir elma vererek şöyle demiş: “Bu elmayı kabul et Güzel Çocuk! Ne zaman bana ihtiyacın olsa bu elmaya bakıp beni düşün. Hemen yanına gelirim!”

Güzel Çocuk elmayı alıp sinesine saklamış. Sonra kurda iyi günler dileyerek sadık hizmetkârıyla ormanın derinliklerine dalmış. Hırsız kuşun yaşadığı şehre varana kadar da hiç durmamış. Bütün şehri dolaşp kuşun nerede olduğunu sormuş. Herkes ona o ülkenin İmparator’unun kuşu bahçe-
sindeki altın bir kafeste tuttuğunu söylemiş.

Delikanlının öğrenmek istediği de buymuş. Hemen İmparator’un sarayının etrafında bir tur atarak sarayı çevreleyen surları zihnine kazımış. Akşam olunca sadık hizmetkârıyla bir kez daha oraya giderek bir köşeye saklanmış ve saraydaki herkesin uykuya çekilmesini beklemiş. Daha sonra sadık hizmetkâr, Güzel Çocuk’u sırtına alıp kaldırmış. Çocuk böylece duvarı aşp bahçeye atlayıvermiş. Ancak elini kafese uzattığı gibi Kuşların İmparatoru ötmeye başlamış. Çocuğun çevresini bir anda küçüklü büyüklü bir kuş sürüsü sarmış. Hepsi kendi dillerinde ötüyormuş. Öyle bir gürültü koparmışlar ki İmparator’un çalışanları uyanmış. Bahçeye koştuklarında bir de ne görsünler? Güzel Çocuk bir elini kafese uzatmış, bütün kuşlar ona saldırırken elinden geldiğince kendini korumaya çalışıyormuş. Hizmetkârlar çocuğu tuttukları gibi İmparator’a götürmüşler. İmparator da meselenin ne olduğunu anlamak için uyananlar arasındaymış.

“Seni bu şekilde görmek beni üzdü Güzel Çocuk,” diye haykırmış onu tanıyan İmparator. “Bana gelip güzel sözler sarf etseydin, rica etseydin, benden kuşu isteseydin, belki, bir ihtimal iyi niyet göstererek sana onu vermeye ikna ola-

bilirdim. Ama sen, insanların dediği gibi ifade edersem, ona el uzattın. Bu eyleminin bizim yasalarımıza göre karşılığı ölümdür. Adın da lekelenektir.”

“Yüce İmparator,” diye yanıtlamış Güzel Çocuk. “Bu kuşlar babamın bahçesindeki elma ağacında biten altından elmaları çaldılar. Ben de bunca yolu hırsızları yakalamak için geldim.”

“Söylediğin doğru olabilir Güzel Çocuk. Ama bu ülkenin kanunlarını değiştirecek kadar gücüm yok. Seni utanç dolu bir ölümden kurtaracak tek şey, imparatorluğumuza muharebe hizmeti vermendir.”

“Onun nasıl bir şey olduğun söyleyin, hemen yerine getireyim.”

“Dinle o hâlde. Eğer komşum olan imparatorun sarayından bana eyerli bir at getirmeyi başarırsan, buradan yüzüne kara çalınmadan ayrılabilir, kuşu da kafesiyle birlikte yanına alabilirsin.”

Güzel Çocuk bu şartları kabul etmiş ve hemen o gün sadık hizmetkârıyla birlikte yola koyulmuş.

Komşu İmparator’un sarayına varınca atı ve saray çevresini gözlemiş. Akşam çökmek üzereyken de sadık hizmetkârıyla birlikte sarayın ona güvenli görünen bir köşesine saklanmış. Atın iki hizmetkâr eşliğinde dışarı çıkarıldığını gördüğünde güzelliğine hayran olmuş. Bembeyaz bir atmış bu. Paha biçilmez taşlarla süslenmiş altından bir dizgini varmış. Güneş gibi parlıyormuş.

Vakit gece yarısına döndüğünde, uykunun en tatlı olduğu o anlarda Güzel Çocuk sadık hizmetkârına eğilmesini söyleyerek onun sırtına çıkmış, oradan da duvarı aşarak İmparator’un bahçesine atlamış.

Ahıra varana kadar parmaklarının ucunda ilerlemiş. Kapıyı açıp elini dizgine uzatarak atı çekmeye başlamış. At, ahırın kapısına varıp da keskin havayı içine çekince öyle bir kişnemiş ki bütün sarayı uyandırmış. Herkes bir anda dışarı dökülünce Güzel Çocuk yakalanmış ve atın kişnemesine uyanmış olan İmparator'un karşısına çıkarılmış. İmparator onu hemen tanımış. Az kalsın gerçekleştireceği korkakça eylem için onu kınamış. Ülkesinin yasaları gereği tüm hırsızların ölümle cezalandırıldığını, bu yasaları değiştirecek kudrette olmadığını söylemiş. Bunun üzerine Güzel Çocuk ona kuşlar tarafından çalınan altın elmaları ve komşu ülkedeki İmparator'un ondan ne istediğini anlatmış. İmparator bunun üzerine şöyle demiş: "Eğer bana kutsal Craiessa'yı* getirirsen belki ölümden kurtulabilir, adının da lekelenmesini sağlayabilirsin." Güzel Çocuk macerayı göze almış. Sadık hizmetkârıyla bir kez daha yola koyulmuşlar. Yolda giderken aklına birden küçük elma gelmiş. Sinesinden çıkartıp elmaya bakmış ve kurdu düşünmüş. Kurt göz açıp kapayıncaya kadar karşısındaymış.

"Dileğin nedir Güzel Çocuk?" diye sormuş.

"Dileğim nedir öyle mi? Bak bana, bak, bak, başıma neler geldi! Bu karmaşadan alnımın akıyla çıkmak için ne yapmam gerek?"

"Sen bu işi bana bırak. Bu meseleyi senin yerine ben halledeceğim."

Bunun üzerine üçü birlikte kutsal Craiessa'yı aramaya gitmişler.

Kutsal Craiessa'nın ülkesine yaklaştıklarında büyük bir ormanın ortasında, Craiessa'nın göz kamaştıran sarayını görebilecekleri bir yerde durmuşlar. Güzel Çocuk ile

* Kraliçe.

hizmetkârının, büyük bir ağacın yanında kurdun dönüşünü beklemesine karar vermişler. Kutsal Craiessa'nın azametli sarayı öyle büyük, öyle güzelmiş, öyle iyi düzenlenip süslenmiş ki kurt gözlerini oradan alamıyormuş. Ancak saraya vardığında elinden geleni yaparak gizlice bahçeye girmiş.

Orada ne görmüş dersiniz? Meyve ağaçlarının biri bile yeşil değilmiş. Ağaçların gövdeleri, dallar, ince dal parçaları... Hepsi birileri onları çıırılçıplak soymuş gibi boşmuş. Yere düşen yapraklar çıtırtılı bir halı oluşturmuş. Yalnızca tek bir gül çalısının üzerine hâlâ yapraklar varmış ve kimi tamamen açmış kimi yeni yeni açmaya başlamış tomurcuklarla doluymuş. Kurt bu gül çalısına ulaşmak için yaprakların çıtırdamasına özen göstererek büyük bir dikkatle parmak uçlarında ilerlemiş. Sonra bu yapraklı çalının arkasına gizlenmiş. Kurt orada durmuş etrafı gözlerken büyüleyici sarayın kapısı açılmış. Kutsal Craiessa, yanında yirmi dört kölesiyle birlikte bahçede yürüyüş yapmak için dışarı çıkmış.

Kurt onu gördüğünde neredeyse buraya neden geldiğini unutup sığınağından çıkacakmış ama son anda kendini tutmuş. Kadın öyle güzelmiş ki dünya yüzünde daha önce onun gibisi görülmemiş, daha sonra da görülmesi mümkün değilmiş. Saçları saf altındanmış ve ayak parmaklarına kadar iniyormuş. O kocaman, kara gözleriyle baktığında aşkından yataklara düşürürmüş insanı. Keman gibi kaşlarını sanki pergelle çizmişler. Teni öyle beyazmış ki memeden yeni sağılmış süt köpüğü yanında halt etmiş.

Arkasında köleleri olduğu hâlde bahçede iki üç tur attıktan sonra gül çalısına gelerek bir iki çiçek koparmış. Çalının ardına saklanmış olan kurt da birden fırlayarak onu ön patilerine aldığı gibi yola doğru koşmuş. Köleler çil yavrusu gibi dağılırken kurt da kadın ne olup bittiğini anlamadan

onu Güzel Çocuk'un kollarına bırakmış. Güzel Çocuk, genç kadını görünce rengi atmış. Ancak kurt ona bir savaşçı olduğunu hatırlatınca kendine gelmiş. Pek çok imparator güzel kadını eş almayı denese de hepsi geri çevrilmiş.

Güzel Çocuk ona vurulmuş. Onu kimselere yâr etmemeye kararlıymış.

Kutsal Craiessa ayılıp da kendini Güzel Çocuk'un kollarında bulunca, "Eğer sen beni kaçırın kurt, senin olacağım," demiş. Güzel Çocuk, "Ölüm bizi ayırana dek benim olacaksın," diye karşılık vermiş.

Böylece anlaşmış birbirlerine hikâyelerini anlatmışlar.

Kurt, aralarında filizlenen sevgiyi görünce, "Bana bırak, her şey istediğiniz gibi olacak!" demiş. Böylece geldikleri yere dönmek için yola koyulmuşlar. Yolda ilerlerken kurt üç kez takla atarak kendini kutsal Craiessa'ya benzetmiş. Kurtun bir büyücü olduğunu anlamışsınızdır herhâlde.

Sonra kendi aralarında konuşup Güzel Çocuk'un hizmetkârının, Güzel Çocuk atla birlikte dönene kadar ormandaki büyük ağacın yanına beklemesine karar vermişler. Atın sahibi olan imparatorun sarayına varınca Güzel Çocuk ona sahte kutsal Craiessa'yı vermiş. İmparator onu görünce kalbi duracakmış neredeyse. Söze dökülse kulağa aptallık gibi gelecek bir aşkla tutulmuş ona.

İmparator, "Hünerin seni bu kez utanç verici bir ölüm-den kurtardı Güzel Çocuk," demiş. "Ben de bu hizmetinin karşılığını sana atı vererek ödeyeceğim." Güzel Çocuk elini ata uzatıp mücevherli eyere bindiği gibi ağacın yanına gitmiş. Kutsal Craiessa'yı önüne alıp dörtlü o imparatorluğun sınırlarından çıkmış.

İmparatorsa bütün danışmanlarını toplayıp kutsal Cra-

iessa ile evlenmek üzere katedrale gitmiş. Katedralin kapısından girdiklerinde sahte Craiessa üç kez art arda takla atarak dişlerini gıcırdatan bir kurda dönüşüvermiş. Sonra da İmparator'un onu görünce korkudan aptallaşan maiyetine doğru koşmuş. İnsanlar biraz kendilerine gelince hemen bağırış çağırış peşine düşmüşler hayvanın. Ama kurt, inanın bana, öyle uzun adımlar atıyormuş ki biraz olsun yaklaşamamışlar bile ona. Kurt, Güzel Çocuk ile dostlarına katılarak onlarla birlikte ilerlemeye devam etmiş. Kuşu olan İmparator'un sarayına yaklaştıklarında, ona da atı olan İmparator'a oynadıkları oyunu oynamışlar. Kurt kendini ata dönüştürüp İmparator'a verilmiş. İmparator onu görünce sevinçten havalara uçmuş.

Güzel Çocuk'u bir güzel eğlendirdikten sonra, "Güzel Çocuk, utanç verici bir ölümden kurtuldun. Soylu sözümü tutacağım ve dualarım her zaman seninle olacak," demiş. Sonra da kuşu altın kafesiyle birlikte ona vermelerini emretmiş. Güzel Çocuk kafesi almış, iyi günler dilemiş ve yola koyulmuş. Kutsal Craiessa'yı, atını ve sadık hizmetkârını bıraktığı ormana gelince onlarla birlikte babasının sarayına doğru yola çıkmış.

Atı alan İmparator ise tüm konuklarının ve imparatorluğunun soylularının, onu kıymetli taşlarla bezeli atının üzerinde görmesi için bir araya toplanmasını emretmiş. Askerler onu görünce hep bir ağızdan haykırmışlar: "Böyle güzel bir at kazanan İmparator'umuz çok yaşasın! İmparatoru bu kadar gururlandıran at çok yaşasın!"

Atın sırtında bir İmparator varmış gerçekten ama at, ayağı yere değer değmez uçup gitmiş. Herkes peşine düşse de öyle hızlıymış ki yakalamak için en ufak bir şansları bile yokmuş. Arayı yeterince açınca sahte at, İmparator'u üze-

rinden atarak başının üzerinde üç kez dönerek yeniden kurda dönüşmüş ve son sürat koşarak Güzel Çocuk'un yanına varmış. Sonra ona şöyle demiş: "İsteklerini yerine getirdim. Bundan sonra kendine iyi bak ve gücünü aşan şeylerin peşine düşme. Yoksa sonuçları senin için iyi olmaz." Bu sözlerin ardından yolları ayrılmış, ikisi de kendi yollarına gitmişler.

Güzel Çocuk babasının imparatorluğuna varınca, ihtiyar babası da yaşı küçük ama kendi mağrur oğlunu karşılamaya gitmiş. Yeryüzünde bulunamayacak güzellikte bir eşle ve yalnız eski masallardan duydukları güzellikte bir atla geldiğini gören halk büyük bir sevinç yaşamış. Güzel Çocuk eve varınca güzel atı için ihtişamlı bir ahır yapılmasını emredererek kafesteki kuşu da bahçenin taraçasına koymuş. Babası ise düğün hazırlıklarına başlamış. Güzel Çocuk ile kutsal Craiessa çok geçmeden evlenmişler. Masalar her türden yiyeceklerle donatılmış. Üç gün üç gece eğlenmişler. Sonra da mutluluk içinde yaşayıp gitmişler, zira Güzel Çocuk'un bundan daha çok istediği hiçbir şey yokmuş artık. Ölmedilerse, bugün hâlâ mutluluk içinde yaşıyorlardır.

Şimdi ben de yeniden atıma bineceğim, gitmeden de "Babamız" duasını okuyacağım.

Yaşsız Gençlik ve Ölümsüz Hayat

Bir zamanlar büyük bir İmparator ile İmparatoriçe yaşırmış. İkisi de genç ve güzelmış. Bir çocukları olmasını arzuladıkları için gittikleri bütün şifacı kadınlardan ve adamlardan çocukları olup olmayacağını görmek için yıldızları okumalarını istemişler ama nafile. Sonunda İmparator yakınlarındaki bir köyde hepsinden daha bilge bir ihtiyar yaşadığını duymuş. Adamı hemen saraya çağırtmış. Ancak Bilge, ona ihtiyacı olan her kimse yanına onun gelmesi gerektiğini söyleyerek habercileri geri göndermiş. Bunun üzerine İmparator ile İmparatoriçe maiyetlerindeki lortları ve leydileri, hizmetkârlarını ve askerlerini toplayarak Bilge'nin evine varmışlar. İhtiyar adam uzaktan onların geldiğini görünce karşılamak üzere dışarı çıkmış.

“Hoş geldiniz,” diye haykırmış. “Ama size söyleyeyim İmparator, kalbinizin arzusu size yalnızca keder verecek.”

“Bunca yolu senden akıl almaya gelmedim,” diye yanıtlamış İmparator. “Çocuk sahibi olmamızı sağlayacak bitkiler olduğunu duydum sende.”

“O tür bitkilerim var,” diye yanıtlamış ihtiyar. “Ama yalnızca tek bir çocuğunuz olacak ve hiçbir güzelliği ve çekiciliği olmamasına rağmen onu elinizde tutamayacaksınız.”

İmparator ile İmparatoriçe mucizevi bitkileri alarak neşe içinde saraylarına dönmüşler. İmparatoriçe birkaç gün sonra anne olacağını hissetmiş. Çocuğun doğum saati geldiğindeyse çocuk öyle bir çığlık atmış ki büyücülerin hiçbir

büyüsü onu susturamamış. İmparator ona koca dünyadaki her şeyi vereceğini söylese de bu bile çocuğu susturmaya yetmemiş.

“Sus artık canımın içi,” demiş. “Sana güneşin doğusundaki ve ayın batısındaki bütün krallıkları vereceğim! Sus oğlum. Sana Peri Kraliçesi’ninkinden daha güzel bir eş alacağım.” Çocuğun hâlâ susmadığını görünce ise, “Sus oğlum. Sana yaşsız gençlik ve ölümsüz hayat vereceğim,” demiş.

Çocuk sonunda çılgılık atmayı kesip de dünyaya gelince bütün saray ahalisi davullar, trampetler çalmış. Bütün ülke günler süren bir sevinç yaşamış.

Çocuk büyüdükçe daha dalgın, daha melankolik olmaya başlamış. Okula gitmiş, bilgelere varmış ama kendi dışında kimseden öğreneceği ne bir bilgi ne de bilgelik varmış. İmparator babası mutluluktan uçuyormuş. Bütün ülke onunla gurur duyuyor, bilge ve iyi yürekli bir imparator olacağını düşünüyormuş. Herkes ona ikinci Süleyman gözüyle bakıyormuş. Ama günün birinde, çocuk on beşinci yaşını doldurduğu sıralarda, İmparator tüm lortları ve ülkenin önde gelenleriyle yemek yerken genç prens ayağa kalkıp şöyle demiş: “Baba, doğumum esnasında bana verdiğin sözü tutmanın vakti geldi.”

Bu sözler üzerine İmparator’u bir düşüncedir almış. “Ama oğlum,” demiş, “sana dünyada hiç duyulmamış bir şeyi nasıl verebilirim? Sana o sözü verdiysem seni susturmak içindi.”

“Madem sen bana veremiyorsun, o hâlde bana izin ver ki gidip dünyayı gezeyim ve doğduğum için hakkım olan şeyin peşine düşeyim.”

İmparator ve tüm soyluları dizlerinin üstüne çökerek

prense imparatorluktan ayrılmaması için yalvarmışlar. Soy-lular, “Babanız yaşılanıyor,” demişler. “Onun yerine sizi tahta geçirecek ve size güneşin altındaki en güzel imparatoriçeyi eş olarak alacağız.” Ama onu yolundan döndürmeyi başaramamışlar. Sonunda babası aradığını bulmak için dünyayı dolaşmasına izin vermiş.

Güzel Çocuk hemen babasının ahırına gitmiş. İmparatorluğun en güzel binek hayvanları bu ahırdaymış. İçlerinden birini seçecekmış. Elini birine uzatır uzatmaz yer sarsılmaya başlamış. Diğer atlarda da bu tekrarlanmış. Hangisine elini uzatsa yer sarsılıyormuş. Sonunda çaresizlik içinde ahırdan ayrılıp gözleriyle etrafı taramış. Bir köşede yorgunluktan yıkıldı yıkılacak, zayıf, topal, her yanı yaralarla ve çıbanlarla dolu bir hayvan varmış. Ona doğru ilerleyerek kuyruğuna elini uzatmış. Bunun üzerine at ona dönüp “Emriniz nedir efendim?” diye sormuş. “Bana merhamet gösterdiği ve elini bana uzatacak bir savaşçı gönderdiği için Tanrı’ya şükürler olsun.”

At birden titremiş. Bacakları düzelmiş. Güzel Çocuk ona şimdi ne yapması gerektiğini sormuş.

“Kalbinizin arzusuna erişmek için,” demiş at, “babanızdan kılıç ile mızrak, ok ile yay, bir de gençliğinde kendi giydiği zırhı isteyin. Altı hafta boyunca beni kendi ellerinizle tımar etmeniz gerekiyor. Yemem için de sütte haşlanmış arpa vermelisiniz.”

İmparator sarayın kâhyasına emir vererek bütün sandıkları ve dolapları açmasını, oğlunun istediğini seçeceğini söylemiş. Güzel Çocuk üç gün üç gece boyunca aradıktan sonra sonunda eski bir sandığın dibinde silahları ve babasının gençliğinde giydiği zırhı bulmuş. Ancak hepsi çok eski olduklarından iyice paslanmışlar. Genç prens hemen işe ko-

yulup kendi elleriyle onları parlatmış, tozlarını silkelemiş. Altı haftanın sonunda hepsi ayna gibi parlamaktaymış. Ata da aynen onun dediği gibi davranmış. Zorlu bir uğraşmış ama nihayet sona ermiş.

At, Güzel Çocuk'un zırhını temizleyip parlattığını duyunca bir kez daha titremiş. Üzerindeki bütün yaralar ve çıbanlar kaybolmuş. Şimdi karşısında yiğit bir at duruyormuş. Vücudundan dört büyük kanat bile çıkmış. "Üç gün içinde yola çıkacağız!" demiş Güzel Çocuk.

At, "Çok yaşayın efendim!" diye yanıtlamış. "Nereye emrederseniz oraya giderim."

Üçüncü gün geldiğinde İmparator ve tüm sarayı büyük bir keder içindeymiş. Güzel Çocuk bir kahraman gibi giydirilmiş. Kılıcı elinde, bir atın üzerindeymiş. İmparator ile İmparatoriçe'ye, küçük büyük tüm soylulara, bütün savaşçılara ve saray çalışanlarına veda etmiş. Hepsi gözlerinde yaşlarla bu yola çıkmaması için yalvarmış ona. Ama genç prens atını dizginleyerek rüzgâr gibi uzaklaşmış oradan. Ardından da para ve yolculuk için gerekli eşyaların yüklendiği atların yanı sıra İmparator'un ona eşlik etmelerini emrettiği yüz savaşçı gidiyormuş.

Ancak babasının ülkesinin sınırlarına geldiğinde Güzel Çocuk savaşçılardan ayrılmış. Onları babasının yanına göndererek yalnızca kendi atının taşıyabileceği kadar yük almış. Sonra da günün doğduğu yere doğru ilerlemeye başlamış. Üç gün üç gece hiç durmadan yürüdükten sonra ölü insanların kemikleriyle kaplı devasa bir düzlüğe varmış. Orada biraz dinlenmek için durmuş. Atı ona, "Şu anda cadı Gheonoe'nın topraklarındayız efendim. Öyle kötü bir varlıktır ki onun toprağına ayak basıp da hayatta kalmış kimse görülmemiştir. Bir zamanlar o da diğer kadınlar gibi bir

kadınmış ancak asla itaat etmediği anne babasının lanetiyle sararıp solmuş ve şimdiki hâlini almış. Şu anda çocuklarıyla birlikte ormanda; ancak sizi bulmak ve öldürmek için hızla gelecektir. Korkunç bir varlık o ama korkmayın. Yayınızı ve oklarınızı, kılıcınızı ve mızrağınızı hazırlayın. Zamanı geldiğinde onları kullanacaksınız,” demiş. Sonra biri nöbet tutarken biri uyumuş, biraz dinlenmişler.

Şafak sökerken ormanı geçmeye hazırlanmışlar. Güzel Çocuk atını eyerlemiş, dizginlerini takmış ve üzengisini her zamankinden sıkı bağlamış. Yola koyulmuşlar. O anda da korkunç bir gürültü duymuşlar. At, “Dikkatli olun efendim, Gheonoea yaklaşıyor,” demiş. Ormanın ağaçları, cadı fırtına gibi yaklaşırken iki yana eğilmiş. Ancak Güzel Çocuk okuyla cadıyı bir ayağından vurmuş. Tam ikinci oku atmaya hazırlanıyormuş ki cadı haykırmış: “Dur Güzel Çocuk, sana zarar vermeyeceğim!” Delikanlının ona inanmadığını görünce sözünü bir de kanıyla yazıya geçirerek tekrarlamış.

“O ata iyi bak Güzel Çocuk,” demiş cadı. “Çünkü o benden de büyük bir büyücüdür. O olmasa seni pişirirdim ama şimdi benim soframda yemek yiyeceksin. Şunu da bil ki bugüne dek hiçbir fani buraya kadar gelmeyi başaramadı. Düzlüğe kadar ulaşanların kemiklerini gördün.”

Gheonoea’nın misafirperverliğini konuşarak Güzel Çocuk’u yolcuları ağırlayan bir hancı gibi ağırlamış. Bir ara sohbet ederken Gheonoea acıyla inlemiş. Güzel Çocuk vurduğu ayağı ona verip yerine yerleştirtince cadının bacağı hemen iyileşmiş. Gheonoea o mutlulukla onun için üç gün süren bir şölen düzenleyerek her biri birbirinden güzel üç kızından birini kendine eş alması için genç Prens’e yalvarmış ama Prens kabul etmemiş. Sonra ona arayışıyla ilgili sorular sormuş. “Sende bu cesaret ve bu güzel at varken,” demiş

cadı, “muhakkak başaracaksın.”

Üç gün geçince Prens ile at yeniden yola düşmüşler. Güzel Çocuk az gitmiş uz gitmiş. Yol çok uzunmuş ama Gheonoea'nın topraklarından çıkar çıkmaz güzel mi güzel çimenlik bir araziye varmış. Yolun bir kenarı yemyeşil, canlı, çiçek doluymuş, öbür taraf ise yanıp kül olmuş. Güzel Çocuk ata bu işaretli çimenlerin ne anlama geldiğini sorunca at şu cevabı vermiş: “Şu an Gheonoea'nın kardeşi Scorpia'nın topraklarındayız. Bu iki kardeş de o kadar kötü yürekli ki aynı yerde yaşayamıyorlar. Aileleri tarafından lanetlendikten sonra gördüğün gibi cadı oldular. Birbirlerinden öyle nefret ediyorlar ki ikisi de birbirinin bölgesinden bir parça bile toprak almaz. Scorpia öfkелendiğinde ağzından alevler saçır. O yüzden kardeşinin sınırına yaklaştığında sınırdaki çimenler ondan önce alev alır. Kardeşinden bile korkunçtur. Ayrıca üç başı vardır. Ama üzölmeyin efendim. Yarın sabah onunla karşılaşmaya hazır olun.”

Ertesi gün şafak sökerken Prens ve atı ayrılmak için hazırlanıyormuş ki büyük bir gümbürtü duymuşlar. Dünya kuruldu kurulalı böyle bir ses duyulmamış.

“Hazır olun efendim, Scorpia yaklaşıyor,” diye haykır-mış sadık at.

Gerçekten de gelen Scorpia imiş. Bir dudağı yerde bir dudağı gökтейken ağzından ateşler saçıyormuş. Scorpia yaklaşırken çıkan ses bir fırtınayı andırıyormuş. Ancak at bir ok gibi havaya yükselirken Güzel Çocuk da cadının üç başından birini koparan bir ok fırlatmış. Tam yayına yeni bir ok yerleştiriyormuş ki Scorpia onu bağışlaması için prene yalvararak ona zarar vermeyeceğini söylemiş. Bu sözünü de kendi kanıyla yazıya geçirmiş.

Scorpia da tıpkı kardeşi gibi Prens için bir şölen vermiş.

Prens de başını kadına geri vererek yerine yerleştirmiş. Üç gün sonra Güzel Çocuk ile sadık atı yeniden yola koyulmuşlar.

Scorpia'nın sınırını geçip tamamen çiçeklerle kaplanmış, baharın daimi hâkimiyetinde olan bir çayıra varana kadar hiç durmamışlar. Çiçeklerin her biri öyle güzelmiş ki kokularıyla insanın ruhuna huzur veriyorlarmış. Hafif bir rüzgâr çiçekleri hiç durmadan dalgalandırıyormuş. Burada biraz dinlenmek için oturmuşlar. At şöyle demiş:

“Buraya kadar işlerimiz yolunda gitti, efendim. Ama şimdi bizi büyük bir tehlike bekliyor ki ancak Tanrı'nın yardımıyla aşabiliriz bunu. Eğer başarısak, gerçek kahramanlar oluruz. Buranın az ilerisinde Yaşsız Gençlik ve Ölümsüz Hayat'ın sarayı var. Ancak etrafı çok büyük ve geniş bir ormanla çevrili. Bu ormanda da dünyanın en vahşi canavarları yaşıyor. Gece gündüz orayı koruyorlar. Deniz kıyısındaki kumlar tek tek sayılır da bu ormandaki canavarlar sayılmaz, o denli çoklar. Onlarla savaşamayız. Daha ormanın ortasına varmadan bizi parçalara ayırırlar. O yüzden becerebilirsek ormana hiç girmeden üzerinden atlamayı denemeliyiz.”

Güçlerini toplamak için iki gün boyunca dinlenmişler. Daha sonra at derin bir nefes alarak Güzel Çocuk'a şöyle demiş: “Dizginlerimizi olabildiğince sıkı tutun. Üzerime bindiğinizde yeleme tüm gücünüzle asılın ve ayaklarınızı böğrümeye değil, boynuma bastırın. O zaman beni engellemezsiniz.”

Güzel Çocuk ayağa kalkarak atının ona dediklerini yerine getirmiş. Biraz sonra ormana iyice yaklaşmışlar.

“Şimdi benim sıram efendim,” diye haykırmış iyi at. “Vahşi canavarlar şu an yemekteler ve hepsi bir yere toplanmış. Haydi, üzerlerinden atlayalım!”

“Seninleyim. Tanrı ikimize de merhamet etsin,” diye yanıtlamış Güzel Çocuk.

Sonra gökyüzüne yükselmişler. Karşılarında ihtişamla parlayan bir saray uzanıyormuş. Yaşsız Gençlik ve Ölümsüz Hayat’ın sarayı, öğle vakti güneşe bakan bir insanın gözleri nasıl kamaşırsa öyle kamaştırıyormuş bakanın gözlerini. Ormanın üzerinde uçmuşlar. Sarayın merdivenlerine inmek için alçaldıklarında at çok hafif ama çok hafifçe, ancak ormanın en yüksek ağacının en tepesindeki küçücük bir dalın yere düşüşüne denk olabilecek bir hafiflikle arka ayağını yere değdirdiği anda birden bütün orman uyanarak teyakkuza geçmiş. Canavarlar öyle korkunç bir gürleme koparmışlar ki o cesur Güzel Çocuk bile korkuyla titremiş. Alelacele yere inmişler ki ne görsünler? Sarayın hanımı kediciklerini (canavarlara böyle diyor) beslemek için dışarıda değil miymiş? Güzel Çocuk ve sadık atının parçalara ayrılması an meselesiymiş. Ancak canavarların hanımı, bir insan yüzü görmüş olmanın sevinciyle canavarları durdurarak yerlerine göndermiş. O narin, uzun ve güzel endamlı kadın, sarayın perisiymiş. Güzel Çocuk onu gördüğü an kalbi duracak gibi olmuş. Genç kadın da onu görünce içi sevgi dolmuş. “Hoş geldin Güzel Çocuk! Ne arıyorsun burada?” demiş.

“Yaşsız Gençlik ve Ölümsüz Hayat’ı arıyoruz,” diye yanıtlamış prens.

Sonra atından inerek saraya girmiş. Orada da aynı güzellikte iki genç kadınla karşılaşmış. Bunlar Sarayın Perisi’nin ablalarıymış. Güzel Çocuk’a altın tabaklarda yemekler ikram etmişler. Ata da nerede isterse otlanabileceğini söylemişler. Peri onu tüm canavarlara tanıtmış ki hayvancağız ormanda huzur içinde dolaşabilsin. Güzel hanımlar, Güzel Çocuk’a onların yanında kalması için yalvarmışlar. Güzel Çocuk söz-

lerini ikiletmemiş, çünkü burada Sarayın Perisi'yle kalmak en büyük isteğiymiş artık.

Onlara hikâyesini, buraya gelmek için aştığı tehlikeleri anlatmış. Sarayın Perisi ile evlenmiş. Genç kadın, Prens'e topraklarında dilediği gibi gezebileceğini söylemiş. "Ancak," demiş, "asla ayak basmaman gereken bir vadi vardır. Eğer oraya girersen zarar görürsün. Bu vadinin adı Şikâyet Vadisi'dir."

Güzel Çocuk böylece orada yaşamaya başlamış. Geçip giden zamanın hesabını tutmamış ancak pek çok gün geçtiği hâlde hâlâ buraya ilk geldiğindeki gibi genç ve güçlüymüş. Koca ormanları bir kez olsun yorgunluk hissetmeden geçiyormuş. Altından sarayın keyfini çıkararak karısı ve baldızlarıyla birlikte huzur ve sükûnet içinde yaşayıp gidiyormuş. Sık sık da ava çıkmaktaymış.

Günün birinde bir yabantavşanını kovalamaktaymış. Art arda attığı okların hiçbirisi tavşana isabet etmemiş. Güzel Çocuk'un avını ıskalaması daha evvel görülmüş şey değilmiş. Canı sıkılmış. Tavşanın peşine daha büyük bir hırsla düşmüş. Bir ok daha atıvermiş. Bu kez vurmayı başarmış. Ama mutsuz adam tavşanın peşinden aceleyle koşarken Şikâyet Vadisi'ne girdiğini fark etmemiş!

Tavşanı alıp eve dönmek için yola koyulmuş. Ancak daha yolu nihayete ermemişken babasına ve annesine karşı tuhaf bir özlem belirtmiş içinde. Karısına bunu söylemeye cesaret edemese de o da kardeşleri de genç adamın durgunluğunun sebebini hemen tahmin etmişler.

"Sefil adam!" diye haykırmışlar. "Şikâyet Vadisi'ne girmişsin!"

"Farkında olmadan girdim canım," diye yanıtlamış

adam. “Şimdi ise anneme ve babama duyduğum özlemle yanıp kavruluyorum. Bu yüzden seni terk etmem mi gerek? Bunca zamandır seninleyim. Her zamanki kadar sağlıklıyım. İzin ver de gidip ailemi bir kez göreyim. Sonra bir daha hiç ayrılmamak üzere yanına döneyim.”

“Bizi bırakma!” diye haykırmış karısı ve kardeşleri. Ailenin ölümünün üzerinden yüzlerce yıl geçti. Hem sen de bizden ayrılırsan bir daha asla dönmeyeceksin. Bizimle kal, içimizde kötü bir his var. Gidersen perişan olacağını söylüyor!”

Ama ne üç kadının yakarışları ne de sadık atının uyarıları, genç Prens’in annesini babasını görmek için duyduğu o içini yiyip bitiren arzuyu yok edebilmiş.

Sonunda at, “Eğer beni dinlemeyecekseniz efendim, başınıza gelecek felaketler kendi kabahatinizdir. Yine de tek bir şartla sizi geri götürebilirim.”

“Şartın her neyse kabul ediyorum,” demiş Güzel Çocuk. “Söyle, memnuniyetle dinleyeyim.”

“Sizi babanızın sarayına götüreceğim ama üzerimden bir an olsun inerseniz, sizi almadan geri dönerim.”

“Öyle olsun,” diye karşılık vermiş Güzel Çocuk.

Böylece yolculuk için gerekli hazırlığı yapmışlar. Güzel Çocuk karısına sarılıp yola çıkmış. Ancak arkasında durmuş gidişini izleyen kadınların gözleri yaşlarla doluymuş.

Güzel Çocuk ile sadık atı, Scorpia’nın topraklarına gelmişler. Ancak şimdi orman yerine mısır tarlaları varmış. Issız yerlerde ise kalabalık şehirler yükselmiş. Güzel Çocuk karşılaştığı herkese Scorpia’yı ve nerede yaşadığını sormuş ama aldığı tek yanıt büyükbabalarının büyük büyükbabalarından dinledikleri boş masallarda yaşadığı olmuş.

“Ama bu nasıl olur?” diye yanıtlamış Güzel Çocuk. “Daha geçen gün buradan geçtim...” diye başlayıp bildiği ne varsa anlatmış. Ama herkes sanki kafayı yemiş ya da uykusunda konuşan biriymiş gibi gülmüş ona. Genç Prens, saçının ve sakalının bembeyaz olduğunu fark etmeden hiddetle yoluna devam etmiş.

Gheonoea’nın topraklarına geldiğinde yine aynı soruları sorup aynı cevapları almış. Koca bir bölgenin birkaç günde nasıl bu kadar değişmiş olduğunu anlayamıyormuş. Yine öfkeyle ve beline dek uzamış beyaz sakalıyla yola koyulmuş. Artık bacakları da güçsüzlükten titremekteymiş.

Nihayet babasının imparatorluğuna gelmiş. Ancak her yerde yeni insanlar, yeni konutlar varmış. Eskileri de öyle değişmiş ki güçlkle tanımış onları.

Gün ışığını ilk kez gördüğü saraya gelmiş. Atından inerken sadık hayvanı adamın elini öperek, “Hoşça kalın efendim!” demiş. “Ben geldiğim yere dönüyorum. Eğer siz de dönmek niyetindeyseniz binin üzerime de hemen gidelim.”

“Hayır,” diye yanıtlamış Prens. “Sen de hoşça kal. Çok geçmeden ben de döneceğim.”

At bir ok gibi fırlayıp gitmiş.

Güzel Çocuk sarayın bir harabeye döndüğünü, her yanında zararlı otlar bittiğini görünce derin bir iç çekmiş. Gözünde yaşlarla bu harabenin muzaffer günlerini hatırlamaya çalışmış. Sarayın etrafında dönüp dolaşmış bir iki kez. Her odaya girmiş, her köşede geçmişten bir iz aramış. Atını bulduğu ahıra göz attıktan sonra bodruma inmiş. Girişi döküntü molozlar tarafından kapatılmış bodrumun.

Oraya buraya göz atmış. Uzun, beyaz sakalı artık dizlerine dek iniyormuş. Göz kapakları o kadar ağırmış ki onla-

rı ancak eliyle açık tutabiliyormuş. Yalpalayarak yürümeye başladığını fark etmiş. Bulabildiği tek şey eski bir sandık olmuş. Onu açtığında da içinde hiçbir şey olmadığını görmüş. Ancak kapağı kaldırırken sandığın derinliklerinden bir ses ona hitap etmiş: “Hoş geldin. Beni o kadar çok beklettin ki ben de ölecektim neredeyse.”

Sandığın dibinde solmuş bir yaprak gibi titreyen Ölüm doğrulup ona uzanmış. Güzel Çocuk o an yere yığılarak toz olmuş. Biraz daha gelmese, Ölüm ölecek, Güzel Çocuk şu an yaşıyor olacaktı. Şimdi ben de eşeğime binip, gitmeden bir “Babamız” duası okuyacağım.

Dünya Masalları Dizisi

